

Hợp Đồng Lọ Lem Và Hai Chàng Hoàng Tử

Contents

Hợp Đồng Lọ Lem Và Hai Chàng Hoàng Tử	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	11
5. Chương 5	14
6. Chương 6	16
7. Chương 7	19
8. Chương 8	22
9. Chương 9	25
10. Chương 10	28
11. Chương 11	30
12. Chương 12	31
13. Chương 13	34
14. Chương 14	37
15. Chương 15	40
16. Chương 16	42
17. Chương 17	46
18. Chương 18	47
19. Chương 19	49
20. Chương 20	50
21. Chương 21	53
22. Chương 22	55
23. Chương 23	57
24. Chương 24	60
25. Chương 25	64
26. Chương 26	67
27. Chương 27	70
28. Chương 28	74
29. Chương 29	76
30. Chương 31	79
31. Chương 32	81
32. Chương 33	83
33. Chương 34	85
34. Chương 35	87
35. Chương 36	92
36. Chương 37	94
37. Chương 38	97
38. Chương 39	99
39. Chương 40	102
40. Chương 41	104
41. Chương 42	107

42. Chương 43	108
43. Chương 44	110
44. Chương 45	111
45. Chương 46	113
46. Chương 47	115
47. Chương 48	119
48. Chương 50	121
49. Chương 51	124
50. Chương 52	126
51. Chương 53	128
52. Chương 54: End	130

Hợp Đồng Lọ Lem Và Hai Chàng Hoàng Tử

Giới thiệu

Boo – Cô bé hậu đậu,tính tình trẻ con,mít ướt,mặc dù đã là 1 học sinh cấp 3, 16t nhưng vẫn luôn tìm

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hop-dong-lo-lem-va-hai-chang-hoang-tu>

1. Chương 1

Cô bé lọ lem sau khi chịu nhiều ức hiếp và gặp vất vả,nàng sẽ trở thành công chúa xinh đẹp khi chàng hoàng tử đến cùng chiếc giày thủy tinh...Họ sẽ sống hạnh phúc suốt đời...

Ring...ring...ring...

- A...a...Ta là cô bé lọ lem...hoàng tử ơi...em hạnh phúc wuo'...hê hê hê

....

Vào 1 buổi sáng đẹp trời,chim ca...í ới..., nắng rọi...cháy đất,có 1 con nhỏ đang phè phởn trườn mình trên giường với giấc mộng hoàng tử và nàng lọ lem...Trên đời chắc cũng chỉ còn sót lại vài đứa giống nó thôi quá, hoặc có thể liệt vào danh sách tuyệt chủng khi đã 16t mà suốt ngày còn ôm mộng hoàng tử bạch mã đến đem đi bằng ngựa,đơn thuần là ở tuổi nó, các cô bé khá chuẩn với những moden thời trang cực teen,tóc kiểu cọ đủ mốt và biết chút ít son phấn cũng như make up chứ ko còn trẻ con như nó với khuôn mặt bầu bĩnh,làn da trắng nõn,đôi mắt to long lanh cùng mái tóc ngắn xoăn búp bê,thân hình nhỏ nhắn như mí bé 14,15t và ở thế kỉ 21 này ko có ai đi ngựa tung tăng ngoài đường.... =.=

....Rinh...Ring...Ring...

Tiếng chuông điện thoại lần 2 vang lên hình như vẫn chưa xi nhê con nhỏ thì phải,bằng chứng là nó vẫn đang cùng hoàng tử cưỡi ngựa trong mộng với cái miệng cười ngoác tới mang tai và nước dãi chảy ra cả gối,mất vệ sinh pà cò

- Ủ...a..lo.. – Sau 1 hồi chuông dài và sự kiên nhẫn của người gọi đến cũng lòi đơ nó về hiện thực mặc dù mặt vẫn còn say ke
- Con kia...mày chết rồi hả... lần này mày tới số với tao – Bên đầu dây kia nghiêng răng nghiêng lợi chèo chèo rít lên lạnh xương sống
- Huk? Chuyện gì zà? tao đang ngủ mờ...hjk hjk
- Há...Ngủ ak? Tao bấm mãi ra,đồ con mắmm... Mày bít hôm qua mày hứa gì với tao ko hả?
- Hứa? có hả?
- Aaaaaaaa...Hôm qua mày hứa đi tham gia gặp mặt với tao,giờ còn phè cánh ngủ áh???
- Á...quên mất...tao tới liền...

...Ring ...Ring...Ring

- Tôi đâu ọy' móa???

Nó nói rồi cắm đầu đi mà ko biết rằng đèn tín hiệu đang chuyển sang xanh...

- Aloooo...chuyện gì vậy Boo...aloooo...mày sao vậy – đầu dây bên kia nghe tiếng xe và va chạm mạnh bất thần run sợ...

- Này cô...

.....

- Tao đang qua đường...

Kết tttttttt...Ầm...Sau tiếng thắng xe và đùng mạnh vang rền...nó bần thần gần 3p,hình như ko có chuyện gì xảy ra,nó từ từ hé mắt ra...Trước mắt nó là chiếc BMW móp méo tan tành dưới cái cột điện... Từ trong xe,1 anh chàng đeo kiếng mát màu đen thời trang có vẻ đắt tiền,cùng bộ đồ hơi bị model,tất cả làm toát lên 1 vẻ đẹp thu hút người nhìn,anh chàng bảnh bao với gương mặt chữ điền,chiếc mũi thẳng gọn cùng đôi quẻ rũ...nhưng trong hoàn cảnh này thì ko phải là lúc ngắm troai để bình lụng...Dù ảnh bảnh lóm,nhưng người thì toát ra khí lạnh sắc sảo,bằng chứng là cặp lông mày dày rất ư tuyệt mĩ của ảnh chau lại muốn đùng nhau luôn ý...

Nó bất ngờ khi hắn nắm cổ áo nó xốc lên làm nó run rẩy bầy, mặt trắng nhợt trước cái hành động ko mấy lịch sự của 1 anh chàng phải gọi là đẹp zai...

- Cô qua đường mà nhắm mắt đi thế hả? muốn tự tử thì về nhà đập đầu vào tường mà chết, đừng có làm cái trò này để tôi gánh hậu quả – Hấn gườm vào mặt nó rồi quát xối xả

Dù biết là mình có lỗi,nhưng trước cái hành xử khiếm nhã này thì 1 đứa như nó chắc chắn ko nhìn...

- Nè!!!Ai nói anh tôi muốn chết hả? Buông ra coi,có bị điên ko? Đẹp trai mà sao hành xử giống thú hoang quá vậy... – Nó gần tay tên đó ra sạt lại hấn 1 phát

Chỉnh lại cái cổ áo,nó bắt giắc rùng mình,khí lạnh ở đâu mà chạy dọc sống lưng dội ngược lên đầu,tóc gáy tự nhiên dựng ngược,nó từ từ quay đầu lại nhìn người đang phát khí tàn sát ngàn ngạt... “Ấy da!!! Thần khẩu hạ sắc phạm rồi...”

- Ấy!!! Tôi xin lỗi,xin lỗi...Tôi hoảng quá nói lun tung...xin lỗi, xin lỗi – Nó gật gật xin lỗi như gà mổ thóc

- Cô ngon quá nhỉ? Bồi thường xe cho tôi,ai biểu cô ngu,cái đồ mù đi qua đường ko nhìn – Hấn áp sát nói vào tai nó lạnh toát mồ hôi hột

- Nà,thì bồi thường cho anh là đc rồi chứ gì...sao lại nói tui là ngu – Nó đang lớn giọng thì nhìn mặt đen xì của hấn bỗng lảng giọng lại lí nhí run sợ...

- Há...Thế cơ á – Hấn hét lên...

- Ken à,mọi người đang chú ý – 1 người trên xe bước xuống nói nhỏ vào tai tên đó

Lúc này dòm lại,mọi người đang bu đông nghẹt,nhiều tiếng xì xầm bàn tán lao xao...

- Ai giống anh Ken quá vậy?

- Ê!! Anh Ken phải ko?

- Đó ko phải là Ken à?

-

Thấy tình hình có vẻ ko ổn,hấn nhìn nó trừng trừng qua cặp kính đen rồi lôi tụi nó lên chiếc taxi...

- Anh Jon đem xe đến chỗ bảo dưỡng ngay giùm em – Hấn nói vào đt

Còn nó lúc này thì hoảng loạn,tự nhiên bị bắt cóc lên xe với người xa lạ này...Nó bắt đầu thút thít

- Anh tha cho tôi đi...tôi xin lỗi mà...tôi ko cố ý đâu mà...hik hik hik

Đôi mắt to ngấn nước,đôi má phúng phính đỏ hồng lên trông dễ thương quá trời làm cho kẻ ngồi bên cạnh ấn tượng ko nhúc nhích gần 5p mới lấy lại đc phong độ...

- Nè...tôi làm gì cô khóc hả? – Hấn cúi

- Sao...sao anh lại bắt tui – Nó nức nở

- Cô im cái miệng lại đi,điếc cả tai – Hấn gắt

Chiếc taxi dừng ở 1 cửa hàng bảo dưỡng xe,hấn bước xuống ko quên lôi nó tuột theo... 1 lão béo đóng trong bộ Vest trong ngớ ngẩn thấy ớn chạy đến niềm nở nói chuyện với hấn...

- Anh...anh đưa tôi đến đây làm gì? – Nó kéo kéo áo hấn hỏi...

Hấn chìa ra trước mặt nó 1 tờ giấy...

- Đây là...

- Hóa đơn sửa xe... -Hấn đáp ngắn gọn

- Há????? Giỡn á... – Nó hét lên thất thanh

“Mẹ ơi,choáng,sao nhiều con số 0 quá vậy,100 triệu... ắc ắc...xìu...” – Nó căng mắt ra dòm cái hóa đơn rút cả tròng mắt,số 0 ít có bèo làm nó xây xẩm mặt mày,dù biết nó là 1 tiểu thư nhưng xách cái này về, papa nó mà ko treo ngược nó lên lấy roi quát như thúc ngựa nó cùi,viễn cảnh thảm sầu khiến nó hóa đá rơi vào tình trạng tuyệt vọng...

Nó rưng rưng nhìn tên chết tiệt kia với đôi mắt ỉ ôi...

- Tôi...tôi...tôi ko có nhiều tiền như vậy...

- Cô đùa à? – Hấn hỏi

- Tôi thật sự ko có.. hjk hjk – Nó bắt đầu thút thít

- Vậy tôi sẽ liên lạc với gia đình cô

Hấn lấy chiếc dt của nó nhặt dc trước khi lên taxi

- Anh...sao anh lại có dt của tôi... – Nó ngạc nhiên

- Lúc này cô làm rơi...Nhưng cái đó để sau đi, số này của ba cô phải ko? –

Hấn chìa số dt có tên “papa iu vầu” trước mắt nó, tính bấm nút gọi...

- Ko...đừng đừng...tôi xin anh,tôi lạy anh,tôi sẽ làm trâu làm ngựa trả nợ cho anh,xin anh đừng nói với ba tôi,tôi sẽ chết,sẽ chết đó,xin anh – Nó ôm lấy tay hấn bù lu bù loa lên

Hấn nhìn gương mặt nó rồi nhìn xuống cái tay đang bị nó ôm chặt thoáng đỏ mặt,ko hiểu vì sao lại thế,vốn mấy việc ôm ấp hay đụng chạm da thịt thế này hấn đã quen rồi mới phải chứ...kì lạ

- Thôi dc rồi,dc rồi,cô làm ơn cầm miệng lại cho tôi,tránh ra... -Hấn đẩy nó ra

- Thật sao – nó nhìn hấn long lanh như cún con làm cho cái mặt hấn hồng hào hấn ra

- Cô nói cô sẽ làm trâu làm ngựa trả nợ cho tui đúng ko? – Hấn cười đều

- Hả?...ý anh là ?? – Nó nghi ngoặc hỏi

- KO chịu àh!! Thế thì tôi đành phải... – Hấn bỏ lửng câu nói rồi đưa dt lên tai

2. Chương 2

Nó xám mặt mày...

- Đc đc...Tôi hứa,tôi hứa mà... – Nó giật mình gật đầu lia lịa

- Tôi đã lưu số của tôi vào đây,và tôi cũng lưu số ba cô rồi,cô có ý định bỏ trốn thì tới số nhà...Ngày mai đến địa chỉ này... – Hấn cảnh cáo rồi chìa cho nó 1 cái địa chỉ xong quay lưng bỏ đi mất dạng

Nó ngẩn ngơ chưa hoàn hồn đến khi hấn leo lên taxi biến mất xác,nó giật mình như tỉnh mộng,1 cơn ác mộng...Uể oải,nó gặt phất mí con bạn trời đánh lết xác về nhà luôn...

....

Sáng hôm sau....

Nó rầu rĩ với cái mặt như cái xác chết kéo cái thân vào chỗ rồi gục mặt lên chiếc bàn học quen thuộc chưa dc 5p thì... Bịch...1 cái cặp thô lỗ dc ném cái bẹp lên chiếc bàn bên cạnh...ráng ngóc đầu lên thì bắt gặp đôi mắt tóe lửa của 2 con bạn yêu quý Rain và Sunny

- Mày có gì để nói ko? – 2 con gằm lên qua kẽ răng

- Huk..huk...huk... Tao khổ quá... – Tự nhiên nó trào nước mắt nước nở

Hai nhỏ ngạc nhiên nhìn nó,chắc có chuyện rồi,tụi nó xà xuống bên cạnh vỗ về nó...

- Chuyện gì? Từ từ kể tao nghe...

- Huk huk...hôm qua...bla..bla ..bla ...huhuhu

Hai con mắ mắt há hốc mồm nhìn nó như sét đánh...

- Giờ sao? – Rain hỏi

- Làm sao giờ...huhuhu...- nó bù lu

- Chịu!! Mày phải làm công trừ nợ thôi,biết sao giờ – Sunny lên tiếng

Nó cầm họng ngậm ngùi chấp nhận số phận...Hôm nay ra về nó phải tới nhà hấn để làm mọi...Tất nhiên là cả buổi học hôm đó hồn nó treo ngược cành cây...

....

...Reng...Reng...Reng...

Coi bộ chuông báo tử của nó đã điểm...Mò mẫm 1 lúc mới đến đc địa chỉ ghi như trên giấy,nó mở mồm to bằng quả đấm để thể hiện sự ngạc nhiên trước khu chung cư Vip dành cho dân nhà giàu, ở đây giống như ở khách sạn 5 sao ý,nó bước vào nhìn ngẩn ngơ,nội hành lang ko mà như cung điện hoàng gia,bày trí mọi thứ trông rất ư là sang trọng... “Tên này đúng là giàu thật” – Nó nghĩ thầm lò dò tìm phòng...

Đứng trước cái cửa to đùng,nó nuốt khan ngậm nước bọt nhắm mắt nhấn chuông...

...Tĩnh tống...

Từ trong chiếc chuông điện tử phát ra 1 giọng nói cộc lốc khó ưa

- Ai???

- Là...là tôi... -Nó lắp bắp

Hình của nó hiện lên màn hình tivi,hấn cười nhếch miệng đến quỵ dị,nhấn rì một mở cửa tự động...

- Vào đi...

Nó hồi hộp bước vào...sững lại 3 phút...Hấn ngồi chiêm chệ trên chiếc ghế salon bọc nhung màu da bò trông oai vệ thật,hôm nay mới đc nhìn thấy trọn vẹn gương mặt của hấn “Wow,đẹp troai nhoak,đôi mắt hút hồn quá,sắc sảo và có nét ... gian tà...”

Ngắm người xong rồi chuyển mắt ngắm nhà mà muốn bật ngửa... cái nhà ko thua gì cái chuồng heo á...ko biết là có cổ tình ko,quần áo thì bừa bãi,vỏ đồ hộp,lon bia vương *** ko thấy đc cái nền nhà đâu lun...nếu nói tóm gọn lại thì “OMG!!! Khủng khiếp...Tên này là lợn à?” – Nó hét lên trong tư tưởng,còn bên ngoài thì trước mặt hấn nó như con cún cụp đuôi đến khổ sở...

- Cầm lấy... – Hấn cất tiếng cất ngang dòng suy nghĩ rồi chìa ra trước mặt nó 1 tờ giấy và cây bút – Ngồi xuống đó,viết những tôi nói ...cô tên gì?– Hấn hát hàm ra lệnh nó ngồi xuống rồi hỏi

- Boo

Hấn bắt đầu đọc và nó bắt đầu viết...

Bản hợp đồng

Tôi tên Boo...Từ nay tôi sẽ là osin cho Ken đến khi trừ hết số nợ.Cam kết nghe và làm theo Ken lời ko trái nửa lời.Nếu cố tình bỏ trốn hoặc hủy hợp đồng sẽ lập tức trả hết số nợ và bồi thường gấp đôi số nợ.

Kí tên...

- Hả???????????????? – Nó viết xong ngo lại hét lên thất thanh

- Sao? Có gì bất mãn? Ko mau kí tên?...hay là- Hấn nhướng mày liếc nó nheo nheo con mắt đầy tà ý,tay mân mê chiếc điện thoại...

Nó cắn răng nuốt nước mắt vào trong kí xoẹt...thế là cuộc đời nó chấm dứt...

- Quét lau,dọn dẹp,giặt đồ,nấu cơm cho tôi – Phán 1 tràn,hấn phẩy *** đi thẳng vào trong phòng để nó với bãi chiến trường hỗn độn đầy đau khổ

Khuất sau chiếc cửa phòng...1 nụ cười thú vị pha chút gian tà nở òa trên môi ai kia...

- Á..... – Bỗng nó la lên

Hắn chạy ra phòng khách thấy nó ngồi bẹp dưới sàn, tay bịt miệng như chèn nén cảm xúc, đôi mắt to hơn long lên đầy ngạc nhiên

- Chuyện...chuyện gì vậy? – Hắn lo lắng hỏi

- Kia...kia là... anh hả? – Nó chỉ tay về tấm poster lấp bắp

Ken nhíu mày, neho mắt nhìn nó như ngoài hành tinh... “Thì ra ko phải con nhỏ này giả vờ ko biết mình, trên đời này có người ko biết mình sao nhỉ? Hèn chi lúc đầu mình thấy nhỏ này là lạ...”

- Anh...anh là...ca sĩ hả – Nó nuốt thứ gì đó vướng ở cổ họng xuống hỏi lại

- Bây giờ cô mới nhận ra hả? Lo làm việc đi, 30p nữa tôi kiểm tra – Ken quay lưng bỏ đi để lại 1 bộ mặt ngu vô đối nhưng dễ xương của nhỏ mà cười tím tím như đứa trẻ tìm đc món đồ chơi yêu thích

Nó loay hoay thu nhặt rác rến rồi gom đồ đi giặt, lau dọn căn phòng khá ỉn... Giờ còn 1 việc qua trọng... nấu cơm... “hjk hjk, cha mẹ oy, đồ giờ ở nhà ngồi mát ăn bát vàng ko à, có dụng ngón tay nào đâu mà biết nấu, hôm nay dọn dẹp giặt giũ vậy là bằng cả năm cộng lại ý chứ... Cũng may là có thấy mẹ nấu, thôi kệ!! nhớ gì làm nấy”- nghĩ là làm, nó sẵn tay vào nấu “thử”...

Gần 1 tiếng trôi qua, Ken uể oải ngáp ngắn ngáy dài vươn mình vặn vẹo giãn gân giãn cốt vài cái bước ra xem nó nấu ăn tới đâu rồi... Vừa bước ra tới nơi thì...

- Ặc...là gì vậy? sao sương khói mịt mù vậy? cháy nhà hả? – Ken vừa lấy tay xua khói vừa tiến về bếp

- Xin lỗi... Có chút sự cố, nhưng ổn oy’!!! Tôi vừa nấu xong, anh ngồi xuống ăn luôn đi ...- Nó nhăn mặt nói Nó bày ra trước mặt món vài món... “lạ”

- Đây là cái gì? – Ken chỉ vào cái đĩa

- Trứng chiên – Nó trả lời

“Hở? mình tưởng “ba tê gan”” – Ken méo mặt dòm

- Còn món này – chỉ vào cái tô

- Canh rong biển

“Ặc, mình tưởng chè mè đen” – Miệng Ken hở cứng đơ ngấm nhìn tác phẩm

- Còn cái này- chỉ vào đĩa còn lại

- Sườn chiên

“Ủa? ko phải cá khô àh?” – mắt Ken trở rưng rưng ngó thành tịt nó dựng lên nói ko nên lời

- Đây, bộ anh ko có mắt hả, sao hỏi hoài vậy? – Nó tỏ vẻ bức bối

- Hở thôi, nhìn là biết mà, món này là rau trộn chứ gì – Hjk, anh chàng bày đặt sĩ diện, phước đức là có món rau trộn có vẻ ỉn vì ko phải qua chế biến trên bếp nên nguyên vẹn hình thù cho hắn chữa cháy gỡ độ

- Anh ăn đi kẻo nguội – Nó cười nhìn hắn với ánh mắt trông đợi làm anh chàng cũng ko muốn mình bất lịch sự

Nuốt khan 1 ngụm nước bọt, hắn đái mắt 1 lượt rồi lại bắt gặp ánh mắt mong chờ long lanh của nó mà ko thể từ chối đc... “huk huk, có chết người ko nhỉ? Ko ăn thì ... tội nó quá”

- Ờ...ờ... Tôi ăn món này – Hắn vơ đĩa rau cho lên miệng cắn 1 miếng vì món này là ỉn nhất

- Á – Nó hét lên

- Gì vậy? – Hắn nhìn nó nhăn mặt khó chịu

- Anh... anh đừng nhai nữa – Nó lấp bắp, da gà nổi rần rần

- Hửm? Why?

Nó lấy 1 tay bịt mắt,tay còn lại chỉ vào miếng rau run sợ...Ken nhìn xuống và.... Mặt anh từ hồng hào,chuyển mau chóng sang trắng bệch rồi dần thành tím và đổi sang xanh,mắt căng lên,mồm phồng to như đang kiềm nén thứ gì đó có sức công phá rất mạnh mẽ đang cố trào ra...và rồi nó cũng vỡ òa...

ẹo...ẹo...ặc...ạ...ẹo

Ken bám víu cái bồn rửa chén mà mặc sức tổng khứ cảm xúc... nhìn hấn lúc này như cọng bún...

- Cô...cô tính giết tôi hả? – Kan mặt xanh mày đỏ hằm hè,nêu nhìn kĩ thì có cả khối bốc ra từ 2 lỗ tai nữa ý
- Ko...tôi xin lỗi,lúc này tôi nhớ tôi rửa kĩ lắm rồi mà... – nó thút thít,2 tay nắm lại run lên trước cơn thịnh nộ của Ken
- Cô dám nói nữa hả? cô nghĩ sao mà... – Hjk nhìn lại đĩa rau muốn mửa lần 2

....

...Chuyện là...

Trên chiếc xà lách mà Ken vừa cắn 1 miếng vẫn còn nguyên...nửa thân còn lại của một...

.....

- Hik...hik... “Con sâu” to bằng ngón tay cái thế kia mà anh ko thấy hay sao mà cho vào mồm chứ – nó cãi lí... sự... “cùn”

Ken trợn mắt tính sạt nó 1 trận đầy bình cho biết tay thì...

- Hừm – Ngó xuống chân khi thấy...

Nước ko biết từ đâu trào ào ào chảy khắp nhà...

- Cái gì vậy? nước ở đâu lênh láng thế này? – Ken tròn mắt nhìn nó

Nó trở mắt nhìn lại 1 cách ngây thơ – Á – ngấm đc vài giây nó thốt lên man rợ

- Cái máy giặt

Ken chạy phi vào nhà tắm...biết ngay là nó quên đóng nắp máy giặt và đây là hậu quả... cái nhà ko thua cái hồ bơi...Nó chạy bịch bịch theo sau Ken thì...

- Á...a –Nó trượt chân ngã chúi

Nếu xét sơ thẩm đối với người biết tính toán thì cú này ko đập mặt gãy mũi thì cũng thí hết “hàm tiền đạo”... Thế này chắc cũng số trời oy’,thôi thì nhắm mắt thuận theo số phận vậy...”Ừa? té chưa? Sao ko đau...hay là...đập đầu xuống đất chết luôn oy’...huk huk” 1 phút trôi qua,ko có cảm giác gì gọi là sau cú ngã kinh hoàng,nó he hé con mắt ra...1...2...3...Mắt mở to hết cỡ,các tế bào hồng cầu ở mặt tăng độ sắc tố lên chơi với bằng trái cà chua chín

- Á.aaaaaaaaaaaaaaaa – Nó bật dậy hét ầm ĩ

3. Chương 3

...Tua lại 1 phút 3 giây trước để xem hết sự kiện hoành tá tràng như sau...

Nó trượt về phía trước,Ken hoảng hồn bay tới đỡ cho nó...và kết quả là...Nó ngã vật lên người Ken...vô tình mở nó đập hấn lên mồm Ken...Sau đó “play” về hiện tại là cảnh cả 2 trợn mắt nhìn nhau 3 giây rồi đồng thanh hét lên thất kinh động địa...

- Huuuuu...oaaaaaaaaaaaaa... nữ hôn đầu tiên của tôi...huk huk huk... – Nó khóc tỉ tê
- Cô...cái đồ hậu đậu...cái mạng ko lo,lo cái nụ hôn đầu... – Ken bực mình quát

- Huuu...Anh thì biết gì,tôi chỉ muốn dành tặng cho hoàng tử của tôi thôi,vậy mà giờ... huhuhu

“Ặc,thể kỉ mấy rồi còn hoàng tử,con nhỏ này...”

- Cô im giùm tôi đi,lo dọn dẹp hết cái đồng hậu quả do cô gây ra đi kìa – Nói rồi hần quay nhanh về phòng để nó 1 mình nức nở

“Tên chết tiệt,tên vô lại,tên chết dẫm...huk huk huk...” – Nó vừa rửa vừa dọn dẹp mặt phụng phịu giận dữ trong xinh hết biết...

Trong phòng kia có kẻ đang thổ hổn hển với cái cảm giác lạ thường đang dâng trào ùn ụt trong lòng ngực “Quái,mình bị gì vậy nhỉ? Haiz...khó chịu quá,chắc tại ăn nhầm con sâu lúc nãy rồi...hik..ạ...Nghĩ lại mà nổi óc ác...Con nhỏ ngốc nghếch” Nói rồi hần bước thẳng vào phòng tắm để ...xả xui,hi vọng nước lạnh sẽ làm hần nguội và tỉnh táo hơn chút... =))

.....

Sau khi tỉnh tâm lại cảm xúc,hần bước ra xem nó thế nào thì...-“Chà... dọn cũng nhanh nhỉ?” – Thấy nhà cửa lại sạch sẽ hần có vẻ ưng ý,bước vào đến salon phòng khách thì nó đang ngồi gục lên gục xuống như con gà gù

- Này!!! Dậy đi,xong rồi thì về đi chứ,sao lại ngồi đây ngủ -Hần lay nó

Nó nghiêng qua nghiêng lại rồi ngã thẳng vào hần... hần thấy nó chúi về phía trước nên vội đỡ lấy ai dè nó nằm gọn trong lòng hần luôn

- Này, nè...nè...dậy mau ...này...

Bất lực,nó phần vì khóc quá xá phần vì làm việc quá trời nên ngủ mê man như chết rồi...nó ngủ say nhìn như đứa trẻ đáng yêu ko thể chịu nổi,trên đôi gò má hồng ửng ửng đỏ còn lem luốc những hàng nước mắt,khóe mi đọng nước như những giọt sương,đôi môi nhỏ chúm chúm như cánh hoa anh đào mấp máy làm hần ko rời mắt được khỏi khuôn mặt đó,ngắm nhìn 1 lúc quên trời đất,hần vô thức đưa tay lau nhẹ lên đôi má và hàng mi lấm lem...Còn cô nàng nhà ta đang chìm vào mộng với chàng hoàng tử đẹp trai rong chơi trên con ngựa,nàng e lệ khép mình vào lòng hoàng tử,tựa đầu hạnh phúc... Ken đánh 1 tiếng thở dài,dù tức muốn ọc máu vì những gì nhỏ gây ra nhưng... nó cũng dễ xươg đấy chứ...haizzzzzz... Ken bế nó gọn lỏn trong lòng đặt nó xuống giường nằm cho thoải mái...Bống...

...rắc...rắc...phiu phiu...

Thoạt nghe ai cũng nghĩ về tiếng xươg ai đó do vận động mạnh mà trật khớp nghe răn rắc...nhưng ko... xin thưa...đó là tiếng anh Ken ta hóa đá,đông cứng cựa,nứt toẹt ra kêu “rắc rắc” thành mảnh vụn và “cuốn theo chiều gió”....

Từng đó cách miêu tả hình ảnh là để tóm gọn lại 1 từ dễ hiểu “ Shock”... Nguyên nhân là do... Nàng công chúa Boo hạnh phúc bên hoàng tử,khẽ vòng tay ôm lấy cổ chàng và trao 1 nụ hôn nồng thắm... thế là hoàng tử Ken lãnh hàng...=))

Đến khi nó buôg ra,Ken ngã bịch xuống đất bất thần...

“Mẹ ơi!!! Ko thể tin đc,1 ngôi sao thần tượng như mình mà để 1 con nhóc “cưỡng hôn” tới 2 lần trong 1 ngày...aaaaa”

Mất tóa điện,miệng ngậm 1 họng lửa,Ken co giò đập 1 phát nó từ trên giường bay thẳng xuống đất...Lúc này nó mới tỉnh mộng,dụi dụi con mắt còn đang mơ màng...

- Ủa? sao tui lại ở đây? – Nó ngây ngô hỏi

Ken nhìn nó hồng hộc,thân người hần giờ trông như cây đuốc khiến nó vã mồ hôi...

- Cô dậy rồi sao –Hần nhếch mép khinh khỉnh

- Anh...anh sao vậy? – Nó run run hỏi

- Xong việc rồi,cô về đi – Hần nói “nhẹ nhàng” đến độ rụng rời

Ko kịp để nó định hình,hắn đã xách nó như xách 1 con mèo đặt ngoài cửa rồi cánh cửa sập lại 1 cách thô bạo lực =))... Sau 1p đứng ngây ra ngắm cánh cửa,nó mới hoàn hồn...phải công nhận chậm tiêu... lúc này nó mới phát hỏa trước hành động zô ziên của hắn...

- Này tên kia...anh điên đấy hả?

Vừa hét nó co căng sút thẳng vào cánh cửa...1s...2s...3s...

- Aaaa...ay da da...ay da...huhuhuhu ...Chết cái chân con rồi má oy – Tay ôm hậu quả cho cái tội ngu, chân còn lại nhảy lò cò từng từng trước cửa nhà hắn

...Cách...

Cánh cửa mở ra,1 ánh mắt hình viên đạn nả liên hồi vào nó làm nó co rúm,mở chun lại như *** khi sợ hãi...

- Còn chưa đi à? Cô muốn tôi kêu bảo vệ lên lôi cô đi... – Hắn hăm dọa

- Á!!! Thì đi nak,làm gì ghê zạ? chỉ thử coi cửa nhà anh chắc ko thôi. Giờ về...xí – Nó nguýt hắn 1 cái sấn lêm...

Chạy cà nhấc trông cái tướng tếu bà cố,đc cỡ hơn 1 mét,cảm thấy an toàn,nó quay lại nhìn hắn rồi nhún mắt làm kiểu mặt quỷ lè lưỡi ra trêu hắn... Hắn đang nhìn theo bóng nó bỗng giật mình khi thấy nó quay người lại “Ko biết con nhỏ này muốn gì nữa...” – vừa dứt dòng suy nghĩ thì nó ném cho 1 bản mặt chọc quê làm hắn tức đứt mạch máu...

- Con nhỏ kia,chán sống hả – Hắn chỉ vào nó hét lên...

- hahahaha,cái mặt gì mà xấu hơn mặt quỷ – Nó cười giòn tan chạy phấn mất dạng trước khi bị hắn tóm lại hành hình...

Sau trận cười thấy người cũng sáng khoái phần nào,nhưng có vẻ cảm giác sung sướng đó chẳng kéo dài dc lâu...cái bụng nó réo lên cắt ngang niềm vui nho nhỏ...nó đành lết cái thân thể tàn tạ về nhà “ Ay da,sao mình mảy ê ẩm dữ”- Nó xoa xoa chỗ cái mông bị Ken đập lọt giường lúc nãy mà ko hay biết gì

....

Sau khi nó đi,Ken bực bội bỏ vào nhà...Nhưng tâm trạng khó chịu đó cũng mau chóng tan biến,thả mình xuống chiếc ghế salon,tay bật chiếc tivi mà nhớ lại cái cảnh nhỏ chân đá cửa rồi nhảy cà tung mà hắn tự nhiên phá cười ngặt nghẽo như bệnh...Chắc hắn sẽ tiếp tục diễn màn cười như bệnh đó đến lúc ới hết nội tạng ra đc nếu cái bụng ko lên tiếng biểu tình... “Hừ,rốt cuộc cũng chưa ăn gì...Thôi ra ngoài ăn cho khỏe”-Nghĩ rồi hắn vớ chìa khóa xe bước đi,thoáng hình ảnh đĩa rau trộn đặc biệt của Boo mà ra gà da heo kéo nhau nổi rần rần,khẽ 1 cảm giác nhờn nhờn... “Hik...Mới biết con nhỏ có 1 ngày mà đã xảy ra đủ thứ chuyện...Ko biết mình có khùng ko mà để 1 con nhỏ như vậy làm osin nhỉ? ...Mà thôi kệ,coi bộ cũng thú vị...”...

....

Trở lại với nó...Sau một ngày làm mọi,nó hạnh phúc khi lết đc về tới nhà chưa kịp hưởng thụ thì nghe 1 tiếng sét vang rền đánh ngang tai,nhưng hên ko trúng cái lỗ tai mà nó té ra làm 2 vì shock...=))

- Aaaaaaaaaaaaaa!!! Giỡn hả ba- Nó hét lên

- Ko!! Tối mai ba sẽ dẫn con đi gặp người đó

- Ối giời ui!!! Tía cứ đùa, thời đại nào goy' mà còn có zụ đính hôn chứ,tía tính viết truyện hay tiểu thuyết á? Con thích truyện cổ tích thôi,nên ba đừng đùa nữa – Nó hoang man, mếu máo nằn nì papa

- Ta ko muốn nói lại lần nữa,hôn ước đã đc ông cố của con định sẵn,vì đời ông ngoại và ba cùng gia đình họ đề sinh con trai nên giờ đến đời con,con phải chấp nhận thôi... – Papa nó lên tiếng

- Con ko chịu đâu papa ơi...huk huk huk – Nó khóc tí tê đưa mắt nhìn mami thân yêu nhưng chỉ nhận đc cái lắc đầu bất lực...

Nó chán nản bỏ về phòng,nó biết papa thương nó và chiều nó lắm,nhưng ông đã quyết định cái gì rồi thì còn lâu mới lay chuyển đc... tàn đời gory,mới có 16t mà lấy chồng, thậm thật ... Một quá,quên cả đói,nó gieo mình xuống giường ngủ 1 lèo...

- Boo ơi!!! Xuống ăn cơm đi con – mama nó dịu dàng gọi nó khi vào phòng

Thấy nó ngủ say nên bà cũng ko nổi gọi mà nhẹ nhàng bước ra khép cửa phòng đi xuống nhà...

- Ông này,dù gì con Boo cũng mới 16t,việc này có hơi sớm quá ko? – mama nó hỏi papa nó

- 16t rồi mà nhỏ nhắn gì nữa – papa nó trầm giọng

- Nhưng hình như con bé ko thích,mình ép uống nó vậy tội nghiệp con quá – mama nó ko đồng tình

- Tôi chỉ muốn tốt cho nó thôi,cậu ấy tuổi trẻ tài cao,mới có 23t mà đã là tổng giám đốc 1 công ty lớn rồi,và lại đáng dấp và vẻ ngoài cũng khôi mạo,tuấn tú,tính tình bộc trực,điềm đạm,tốt tính nó lấy đc 1 đứa như vậy thì còn mong gì nữa

Mama nó chỉ biết lắc đầu...

4. Chương 4

Nó đánh 1 giấc từ chiều tối đến sáng bết...Nó la lét cái thân tội nghiệp đến trường,vừa vào lớp,nó sà xuống bàn gục mặt u ám...

Hai đứa bạn chí cốt nhìn nó là biết ko có chuyện hay ho xảy đến với nó rồi,2 đứa chạy đến khều khều thăm hỏi...

- Sao vậy mậy? thằng đó hành hạ mày ghê lóm hả? – Rain hỏi

- Huk huk...huhuhu...Rain ơi...huhuhu... – Nghe giọng thăm hỏi của 2 chiến hữu,nó òa ra nước mắt

- Rồi!!! từ từ,kể teo nghe... – Sunny ôm nó vỗ vỗ điềm tĩnh,vì hình như quen quá với chuyện này

- huk...huk...bla...bla...hik hik...bla' bla'...bla' bla'...huk huk – vừa thút thút vừa nhiều chiến...

- Hả aaaaaaaaaaaaa???????????????????? KEN á? – Rain và Sun đồng thanh hét lên

- Hjk,uk!! Hần là ác ma,ức hiếp tớ – Nó nũng nịu mếu

Ai dè,2 con mắt bạn nó sáng lấp lánh như đèn xi- nhan ô tô,mồm ngoác cả ra ...

- Mà nói thiệt hả? Mà làm osin cho Ken á hả? – Rain hơn ra ham hố

- Ôi!! Ước gì teo đc như mày, xách dép cho anh cũng là 1 vinh hạnh đó – Sunny nói với vẻ ngưỡng mộ

“Máu...ôi...máu của tôi... tức quá đóng cục rồi,tuôn lên não rồi...ôi...hai con bạn...quý hóa quá...oc ọc... tức...” – Nó nổi điên trước cái thái độ của 2 con bạn mắt trai

- Huk huk...tụi bây, tao thể lắm vậy mà chỉ biết lo hầu trai...đc lắm... hu hu...hik hik – Nó

cáu, mặt nhăn khóc mếu máo

Thấy mình hơi bị quá khích, hai nhỏ dè bớt cảm xúc, mặt vờ đồng cảm mà ngu đực hết sức...

- Mà thôi, bớt bần y em “ê-ê”, dù gì thì người ta cũng đẹp troai mà, mà có gì đâu, quét dọn thui chứ gì mà là ghê zậy – Rain an ủi

- Hần bắt teo..huk huk...dọn dẹp...giặt giũ...còn bắt nấu cơm...huk huk – Nó nước mắt nũng nịu kể lể

- Hả??? Bắt mày nấu cơm – Cả 2 con bạn giật mình thốt lên phần nộ

- Uhm..huk huk.- Thấy cả 2 đứa đồng tình nó cũng cảm thấy đc an ủi phần nào

Nhưng ngược lại nó nghĩ, 2 con bạn yếu quý của nó xám mặt, tay che ngang mặt sợ hãi...

- Mày...mày đầu độc ảnh phải ko? – Sunny lên tiếng

- Mài giết ảnh rồi hả? – Rain tiếp đuôi

- Ôi còn gì anh Ken nữa... hik hik – Sunny sàu nào

- Huhuhu, tội nghiệp anh Ken quá – Rain sàu theo

- Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa... Biền, biền hết, ko bạn bè gì sắc...huk huk...huhuhuhu – Nó giận sôi máu, tay cầm cặp quơ loạn xạ, khóc òa lên

- Hình như mình hơi bị quá – Rain thúc tay nói nhỏ với Sunny

- Hình như dị, nó giận thiệt goy’ – Sunny thỏ thẻ

- Thôi mà, cho tụi kao xò- ri, nín nín đi nào – Rain ôm nó vỗ về như trẻ con

- Cho em kẹo nak cứng...đừng khóc nữa – Sun chìa cái kẹo mút cười hối lỗi dễ dàng

Nó mặt giận dỗi, giựt phăng cái kẹo cho vào mồm cam luôn... Coi bộ 2 nhỏ này luôn thủ sẵn kẹo cho nó để những lúc nó thế này, đúng là tri kỷ, đi nguyên “Đóc – tờ”(doctor) mười phân trong bụng nó... =))...Ngồi chống cằm nhìn cái vẽ bình yên dễ xương của nó, 2 nhỏ cũng thở phào

- À!! Mà chỉ vậy thôi hả? Ken cũng hơi quá đáng thiệt, nhưng là gì giận ghê vậy? – Rain chợt nói

Rain chợt rùng mình khi thấy đôi mắt tóe lửa nó phóng rùng rục...

- CHỈ VẬY THÔI? HƠI QUÁ ĐÁNG? –Nó gần từng từ...

Nhưng cũng chợt nhớ ra điều gì rồi mắt long lanh lánh nước mắt trong khi mồm vẫn ngậm cây kẹo nút choèn choẹt...

- Huhuhu!!! Papa bắt kao đi lấy chồng...huk huk – nó nhả cây kẹo ra mêu meo với 2 con bạn

“Shock động trời tập 2”, Cả 2 con hợp sướng hét lên...

- Cái gì? Lấy chồng á?

Nó bịt tai nhấn mặt trước 2 cái âm-li chất lượng cao...

- Thì... bla’ bla bla’...bla bla bla... Tối nay đi gặp mặt – Nó tâm sự

- Hik...tội nghiệp em tui... – Rain đồng cảm thương tâm

- Giờ biết là sao, cứ gặp đi rồi tính tiếp – Sunny cũng an ủi vỗ về nó

....

Hôm nay đúng là 1 ngày cực hình đối với nó, nó phải đến nhà Ken làm osin rồi gấp rút về nhà chuẩn bị cho kịp giờ đi gặp mặt...

Uể oải với 1 ngày chiến đấu với 5 tiết học, nó nặng nề lê lét đến nhà Ken...

...Kính kong...

- Ai? – Vẫn 1 giọng nói cụt lủn

- Tui – nó cũng đáp cụt ko kém

...Cạch...

Nó bước vào mà choáng...sao cảnh này giống hôm qua dữ vậy trời...

- Sao anh có khả năng bày bữa như heo thế hả? – Nó sùng cồ

- Nói ai là heo đấy hả? Việc của cô là giải quyết thứ này đây

- Haiz...aaaaa – Bực dọc,nó hần hộc bước vào

Nhìn dáng vẻ đó của nó mà Ken bật miệng cười thầm thích thú...Nó mau chóng làm gấp rút cho kịp giờ, cũng do ko va chạm nhiều với Ken nên công việc dc nó mau chóng giải quyết...

- Tui xong ùi...

- Ô hôm nay sao nhanh thế cơ àh – Ken ngạc nhiên, có hơi chút thất vọng, vì cậu chàng nghĩ cái chiến trường do anh dọn ra sẽ giữ dc nó lâu hơn

- Tôi nấu cơm đây – Nó nhanh nhẩu hoàn thành nốt công việc cuối cho kịp giờ trước khi ông tía già lên cơn giận

- Ấy... thôi – Ken nghe nó đi nấu cơm hoảng hồn ngăn lại

- Sao? Anh ko ăn cơm à? – Nó ngạc nhiên hỏi

- Àh... thôi khỏi nấu, hôm nay ra ngoài ăn – Vớ tay lấy chìa khóa, Ken bước vội đi – Sao còn đứng đó? Cô ko muốn ăn àh? – Ken hỏi khi thấy nó đứng ngẩn ra

- Àh... ừ...vậy tôi có thể về dc chưa? – Nó ầm úng

- Cô ko muốn đi ăn với tôi à? – Ken có vẻ khó chịu

- Àh ko... hôm nay tôi có việc ở nhà, cần về gấp

- Vậy cô về đi

Ken vừa dứt lời, nó cười tươi rói, hớn hờ xách cặp phấn nhanh như gió...

“Gì chứ, dc tôi mời đi ăn là phước mấy kiếp của cô rồi đấy, còn từ chối... Bực mình quá đi” –

Kan bực dọc bước đi – “Ồ nhưng sao mình lại khó chịu chứ? Cô ta có là quái gì đâu mà mình bực bội... hừ!!! chắc tại đói rồi đây” – Tự biên tự diễn cho cái cảm xúc kì lạ trong anh xong, Ken rút ra 1 kết luận cho đích đến là nhà hàng mình thích để giải quyết tâm trạng kì lạ này

...

- Con mới về ạ

- Về rồi à? Con lên thay đồ mẹ để sẵn rồi đi với mẹ

- Đi đâu cơ ạ? – Nó khó hiểu với cái độ của mama

- Nhanh đi, trễ giờ ba con lại la ùm lên giờ – Mama nó hiền dịu giục nó

- Dạ – Nó cũng đành nghe theo

Sau khi thay chiếc đầm màu hồng nhạt, hở vai, 1 chiếc nơ to điểm xuyên phía vai, chích eo và chân váy xếp tầng phồng phồng rất ư hợp style nó, mama nó quả là người tinh mắt, nó coi bộ ko thích sự cầu kì của chiếc đầm, nhưng phải công nhận là nó đẹp... Thay đồ xong nó xuống nhà, mama nó lôi tuột lên xe đến thẳng salon... Ở đây nó dc người ta làm tóc, trang điểm, do phần nó có nét trẻ con, da như em bé, xinh xắn sẵn nên chỉ cần ít phấn phủ,son môi và má hồng là đủ là nó nổi bật rồi... Mái tóc xoăn bới kiểu... nhìn nó lúc này hệt như búp bê barbie... Mama nó ngắm nhìn nó có vẻ hài lòng rồi đưa nó ra xe đến nhà hàng, nơi hẹn gặp mặt 2 gia đình...

....

Xe chạy chừng 20p thì dừng lại trước 1 nhà hàng thuộc kiểu Tây Âu t

rất trang nhã nhưng ko kém phần sang trọng, bên trong dc trang trí khá bắt mắt, màu nâu sẫm và màu trắng dc phối khéo léo khiến cho khung cảnh trở nên ấm áp và thanh tịnh... Nó đi theo mama lên chiếc cầu thang ốp đá bóng loáng như kiểu hoàng gia sang trọng,...Đi lòng vòng chừng 5 phút, nó và mama dừng lại tại 1 chiếc bàn to, có 4 người đang ngồi sẵn ở đó, ngoài papa nó ra, còn có 1 người đàn ông trạc tuổi papa nó và 1 người phụ nữ trạc mama nó, túm gộp lại học có lẽ là vợ chồng và là gia phụ của kẻ thứ 3 đang ngồi... Một chàng trai độ chừng 25, 26 tuổi, tướng mạo khôi ngô, nét mặt cương nghị, đôi mắt sâu thu hút sâu hoắc xoáy vào người đối diện, chiếc mũi thẳng và làn môi quyến rũ, một sự kết hợp hoàn mỹ ầu bạn

traí lý tưởng của các cô gái...

5. Chương 5

- Kìa con!!! Chào mọi người đi, sao thần ra vậy – Mama nó nhắc nó
- Đây là ông bà Lee, và anh Jun, chồng tương lai của con – tía của nó giới thiệu
- Con...con chào cô chú... em chào anh – Nó đang miên mang ngắm nhìn những người xa lạ thì bị mama cắt ngang
- Chào cháu, ngồi đi cháu – Người phụ nữ dịu dàng như mama nó nói
- Nó ngượng ngịu ngồi xuống đối diện với anh chàng đẹp trai...Thức ăn đc dọn lên, nó lặng lẽ ăn mà ko nói gì, mặc cho người lớn 2 bên thi nhau nói chuyện rộn ràng và 1 người cũng ko lên tiếng mà lặng lẽ...nhìn nó...
- Thôi, chúng ta đi, để cho 2 đứa nói chuyện riêng – papa của anh chàng lên tiếng
- Đúng...đúng đấy... – 2 pà mẹ đồng tình
- Ơ!!! Mama... – Nó lúng túng
- Ko sao, chút anh Jun đưa con về, 2 đứa cứ từ từ nói chuyện – Bà Lee cười hiền bảo
- Sau khi các vị phụ huynh khuất dạng thì kẻ trầm lặng này giờ mới lên tiếng...
- Cô thật sự học cấp 3 hả?

- Dạ...vâng

Jun quan sát nó này giờ cũng đủ cho anh đánh giá nó là 1 nhỏ đáng yêu, tính tình sẽ trẻ con lắm...

- Vậy tôi cũng nói thẳng luôn... Cuộc hôn nhân này do ép buộc, nên tôi cũng ko đồng ý lắm, vì vậy tôi muốn chúng ta thỏa thuận...
- Thỏa...thỏa thuận... – Nó tròn xoe mắt ngạc nhiên
- Đúng, trước mặt người lớn, chúng ta giả vờ là tình nhân, còn bình thường, cô muốn làm gì thì làm, ko đc phép xen vào đời sống riêng tư cũng như công việc của tôi
- Cái...cái gì... Anh... anh tưởng anh là ai, đáng ra câu này tôi nói mới phải chứ, tôi cũng ko ưa cái vụ hôn nhân sắp đặt này đâu, vì vậy anh cũng đừng xen vào cuộc sống của tui –

Nó phát tiết khi nghe Jun nói

- Thế thì tốt, vậy chúng ta thỏa thuận đi, cô hãy kí vào đây – Jun rút 1 tờ giấy trong túi áo sơ mi đưa nó – Cô kí vào đây

Nó ngơ ngác cầm tờ giấy đọc, càng đọc tờ giấy càng dí sát vào mặt như thể nó hoa mắt nhìn ko rõ nữa... buông tờ giấy xuống, nó thở dốc, hình như này giờ căng quá quên thở luôn...

Bảng hợp đồng

- +Thỏa thuận giữa Jun và Boo là tình nhân giả. Ko có sự can thiệp của cả 2 bên
- +Trong thời gian tìm hiểu, hôn thê (Boo) phải nhất mực nghe theo lời hôn phu (Jun), nếu có vấn đề gì từ phía 2 bên, lập tức hủy hôn
- +Sau khi đính hôn 6 tháng, lập tức hủy hôn, ko còn can hệ gì đến nhau

.....

.....

- Cái...cái này – Nó lấp bắp

- Thỏa thuận, cô kí và làm theo bản hợp đồng là đc, có gì tôi sẽ bổ sung thêm sau – Jun cười nhếch mép mỉa

- Sao toàn tui thiệt thòi ko vậy? – Nó trừng mắt nhìn Jun

- Tôi ko muốn dính dáng gì đến cô về sau, nên bản hợp đồng này rất cần – Jun lãnh đạm

- Anh...anh thật quá đáng mà... Tui ko ký – Nó phồng má cương lại Jun

Nhìn cái mặt nó dễ xương đờ ko nổi mắc cười lắm nhưng vẫn cố nuốt vào giữ nguyên bộ dạng đỉnh đạc, phong thái của mình...

- Cô ko muốn ký...cũng phải ký – Jun cau mày, đôi mắt hoắc phát âm khí lạnh lạnh, gần giọng đến gai người

- Ô...hik hik... ký nè... làm gì ghê vậy... ký thì ký – Mới bị hù 1 phút nó đã teo như trái dưa leo, kí xoẹt

“Huhu...đạo này có dịch hợp đồng hay sao vậy nhỉ? Huhuhu...pa má sinh con ra làm người chứ đâu phải là osin đâu...” – Nó khóc thầm

- Tốt – Jun cầm tờ hợp đồng cười 1 nụ cười ranh mãnh, con mồi có vẻ ngoan hơn anh nghĩ, vốn dĩ người lấy công việc làm cuộc sống như anh ko muốn rắc rối với phụ nữ – Còn nữa, tuần sau cô bắt đầu nghỉ hè rồi đúng ko?

- Ủ!! – Nó bực quá ko thềm để ý tới Jun nữa, đáp cộc lốc

- Ba tôi muốn sắp xếp cho cô làm trợ lý cho tôi, tôi ko cãi đc, vì vậy, tuần sau cô bắt đầu đến công ty tôi, tôi sẽ tìm việc cho cô khỏi phá

- Cái gì chứ...Ai phá hả? Anh coi thường tôi đấy hả? – Nó nổi cáu, chĩa chiếc nĩa đang cầm trên tay vào mặt Jun

- Là cô nói đấy nhé – Jun nheo nheo mắt nhìn nó phì cười

- Hứ!! – Nó giận dỗi ngồi ăn sạch những gì bày trên bàn như giành ko cho Jun ăn cho bỏ ghét

Ngồi cả buổi, từng cử chỉ đáng yêu của nó được Jun thu lại hết ko sót 1 chi tiết, anh có vẻ thích thú khi nhìn điệu bộ hồn dỗi của nó, đáng vẻ ngây thơ và tính tình con nít làm anh thấy thoải mái hơn mấy ả son phấn, nước hoa sặc sụa suốt ngày vây lấy anh vì cái ngoại hình trời phú và địa vị anh có...

-Ặc...sặc... – Do ăn vội quá mà nghẹn tức cái họng, nó ho sặc sụa

- Nước – Jun đưa nó ly nước, 1 tay anh che ngang miệng cười ngặt nghẽo

- Cười gì mà cười chứ – Nó phồng 2 má hồng hồng... “đe dọa”

- Ko, xin lỗi... – Jun lịch sự nhưng vẫn ko giấu đc nụ cười trước cái điệu bộ của nó

Nụ cười anh điểm xuyên khuôn mặt thanh tao làm nó sáng bừng, khiến nó cũng ngây ra nhìn, lần đầu tiên anh mất hình tượng đến thế, thật sự nó ko làm anh khó chịu như lúc nghe tin mình phải lấy 1 người mình ko quen biết...

....

“HỪ!!! Bận việc gia đình thế đấy... Lần này cô chết chắc rồi...”

Nhìn thấy cặp tình nhân đang vui vẻ có 1 người tự nhiên khó chịu bất giác rửa thầm...

...Sau khi nó đi, Ken ghé qua công ty xem lịch diễn mới lên đường đến nhà hàng mình yêu thích để... “né” bữa cơm do nó nấu...thì tình cờ bắt gặp nó và Jun đang ăn tối tại đây...Ko hiểu sao hần tính bỏ đi thì như có ma lực nào cuốn hần ngồi xuống chiếc bàn cách chỗ nó ko xa, đủ thuận tiện ghi hình đc hết cả 2 “tình tứ” cười đùa cùng nhau... Tự nhiên lòng chàng nóng lên, cảm giác bực bội ngập ngụa... bình thường lên nhà hần nhỏ đơn giản lắm... bị giờ còn diện đầm, make up nữa cơ đấy... “Cái gì vậy, sao khó chịu thế chứ, ngày mai phải đi khám thôi” – Tuy là 1 thân tượng nổi rầm rộ, tiếp xúc với ko biết bao nhiêu mỹ nhân, nhưng hình như nó về yêu thì hần khờ như khi... ==

6. Chương 6

Cô ăn xong chưa? Chúng ta về thôi, tôi còn nhiều công việc chưa giải quyết - XỈ!!! Xong ơy' thưa cụ - Nó liếc xéo Jun

"Ặc...cụ?... mình mới có 26t thôi mà gọi mình bằng cụ... Haiz" - Jun lắc đầu pó tay với nó

...

Trời xui quỷ khiến thế nào mà tự nhiên thấy nó và gã kia bước đi, bất giác hần cũng vội ra theo ...

- hik!!! Lúc này đi quên mang áo khoác, ngu như heo vậy trời - Nó xoa 2 tay, trời cuối thu sắp sang hạ mà hình như vẫn chưa có dấu hiệu ấm áp mấy

Thấy nó run lên nhẹ nhẹ trong chiếc đầm mỏng manh khiến tới 2 kẻ tự nhiên chạnh lòng... Jun cởi cái áo vest bên ngoài khoác lên cho nó. Cử chỉ ga - lăng của anh làm nó tròn xoe đôi mắt, long lanh đến iu... "Coi bộ hần cũng ko đến nổi tệt" - Nó thầm nghĩ, đúng là dễ dụ quá đi...haiz

...

Ken ngồi lặng trong chiếc xe hơi thể thao ngắm nhìn nó đến khi nó bước lên xe Jun rồi chạy mất dạng... mà trong lòng hần thấy hơi nhoi nhói

...

Nó về đến nhà là lăn ra ngủ mất đất...Hôm nay đúng là ngày hành xác kịch liệt...

....

- Hey!!! Hôm qua thế nào, lão chồng tương lai mày đẹp giai ko? - Rain hào hứng

- Sao bằng đc Ken hả? - Sunny ko kém phần

Nó mệt mỏi gục mặt xuống bàn ngủ mê, ko thèm đoái hoài tới 2 con mén mê giai iu vầu của nó...Nó lim dim đôi mắt, coi bộ 1 đêm ngủ mê mệt ko đủ cho nó thì phải...thế là nó chìm mộng chút xiu...

- Ê!! Dậy đi về kìa pà nậu, ngủ hết 5 tiết chưa đã hả, ko muốn về sao? - Rain gọi nó

- Hơ hơ, zô tiết ơy' hả? - ẻm còn say ke

- Mịa, hết giờ học luôn goy', mày ko tính qua nhà anh Ken hả? - Sunny nhắc

Nghe thế nó bật dậy như lò xo...1 cái bóng xoẹt qua chưa đầy 3 giây, nó đã mất dạng ... Hôm nay hơi bị lạ, ko đợi nó nhấn chuông, vừa thấy bóng nó trên màn hình, Ken đã đứng trước cửa "chào mừng" bằng đôi mắt giận dữ...

- Hả? woak!! Hôm qua anh ko zìa nhà hả? - Nó nhìn 1 lượt căn phòng ngạc nhiên

- Sao cô lại nói vậy? - Ken nheo mắt khó chịu

- Ờ!! Tại... nhà sạch sẽ như hôm qua tôi dọn nè - Nó vô tư

Ay da!! Thì ra Ken hum wa tới giờ tâm trí để... phương nao mà "quên" ko bày chiến trường chờ nó...

- Ờ!! Hôm tôi có việc nên ở lại công ty - Ken giật mình nói dối...

- Thế hôm nay tôi ko phải dọn dẹp gì hết áh - Nó vui như mở hội mà ko biết đang chọc trúng bom nổ chậm

Ken ko để ý nó nói gì, hần nhìn nó 1 lượt - "Hừm, hôm qua đi gặp gã kia thì ăn mặc thế đấy, còn giờ thì như ăn mày, cô đang coi thường tôi đấy hở?" - ko hiểu sao Ken bực dữ ta

- Cô tưởng ko phải làm gì à? - Ken nạt nó

- Ồ...thì thì... - nó bị nạt run lun

- Đi theo tôi – Ken bỏ đi để nó ngu ngơ – Sao còn đứng đó – Ken bực mình

- Đi...đi đâu? – nai vàng ngơ ngác

- Bảo đi thì mau đi,đợi tôi lâu cô đi mới chịu hả? – Ken mất kiên nhẫn

Nó hoảng quá chạy theo...

.....

- Tôi có thể biết chúng ta đang đi đâu ko? – Nó lí nhí hỏi Ken sau khi ngồi yên vị trong xe

- Tôi là chủ nhân cô, nhiệm vụ của cô là nghe theo lời tôi, ko có quyền thắc mắc, tôi đi đâu thì cô phải theo đó – Ken hầm giọng nghe nổi gai óc

Nó bấu môi, xụ mặt ko dám nói thêm...

...Xe dừng lại ở 1 salon lớn, quy mô có cỡ, nếu ko nhầm thì đây là chỗ dành cho các ngôi sao, ca sĩ hay những ông to bà lớn đến làm đẹp chỉnh thể... Salon có hẳn 1 tầng rộng lớn làm tóc, 1 tầng chăm sóc chỉnh thể gọi tắt là thẩm mỹ viện, 2 tầng trưng bày toàn quần áo kiểu mới nhất cùng phụ kiện đắt tiền... Salon này như 1 siêu thị thời trang thu nhỏ vậy...

Ken lôi nó vào trong khi nó vẫn còn đang lơ lửng ngắm nhìn cái salon đồ sộ mà đến mơ cũng ko dám nghĩ sẽ dc bước vào tới chỗ gửi xe...=))

- Ôi!!! Ai thế này... ko phải Ken đây sao, thật quý hóa quá – 1 tên “nửa nạc nửa mỡ” ổng ẹo bước tới miệng oang oang, nôm cái bộ dạng hần chác là chủ ở đây...Khi lão vừa thốt tên hần lên thì tất thấy nhiều người ở đây đều quay lại ngược nhìn...hầu hết phái nữ đều rụng rời khi nhìn thấy cái dáng vẻ thu hút của khung hình body chuẩn cao 1m8 cùng gương mặt điển trai rất ư kute, khuôn mặt chữ điền nam tính dc điểm xuyên đôi mắt nhỏ hẹp 1 mí sâu đen có thể cuốn hết linh hồn mọi thứ mà nó quét đến, chiếc mũi cao,thon gọn và làm môi phải nói là cực kì quyến rũ đến mức sẽ làm tan chảy tất cả mọi thứ nó chạm vào, tổng thể hần phải nói là chuẩn ko cần chỉnh thêm...

- Jonny – Hần hình như ko ưa tên này lắm nhưng vẫn nặn dc 1 nụ cười giết người, đúng là chuyên nghiệp có khác =.= – Ông giúp cô gái này thay đồ 1 chút – Ken kéo nó về phía Jonny

- Đây là... ko phải cậu tính gây scandal nữa chứ? – Jonny nheo mắt nhìn Ken rồi quan sát đánh giá nó 1 lượt

- Osin của tui, làm sao cho xứng đáng – Ken phớt lờ đáp gọn

- Ô!! Biết rồi...hehehe...đợi xíu nghen cưng – Jonny cười khoái chí nháy mắt với Ken khiến hần rùng mình nổi da gà – Đi theo “chị” nè cưng, “chị” sẽ là cho cưng tỏa sáng, như vậy mới xứng đáng đi cạnh Ken chứ

Jonny dẫn nó đi mất hút, Ken thả mình lên chiếc ghế sofa chờ đợi...

- Ô!!! Ai thế này? Ko phải Ken sao? – Một cô gái có vóc dáng 3 vòng bốc lửa với bộ ***** tấp ko tới vài từng bước điệu đà đi tới phía Ken...

- Tina – Ken chau mày tỏ thái độ khó chịu... trong giới nghệ sĩ, Ken ko ưa gì ả này, Tina đồng giới người mẫu nhưng ả nổi lên từ các tờ báo lá cải và scandal về thân hình sexy cùng hàng tá mối tình theo kiểu cơm bữa của ả...Ko ai ko biết ả luôn cố tình bám theo Ken để tạo scandal đánh bóng tên tuổi ả

- Sao anh ko gọi điện cho em? Làm em chờ mãi, đang nhớ anh thì lại gặp anh ở đây, chúng ta có duyên hay thần giao cách cảm vậy nhỉ – ả xà xuống ôm lấy cánh tay Ken, cố tình phơi bày khoe cái vòng 1 lỏa lồ của ả...

Ken khinh mũi phớt lờ ko thèm để ý là ả tức điên nhưng vì mục đích cao cả ả phải nén xuống...

- Tối nay đi chơi với em nhá – ả ngả ngớn nói nhỏ vào tai Ken tình tứ

- Xin lỗi, tối nay tôi bận – Ken ko thèm đếm xỉa khinh khỉnh nói

Tina có vẻ tức tối thật sự...

- Ken, xem này...hehehe – Jonny bất ngờ xuất hiện phá tan ko khí ngột ngạt mà Ken đang chịu đựng

Nó chậm chậm bước ra từ phía sau Jonny... 1p nín thở, tất cả đang chú ý kịch hay giữa Ken với Tina thì chuyển kênh sang nó... Mái tóc xoăn búp bê đen búi nhẹ khéo léo cổ tình để vài cọng tóc mai rơi rơi quyến rũ đen tuyền điểm bằng chiếc nơ bạc kim sa phối vải ren, cái mái ngố đen tủa tủa làm gương mặt nó đã baby này thập phần đáng yêu hơn, cùng chiếc đầm kem ko dây đen Jonny khéo chọn rất hợp với vóc dáng của nó, phần trên đính kim sa trắng trong ko quá lấp lánh nhưng ko kém phần nổi bật làm tôn nước da trắng hồng như em bé, phần dưới phồng phồng 3 lớp bằng voan ren như đầm công chúa dài gần tới gối, đôi giày búp bê đồng màu ôm gọn lấy đôi chân nhỏ, đôi mắt to đen láy, hàng mi cong cong ko cần 1 chút chỉnh sửa cũng khiến người khác nhìn vào ngất ngây, đôi má hồng phớt nhẹ lớp phấn ngọc trai càng thêm nổi bật, cánh mũi nhỏ xinh và đôi môi như cánh hoa đào làm xao xuyến lòng người, nó như nàng công chúa bước ra từ truyện cổ tích....

Ken thần thờ nhìn ko chớp mắt, đến độ quên cả thở, cho đến khi Jonny khoái chí với tác phẩm của mình huyết tay Ken làm hấn giật mình...

- Sao? Thấy Jonny giỏi ko? Đúng là tiểu mỹ nhân nhak!!! Lâu lắm rồi mới có cô bé đáng yêu vậy áh...Jonny thích lắm ý – Tên “xăng pha nhớt” hí hửng khoe

Ken bước đến gần nó, ngắm lại 1 lượt... Thấy Ken cứ chăm chăm nhìn, nó ngượng ngùng, ngược đôi mắt to long lanh nhìn khó hiểu...

- Trông kì lắm hả

Ken giật thót 1 cái khi chạm phải ánh nhìn của nó, mặt ửng đỏ bất giác xoay mặt đi...

- Hừm, cũng tạm ư

- Gì mà cũng ư chứ, nhìn người ta đỏ mặt thế kia mà làm bộ... trù ui!! Ken dễ xương quá àh – Jonny cắt ngang trêu

- Gì chứ – Ken bị chọc trúng tim đen hét lên chữa ngượng làm mọi người che miệng cười khúc khích

- Hừ!!! Ai thế này, em gái anh hả? – Tina hậm hực trước thái độ của Ken, trong khi cô mà anh ta ko thèm liếc nhìn nữa con mắt lại đi ngáy người nhìn nó

- Ko liên quan gì đến cô – Ken khó chịu trước cái giọng khinh người của ả

- Anh thật quá đáng – ả hậm hực, đánh mắt liếc nhìn nó như muốn xé xác – Em ko biết anh thích con nít đấy

- Cô im ngay cho tôi – Ken kéo nó đi

Tina tức giận kéo giật tóc nó lại, gần từng tiếng nhỏ vào tai nó hăm dọa “Cô nên từ bỏ anh ta đi, vì anh ta là của tôi”

Ko ai dám làm gì vì biết đụng vào Tina sẽ bị ả hại đến thân tàn ma dại...Nó run sợ, khóe mắt bắt đầu ứa ra cay xè, mặt nhăn nhó vì bị túm tóc...

...Bốp...

Tất cả mọi người há hốc miệng trước cái cảnh họ vừa ư chứng kiến... Tina té huych xuống, tay ôm gò má nóng rát...Ken lạnh lùng nhìn ả căm phẫn...

- Anh...anh dám đánh tôi – ả rít lên

Ken cuối người rí vào tai ả nghe rợn cả da gà...

- Đồ của tôi ko ai ư phép đụng vào

Nó rồi hấn nắm lấy tay nó kéo đi...mọi người cũng mau chóng quay về công việc của họ trong lòng ko ít người thấy mãn nguyện lắm, vì trước giờ ai cũng ghét ả nhưng ko dám đụng tới, thế mà nay giữa thanh thiên bạch nhật Ken lại phán cho ả 1 bạt tai...thật ê mặt...

- Ken...tôi nhất định cho anh phải trả giá... anh ko là của tôi thì ko ai có đc anh – Ả vẫn ngồi bẹp nhìn theo Ken thù hằn lăm bằm nguyên rủa

7. Chương 7

- Ấy!! khi nào rãnh ghé qua Jonny nha, Jonny thích em lắm đó, qua Jonny make up miễn phí luôn, trước giờ hông ai barbie như em hết àh, làm mấy tác phẩm đồ công chúa của Jonny bỏ xó hết trơn... – Jonny thút thút, quyến luyến nắm tay nó khi nó bị lôi lên xe Ken

Ken trừng mắt cảnh cáo nhìn Jonny đang nắm tay nó...rồi rồ xe bỏ đi...

Ngồi trên xe ko ai nói nhau câu nào, mặc dù nó rất muốn hỏi hấn đang định đi đâu,nhưng nhìn cái mặt hầm hầm giống quỷ của Ken nó ko dám hé nửa miệng...Còn hấn, lái xe mà con mắt cứ chốc chốc liếc nhìn nó, mắt lần thắt gấp muốn vỡ tim...chạy đc 1 đoạn, cả 2 dừng lại ở 1 quán Bar lớn, nhìn bề ngoài thì cũng thuộc vip tương đương salon của Jonny ko chừng...

Ken lôi nó vào trong...

- Ken... – 1 người đẹp giai chẳng kém hấn hươ tay gọi...

Ken mỉm cười bước tới, nó lẻo đẻo đi phía sau...

- Hey, tới trễ đó ghen – anh chàng đẹp giai lên tiếng – Ai thế – thấy nó thấp thoáng sau lưng hỏi

Ken kéo nó từ phía sau lên...mọi người “òà” lên 1 tiếng ngạc nhiên trước cái vẻ đẹp thiên thần của nó...

- Woak!! Xinh vậy? girl friend mới hả? ko tồi nha

- Nói vậy cũng ko phải Min, phải nói là tiểu mỹ nữ đấy

Ko hiểu sao Ken ko phản bác ý kiến của ah chàng đẹp giai này giờ lên tiếng tên Min đó mà ngược lại thấy thích thú khi mọi người hiểu lầm như vậy...Còn nó thì ngạc nhiên khi Ken ko lên tiếng phủ định và bảo nó là osin mà câm như hến...

- Chào em, anh là Min – Anh chàng niềm nở

Lúc này nó mới để ý những người xung quanh mà mém té xỉu, toàn ca sĩ, diễn viên nổi tiếng của cái đại Hàn dân quốc này...

- Em...em là Boo...Anh là Lee jung Min phải ko ạ? Em xem phim anh đóng ko sót bộ nào – Nó nhảy cẫng lên khi dc diện kiến thần tượng

Min cười vui vẻ trước cái tính trẻ con của nó...

- Oaaaa!! Nhóm TML, Queen girl...em là Fan mí chị ý... Chị em xin chữ kí với... ui!!! Quên ko mang giấy bút ùi – Mí anh chị nghệ sĩ bình thường có hơi kiêu 1 chút đối với Fan nhưng thấy cái dáng vẻ đáng yêu và cái mặt phụng phịu của nó khiến ai cũng xiêu lòng mà bật cười

- Ôi!!! Bé dễ thương quá... – 1 nữ thành viên trong nhóm Queen girl chịu ko nổi ôm chầm lấy nó

Mấy chị em còn lại cũng ko cầm lòng đc mà nựng mặt véo má, có chị còn hun chóc lên đôi má hồng hồng phúng phính mềm như da em bé của nó khiến nó ngượng ngịu, mặt nóng bừng càng thêm yêu... Min thấy vậy chịu ko xiết cũng hòa theo, bay vào ôm chầm lấy nó...

- Oaaaa!!! Dễ xươg quá, vút thềng Ken đi, làm bạn gái anh nak

Ken lừ mắt tóe lửa, đập Min cái bộp ko thương tiết giảm nó lại...

- Nà, cô ấy là của tui, mấy người muốn chết ko, ai cho ôm chừa vậy hả – Ken khề lửa

Tất thấy mọi người nhìn cái kiểu như trẻ con bị giành mất đồ chơi của Ken mà ôm bụng phì cười ngặt nghẽo

- Hahaha, đùa tí thôi, ngồi xuống đi – Min cười hòa khoái chí

Nó lại bị mí anh chị kéo tụt ngồi đối diện Ken, nựng nịu như búp bê...Nó cũng mau chóng hòa đồng cùng mọi người làm ai cũng thích nó...

Ken ngồi ngắm nhìn nó vui vẻ cười nói, khoe môi cong lên 1 nụ cười vui lây mà ko hay...

- Thích cô bé lắm phải ko? Heehee – Min trêu hấn khi hấn đang ngắm nhìn nó

- Cái...cái gì chứ – Ken giật mình nháp 1 ngụm rượu giấu đi khuôn mặt đang đỏ như trái cà chua

- Còn ko chịu nhận, cái mặt ông như rổ cà chua rồi kìa – Min ko buông tha

- Làm sao tôi có thể thích 1 nhỏ tầm thường vậy đc chứ? Chỉ là osin của tui thôi – Ken nói

- Thế áh – Min ko nói gì thêm chỉ cười giễu thẳng bạn ngốc ngếch lắc đầu

...

Gần 9h, Ken cũng phải đưa nó về... ôm tờ giấy to khùng bố với 1 đồng chữ kí trên đó, nó hạnh phúc cười toe toét

- Này...chỉ là chữ kí thôi mà, làm gì mà cười hoài như con điên vậy? – Ken khó chịu khi nó ko thèm để ý tới anh

- Gì chứ? Anh có biết, chữ kí của 1 nghệ sĩ như anh giống như đại diện cho anh ko? Người hâm mộ mong muốn xin đc chữ kí của thần tượng họ xem như thần tượng của họ luôn bên cạnh, để họ nhớ, thương và ủng hộ...Anh ko phải là người nổi tiếng sao mà nói vậy chứ – Nó bĩu môi phồng má giận dỗi cáu

Ken khó chịu nhướn mày nhìn nó thuyết giáo nhưng ko nói đc vì nó nói đúng...

- Thế cô ko xin chữ kí tôi à?

- Xì, tôi có biết anh đâu mà xin làm gì – Nó vô tư nói

...phập... Ken cứng đờ shock trước câu nói của nó như dao đâm vào mình, lửa khói bốc ngụt, quê độ, hấn giật phắt tờ giấy của nó... kí xoẹt 1 chữ thật to rõ đề chồng lên chữ kí của Min...

- Á...anh làm gì vậy – Nó giãy nảy – Huuhuuu, chữa kí của Min, khó khăn lắm mới xin đc, anh thật là quá đáng mà –nó giận hờn thút thít

Ken ko thèm nói bỏ vào xe, nó cũng lon ton đi theo, ngồi trong xe nó giận dỗi, đôi má phồng lên ko thèm nói với Ken câu nào...Nhìn nó mà anh chàng cười thầm...

- Á!!! – Tự nhiên nó hét lên

- Gì...gì vậy chứ – Ken giật mình như kẻ trộm bị phát hiện

- Đồng...đồng phục của tui, tui làm sao mặc thế này về nhà – Nó mếu máo, mắt long lanh ngấn nước

Nhìn cái mặt nai bambi của nó là hấn đỡ ko nổi mém xịt cả máu mũi...

- Cô...cô đẹp cái mặt đó giùm tui đi, để tui chở cô quay lại salon lấy là đc chứ gì? – Ken nói mặt quay ngoắt đi, chứ nhìn thêm nữa chắc anh phun máu chết thật

Xui xẻo thay...

- Chết, tôi quên mất, salon 9h đóng cửa mất rồi – Ken thở dài

- A...oaaaa, vậy sao tôi dám vác cái bộ dạng này về đây? – Nó khóc òa

- Haiz...thì cô nói đi sinh nhật bạn ko đc àh, cứ bảo đồ mượn – Ken lí lẽ

- Uhm...ừ...sao ko nghĩ ra nhĩ – Nó nín im, ngẩng ngẩng rồi cười toe trước cái sáng kiến tuyệt vời của Ken

Ken thích thú nhìn cái bộ dạng khóc rồi lại cười của nó lắc đầu

- Vậy giờ tôi đưa cô về
- Ok!!! Về thôi... – Nó vui vẻ bước lên xe

....

Chiếc xe thể thao lướt đi kiêu hãnh trên con đường nhựa, gió thổi vào cửa sổ làm tung bay mái tóc nó, 1 mùi hương hoa nhè nhẹ lướt qua mũi làm tim hắn ko giữ nổi nhịp đập...

- Đây...anh đậu ở cuối đường đc rồi, tôi tự đi vào – Nó lay lay tay Ken khi xe đang giảm tốc rẽ vào con đường nhà nó
- Sao vậy, tôi đưa cô vào luôn – Ken nhăn nhó
- Mẹ tôi thấy tôi chết mất – Nó xù mắt tội nghiệp
- Được rồi, tôi biết rồi... – Ken phải đồng ý mặc dù ko cam tâm lắm
- Cám ơn anh – Nó cúi đầu chào Ken, nở 1 nụ cười thật tươi làm cho ai kia taong xe ngây người như pho tượng...ấn tượng khó phai

Ken ngồi lặng nhìn nó đến khi bóng dáng nhỏ bé của nó chỉ còn là chấm nhỏ rồi biến mất phía cuối đường anh mới quàng xe...chiếc xe phóng đi lướt vi vu...trong làn gió mát, 1 mùi hương còn vương vấn...Ken hít sâu lấy 1 cách dễ chịu...trái tim chàng ko ổn...

Chap 3

Nó vừa bước vào nhà thì chạm ngay 1 người mà nó cũng ko mấy “ưa”...

- Sao anh lại ở đây – Nó khoe đôi mắt to tròn bằng biểu hiện ngạc nhiên tột độ...
- Jun nhìn thấy nó trong bộ dạng như 1 nàng công chúa có hơi bất ngờ... đêm cùng ăn tối gặp mặt, thoáng trông nó đã xinh, hôm nay càng xinh hơn, cứ như 1 thiên thần trong bộ đầm màu kem...
- Con đi đâu giờ mới về thế?...còn bộ đồ con mặc là thế nào? – Mẹ nó ngạc nhiên...
- Dạ... là...là Rain cho con mượn...con với Rain và Sunny đi sinh nhật 1 người bạn... – Nó văng vẹo 2 ngón tay vào nhau, hơi ấp úng bởi trước giờ nó ít khi nào nói dối
- Ô!! Thế àh? Lần sau con nhớ gọi điện về báo 1 tiếng nhé...àh!!! Mà con giúp ba mẹ tiễn anh Jun nhak – Mẹ nó gật gù rồi cười gian ta phân lệnh
- Dạ...sao...con – Nó ngóc mặt lên tính cãi thì thấy đôi mắt tràn trề...sát khí của mama nên cụp đuôi ngoan ngoãn làm theo – Dạ
- Nhìn bộ dạng nhỏ như con cún con bị ức hiếp, Jun cười thầm trước cái dáng vẻ đáng yêu đó...
- Mời anh – Nó phụng phịu giận dỗi gần giọng như dằn mặt, thể hiện ngụ ý đang chống đối...
- Vậy phiền cô – Jun cười cười, thái độ nó càng như thế lại càng làm anh thích thú
- Ra đến cổng, nó lịch sự cúi chào Jun rồi toan bước vào nhà...
- Àh khoan –Jun gọi lại
- Gì nữa chứ – nó hần hộc
- Cuối tuần này cô ko bận gì chứ? – Jun hỏi
- Có chi ko? – nó vẫn giữ thái độ khó chịu, nheo mày
- Ờ...ừm...tôi muốn mời cô dùng bữa – Jun cười siêu kool nói
- Sao tự nhiên anh có nhã hứng mời tôi ăn cơm ạ? – Nó thắc mắc
- Ờ, tôi muốn bàn với cô 1 số chuyện trước khi cô vào công ty làm – Jun gãi gãi mũi, giữ nguyên nụ cười đến siu lòng trả lời

- Ừm...nhưng... -Nó ngập ngừng

- Ok!!! Chủ nhật 7 giờ tôi đến đón cô – Jun ko để nó tả lời, anh quyết luôn rồi lên xe bỏ đi

- Cái...cái gì...tôi còn chưa trả lời mà...nè nè – Nó phồng má tức anh ách giậm chân đành đành nhưng vô ích, Jun đã đi đc 1 đoạn rồi...

Nhìn hình ảnh của nó chiếc gương chiếu hậu, Jun đưa tay che miệng cười thích thú...anh cũng ko hiểu sao lại mời nó đi dùng cơm...bàn công việc cũng chỉ là cái cơ thôi...chủ yếu anh muốn tìm hiểu thêm về nó... “Thời gian dài, chắc sẽ còn nhiều cái vui đây...” – Jun mỉm cười thật sâu đầy ẩn ý, ko hiểu sao anh luôn có thể cười 1 cách thoải mái khi bên cạnh nó... bên cạnh nó ko phải lo âu nhiều, nó mang lại cho người ta 1 cảm giác nhẹ nhàng

...

Chiếc xe hơi màu đen của Jun lướt qua 1 chiếc xe hơi thể thao đang đậu cách đó ko xa...đủ để quan sát đc 2 người đang trò chuyện mà trong mắt anh chàng gọi là “thân mật”...trong tích tắc...Jun và Ken lướt qua nhau...gần đến nỗi như thể đo bằng gang tay...1 cảm giác kì lạ xâm chiếm...kéo theo bão gió đang cuộn đến...

...

Ken cũng xoay tay lái vòng xe đi... vốn anh trở lại đưa nó chiếc cặp táp mà hồi chiều nó để quên ở băng ghế sau khi vào salon...nhưng ko ngờ, vừa đến đã đập vào mắt chàng nam 1 nữ “tình tứ” nói cười trước cửa nhà...

“Hừm, thì ra là như vậy...Hèn chi ko cho tôi đưa vào...Cô giỏi lắm... tôi sẽ cho cô biết tay” – Tay siết vô lăng, Ken đạp ga vút đi như bay trên con đường trải nhựa làm bao người phải ngoái nhìn...

Còn đương sự của chúng ta sau khi giậm mỗi chân thì vào nhà...ngủ... mà ko biết bao 12 đang sắp tràn về =>))

...ào...

8. Chương 8

Đứng dưới vòi hoa sen, Ken để nước xối thẳng vào mặt rồi chảy dài theo những đường cong,thẳng trên cơ thể cường tráng ko 1 vết tí...dòng nước mát lạnh tuôn xối vào mặt, vào người, nhưng ko hiểu sao cơ thể anh vẫn cảm thấy nóng hậm hực...

“Sao mình lại khó chịu thế này nhỉ? Ko lẽ ốm rồi” – Cau có nghĩ thầm, tắt vòi hoa sen, tay với lấy chiếc khăn tắm, anh lau vội rồi mặc đồ bước ra...

- Alo!!! Bác sĩ Shin chú đến nhà cháu gấp, ko hiểu sao cháu thấy khó chịu quá, chắc ốm rồi...

20p sau...1 vị chừng 40t khoác áo Blu, đầu điểm muối tiêu, nét mặt hiền từ có mặt tại nhà Ken...sau khi xem xét tổng thể ông rút ra kết luận...

- Cậu ko bị gì cả

- Sao lại ko chứ, rõ ràng tim cháu đập rất mạnh, lòng như lửa đốt ấy, lúc lại lạnh như chui vào tủ lạnh ngồi, mặt hay bị đỏ nữa... – Ken phân trần như muốn hét lên

Vị Bác sĩ nén cười, làm bác sĩ riêng cho Ken hơn chục năm, nắm rõ anh là kẻ sát thủ trong tình trường, ko cô gái nào là ko gục ngã, vậy mà nay lại ko biết mình đang...

- Hì, là triệu chứng cậu đang yêu đấy – Vị bác sĩ cười hiền

- Cái...cái gì...Ko...ko đúng...ko thể nào áh... làm sao...làm sao cháu yêu con nhóc đó đc chứ...ko...ko..van chú, khám kĩ lại xem...bệnh tim...bệnh gan...hay trí não bại hoại cũng đc...ko thể nào là yêu đc – Đến vỡ phổi chết cười với anh chàng, Ken lao tới ôm chân bác sĩ Shin cầu nài, ko dám tin những gì bác sĩ phán... =))

Bác sĩ lắc đầu bó tay...cười nhân hậu vỗ vai Ken...

- Cậu nghĩ ngơi đi, chỉ cần làm theo những gì con tim cậu mách bảo là hết bệnh thôi... – Bác sĩ khuyên

Bác sĩ Shin đứng dậy ra về... Ken ngồi bất động...vò đầu bứt tai miệng lẩm bẩm như thằng “trốn trại” =))

- ko...ko thể...sao vậy đc chứ – Chịu hết nổi, Ken rống lên thống khổ...Tội nghiệp, đẹp mà bị khủng =))

.....

- Oaaaaaa – Nó vương vai 1 cái thật sáng khoái sau 1 đêm dài ngủ ngon lành

Phóng vào toilet VSCN, nó thay đồ chỉnh chu, hài lòng ngắm mình trong gương nó tíh bước xuống nhà ăn sáng thì phát hiện...

- Á .a...a...a – 1 tiếng thét thảm thiết vang lên

“Huhuhuhuhuhuhuhu, đồng phục thì nói, nhưng cặp sách cũng ko mang về thì làm sao đi học đây...” – Nó khóc sướt sướt bi ai oán đến thương tâm =))

...Ring...ringgg

“Quái, ai gọi ỉnh vào sáng sớm vậy?” – đầu nghĩ tay vớ lấy điện thoại nhìn tên người gọi mà nó mém rớt đt “Tên của nợ”

- A...alo – Giọng nó đầy vẻ đau khổ

- Xuống nhà tôi chờ cô đi học... – Ken ra lệnh

...Đùng...

Ai nghe như sét đánh ngang tai ý nhỉ... Nó lấy chiếc điện thoại ra, ngoáy ngoáy lỗ tai... Ở đầu dây bên kia chỉ nhận được tiếng lặng thinh khiến hấn nổi cáu...

- Nè!!! Tôi đang nói với cô đấy... – Ken giận dữ quát

...Cụp...tút tttttttt

Nó thất thần như như xỉn...“hình như mình nghe nhầm giọng ai giống tên Ken thế nhỉ?” – và vô tình cúp máy =))

Đt nó lại rung lên...

- Á!!! – Màn hình lại hiện lên cái tên “Của nợ”...Vậy lần này chắc cú là nó tỉnh ko phải mơ- A...aalo – Nó run run trả lời

- Cô. Dám. Cúp. Máy. Khi. Tôi . Đang. Nói – Ken nổi điên gần từng tiếng nặng chịch khiếp vía

- Xin...xin lỗi...tui...tui tưởng...ai... ai lộn số – Nó lắp bắp thút thút nói

- Còn ko mau xuống – Ken hét

- Anh...anh xỉn hả? – Nó vẫn chưa tin lắm vào tai mình

- Cô điên àh?

- Ko..thì...thì sao tự nhiên anh lại đưa tôi đi học vậy? thấy lạ – Nó thắc mắc

- Thế cô ko tính lấy cặp àh?

- Ó – Chợt nhớ ra điều quan trọng – Lấy chứ, tôi xuống liền

Nó mừng như bắt vàng, hên thật...

- Ồ...ừm...anh đưa tôi cặp đc oy'!! ko cần phải phiền anh đưa tôi đi học đâu- Nó ngần ngại khi thấy Ken đang đứng tựa người vào chiếc xe thể thao đời mới bóng lộn hơi bị bắt mắt, tay cầm chiếc cặp đang đợi nó

- Hôm nay cô còn dám trả treo với chủ nhân thế nữa à? – Ken hoắc mắt gầm gừ đầy đe dọa

Nó co rúm người như cún con tội nghiệp đang bị bắt nạt...Ko để nó nói thêm câu nào, hấn lôi tọt luôn nó lên xe...

Qua 1 đêm mất ngủ, trần trọc lộn tới lộn lui vì lời nói của bác sĩ Shin, hấn rút ra 1 kết luận, hấn sẽ xác định lại điều này rồi mới hành động...

Con đường ban sớm thoáng mát, người tươi tắn bước ra khỏi nhà bắt tay vào ngày mới, trong xe, nó hết ngó nghiêng lại cười toe toét mà quên khuấy mất là vừa rồi vẫn còn đang bức mình và run sợ thế nào... Nhìn bộ dạng nó lúc này thì chắc cú 1 điều là có đứa mắc bệnh...tim... mà ko cần “xác định lại” =))

....

Mọi ngày ngồi xe buýt mất gần 30p mới tới nơi, thế mà ngồi “xe bay” mất có chừng 10p hơn đã có mặt tại cổng trường THPT...

- Hjk... – Giờ nó mới trở lại trạng thái đau khổ ban đầu...

Hấn nghĩ sao mà lại đậu nguyên chiếc BMW thể thao trước cổng trường làm tâm điểm ọi người chú ý thế ko biết...Nó nhẩn mặt, mở cửa bước xuống trước bao con mắt của thiên hạ đang đổ dồn về phía nó và đặc biệt là 2 con bạn thân iu vấu...xóc chiếc cặp lên vai, nó bước vội để tránh những con mắt hiếu kì đang sầm soi thì...

- Khoan đã – Ken gọi với nó lại

Mặt nó bị گیر để giữa rùng chuối thì cam đoan ko biết đâu là lá chuối đâu là mặt nó =)) ...
“A...a...hjk...Đừng nói anh mở cửa bước ra nha tên của nợ kia...” – Nó khóc thầm

...cạch...

Ặc...hấn đã mở cửa...hấn đã bước xuống...và hồn nó siu lạc, tay chân cứng đờ...

“Đừng nói anh bước tới đây nhá...Nhiu đây chưa đủ làm tui nổi bật rồi hả?” – Nó khóc tỉ tê trong lòng

Một bầy tay đặt lên vai nó làm nó mém xỉu...hjk...tới thiệt

- Này, tôi gọi sao cô ko quay lại hả? – Ken tức giận nắm vai nó xoay lại

- Gì...gì vậy? – Nó thút thít, người run lên trước bao con mắt vừa kinh ngạc vừa đầy vẻ sát thương đang công phá về phía nó

- Mấy giờ cô tan học? – Ken lo chạy theo nó mà ko chú ý xung quanh

- 5...5h – Nó lắp bắp, giờ nếu có thể nó cũng muốn quỳ xuống năn nỉ Ken để nó đi vào trước khi đc lên báo hay thành đề tài của toàn trường

- Vậy 5h tôi đợi cô

- Ko...ko – nó lắc đầu nguây nguây

- Cái gì chứ? Cô dám từ chối àh? – Ken bức mình chau mày đầy cảnh cáo

- Ko...ko...ko phải – Lúc này nó khóc thiệt sự

- Vậy thì sao chứ ? – Ken nheo mày khó hiểu

Nó lấy tay chỉ về phía sân trường...Giờ Ken mới để ý...nãy giờ xung quanh đang lắng đọng... từ sân trường, cho tới các dãy lớp học, học sinh thò đầu, chen chúc đang nhìn thử xem mắt mình có bị hoa ko khi thấy sự xuất hiện của thần tượng lòng họ...và cũng khối người thắc mắc về mối quan hệ của nó và Ken...Lúc này anh mới chợt nhớ đến cái thân phận “Cao quý” của mình mà mặt xám xanh thấy rõ... 1 mùi khí “tiêu rồi” thoảng qua...giờ hần và nó như con mồi nhỏ trước bầy hổ dữ đang rình rập, chỉ cần con mồi nhúc nhích là bay vô “xử” liền...Ko khí im đến đáng sợ...tất cả bất động như đang xem phim bị bấm “Pause”...1.2.3

Những tiếng hét đồng loạt vang lên như bom nguyên tử nổ “bùng” phá sập trường....

- Cô... – Ken tức hộc máu trước cái thái độ thỏa mãn trước cái cảnh anh bị hành...rõ ràng là mới sợ xanh mặt mém khóc mà giờ... Ưc quá

Nó nhún vai từ tốn bước vào lớp...thật mừng là nó hết là tâm điểm của mọi người trong trường...Ken đang thương chật vật lắm mới chui vào xe và biến mất...nhưng có vẻ ko còn lành lặn lắm =))

Đúng như những gì nó nghĩ...Ken vừa đi thì nó đối diện với chục...àh ko...trăm...cũng ko...là nghìn con mắt như dao găm...mà bén nhất là 2 con ban đang kẻ “dao thái” ngay cổ nó...

Trời thương kẻ ở hiền... Tiếng chuông vào tiết cũng kịp nó thoát khỏi nanh vuốt lũ bạn...Hôm nay là 1 ngày kinh khủng...

Nó lên mở chiếc đt xem tin nhắn...

‘Làm ơn đi... khỏi cần...ra về tôi sẽ tự đến nhà anh’ – Nó hẳn hộc trả lời tin nhắn

‘Bít ơy’ – Đọc dòng tin nhắn của Ken mà nó toát mồ hôi, ko ngờ 1 dòng tin nhắn cũng đủ bít Ken phần nộ cỡ nào nếu nó cãi lời

.....Rengggggggggg.....

Tiếng chuông tan học vừa vang lên...! cái bóng lướt véo qua, quay lại thì nó đã biến mất dạng... nhỏ mà tham gia đội điền kinh đảm cá sẽ đoạt giải chắc lun

Cái dáng nhỏ nhắn của nó lướt ra khỏi cổng trường rồi luồn lách đến 1 con hẻm gần đó...

- Cô làm gì chạy như ma đuổi vậy? - Ken khoanh tay trước ngực người tựa vào xe đứng với cái dáng rất u
“có nghề”

- Ai hại tui ra nông nổi này hả? Cũng hên là ngày mai bắt đầu nghỉ hè rồi, nếu ko tui ko sáng hết ngày mai để thấy mặt trời ko – Nó hoắc mắt nhìn Ken tức tối khi nghe cái giọng giễu cợt đáng ghét của hắn

- Cô đang nạt ai thôi hử? - Ken lườm lườm làm khí thái và tức giận của nó xẹp xuống - Lên xe - Ken ra lệnh

Mặc dù lòng vẫn tức lóm, nhưng thôi... ráng nhịn vì... có tức cũng ko làm gì đc hần =))...đành leo lên xe

- Chúng ta đi đâu? – Nó tò mò hỏi

- Trường quay – Ken đáp gọn lỏn

- Hả????? tới đó làm gì – Nó hốt hoảng

- Ô hay, tôi là thần tượng mà, đến đó làm việc chứ ko lẽ chơi – Ken nhú mày nhay nhay lỗ tai vì tiếng hét chói lói của nó

- Nhưng....nhưng... tui tới đó làm gì – Nó lắp bắp như chưa tin tai mình vừa nghe gì

- Cô là osin của tui tất nhiên tui đi đâu cô phải theo đó chứ – Ken chau mày tỏ thái độ bức bối

...

Xe chạy độ 20p thì dừng lại ở đài truyền hình lớn nhất cả nước... ko khí ở đây thật náo nhiệt, nếu là người thường như nó ko choáng thì hơi bị lạ, bởi nhìn ai cũng sáng ngời như đang tỏa hào quang... mà đi với hần thì nó lại càng “chìm”...Nó chỉ biết đứng há hốc mắt trở ra nhìn mọi thứ ở đây, nhìn cái mắc mồm ngoác bằng cái nắm đấm của nó khiến Ken ko nhịn cười đc, trông yêu quá chừng...

- Chào mọi người – Ken nở nụ cười chuyên nghiệp khiến chị em phụ nữ ngất ngây còn cánh đàn ông thì thân thiện cười đáp lại

“Tên này quả là lợi hại... ai hần cũng chinh phục đc” – Nó thôi nhìn ngắm xung quanh mà quay sang liếc Ken nghĩ thầm

- Ô Ken!! Em tới rồi à? Hôm nay quay clip cho album mới đúng ko? – 1 người đàn ông cỡ chừng 40,50t, thân hình vạm vỡ, hàm râu quai nó trông rất “ngầu”, mặc chiếc áo thun trắng trơn khoác ngoài chiếc áo khoác túi hộp ko tay phối chiếc quần jean bạc màu vài chỗ kiểu

- Chào đạo diễn Need, hôm nay nhờ cả vào ngài – Ken lịch sự bắt tay

- Cậu khách sáo quá, cũng phải nhờ cả vào cậu đấy, cố diễn tốt nhé – Đạo diễn vỗ vào tay Ken cười vui vẻ và gần gũi

Oaaaaaaaaaoooooooooooooooooooo – 1 tiếng khóc của trẻ con vang lên khiến trường quay nhốn nháo

- Chuyện gì vậy? – Ken quan sát lũ trẻ xinh xắn trong trường quay tò mò hỏi

- Đó là các cô cậu bé đc tuyển đóng vai thiên thần nhỏ của cậu đấy – Đạo diễn Need cười nói

- Oa!! Xinh quá – nó nhìn mấy đứa trẻ mắt long lanh lên

Nó tiến lại gần mấy đứa trẻ đang đứng lơ ngơ giữa hậu trường trong bộ đồ thiên thần xinh yêu bỏ mặc Ken đang đứng bàn việc với đạo diễn Need ...

- Sao em lại khóc – nó cúi xuống hỏi cô bé thiên thần chừng 5,6t đang khóc thút thít

- Hik...bạn...bạn...Bi đánh em – cô bé lấy bàn tay nhỏ nhắn quệt nước mắt trên đôi gò má ửng hồng phúng phính đáng iu chỉ tay về phía cậu nhóc cũng trạc tuổi rất xinh...tương lai có thể là 1 hot boy đó nha

- Sao em lại đánh bạn – Nó quay sang nhóc Bi

- Ừ...vì vì... nó hát dở mà bày đặt hát quơai – Bi lè lưỡi trêu trêu nũng nịu vừa dễ thương vừa buồn cười

Nó mỉm cười...1 nụ cười xinh lung linh khiến lũ trẻ nhìn chăm chú

- Em ko đc trêu bạn, vậy xấu lắm – nó xoa đầu nhóc Bi khuyên dịu dàng

- Oak!! Chị ơi, chị là thiên thần phải ko? – Cô bé lúc nãy đang khóc thấy nụ cười của nó quên cả khóc chạy đến ôm chân nhỏ

- Ko!!! Là đại thiên sứ cơ – Bi phồng phồng 2 cái má nói

- Là thiên thần... thiên thần của Hyo cơ – cô bé phụng phịu ôm chầm lấy nó

- Ko là đại thiên sứ của Bi – nhóc Bi cũng chạy lại ôm lấy tay nó giành với pé Hyo

2 bên ko ai thua kém ai, tụi con trai theo phe nhóc Bi, tụi con gái theo phe Hyo, giành qua kéo lại rôm rã ầm ĩ cả hậu trường...

- Cô là người trông trẻ hả? mau làm cho tụi nó im hết đi, nhức đầu quá... – 1 giọng nói chua lờm hét lên khiến cả lũ trẻ im bặt

Một con nhỏ gương mặt khá xinh, tướng tá cũng ko tệ, nhưng cái mặt thì cứ héch lên kiêu căng và đôi mắt khinh người đến rôm đời...

- Huk huk.... Oaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa – Sau khi ngừng chiến, lũ trẻ quay sang nhìn con nhỏ chanh chua rồi đồng loạt khóc ầm lên...

- Các em sao vậy... – Nó ngồi xuống, 1tay ôm pé Hyo 1 tay ôm nhóc Bi lo lắng hỏi

- Phù thủy...chị ấy là phù thủy – pé Hyo vừa khóc vừa chỉ vào con nhỏ chanh chua

- Huk huk... Nữ yêu quái...nữ quái – nhóc Bi cũng sụt sùi vừa quệt nước mắt vừa phồng mồm nói

Nó trợn mắt phụt ra 1 cái nhưng kịp chèn ép lại nếu ko nó sẽ lăn ra cười như con điên mất

- Cái...cái gì...dám dám... – Nhỏ chanh chua tức xị khói “Con nhỏ xấu xí đó thì tụi nó gọi là thiên thần còn đẹp kiêu sa như mình mà dám gọi là phù thủy, nữ yêu quái...thật tức quá mà...ko thể thể thứ mà”

Nhỏ định nhào vô dây lũ trẻ ko biết phân biệt đẹp xấu trái phải này 1 bài học thì...

- Ồ!!! Minio em đến rồi à? – 1 chị mặc 1 bộ đồ công sở màu kem, dáng vẻ khá chuẩn, chiếc kính gọng mỏng màu nâu đỏ nhạt càng làm tôn cái gương mặt trái xoan và đôi mắt phượng thêm phần sắc sảo

- A!! chị tổng biên tập, em chào chị – Nhỏ Minio chuyên nghiệp ghê gớm đáo để, nhỏ quay lại mỉm cười nói cái giọng ngọt lịm với chị biên tập như con nai vàng ngơ ngác

- Chào em, hôm nay em đc mời hát cùng Ken clip mới của anh ta phải ko? – Chị biên tập mỉm cười thật hiền và đẹp

- Anh Ken đâu chị, anh ấy tới rồi sao – Nhó mừng hóm, nghe trai mắt sáng rực

- Anh ta đang nói chuyện với đạo diễn Need đằng kia – Chị biên tập cười chỉ tay về phía Ken

Nhỏ ko thêm cảm ơn 1 câu rồi chạy vèo đến chỗ Ken...Chị quay lại nhìn nó...

- Em là người trông trẻ à?

- Dạ... – Nó đang ngẩn chị thì bất ngờ chị quay lại hỏi làm nó giật mình – Dạ...dạ...ko – nó lắp bắp, công nhận chị nhìn trực diện xinh quá

- Em vất vả rồi, cố em nhé – Chị mỉm cười như mùa xuân làm nó đỏ hồng cả mặt

- Dạ – Nó thần thờ trả lời như cái máy

“Người gì mà đẹp dữ vậy, cứ như sao, sao chị ấy ko đi làm người mẫu cho khỏe nhỉ, mình nhìn mà còn hết hồn, huống gì là các đồng nghiệp nam nhỉ?” – Đặt tay lên tim còn đập bùm bụp nó lè lưỡi tinh nghịch lẩm nhẩm

...

- Anh Ken, em chào anh, em là Minio, sẽ song ca cùng anh, em là Fan của anh đấy... – Minio giả vờ thực nữ sấn sấn lại ôm tay Ken

- Chào em – Ken cười xã giao 1 nụ cười thần tượng khiến nhỏ đó muốn phun máu mũi, lắp lánh chịu ko nổi

“Hừm, nhỏ này nổi tiếng là chanh chua, chảnh chệ, kiêu căng... chỉ giỏi giả nai, sao bằng Boo của mình chứ”

–Ken nhú mày khinh khỉnh nhìn khi nhỏ nín nín cánh tay anh

Chợt giật mình “Boo của mình”... “Ax, mình đang nghĩ gì vậy?”, Ken lắc lắc cái đầu tự chấn tĩnh, anh lại nhớ đến lời của bác sĩ Shin “Cậu thích cô bé đó rồi...hãy làm theo trái tim mình...”, mặt chàng tự nhiên

đỏ ửng lên, anh lấy anh bịt miệng như đang dồn nén mọi ý nghĩ đang tuôn trào qua khuôn mặt... Mọi hành động đáng yêu đó đã dc Minio gom hết vào mắt, nhỏ đỏ mắt, trái tim đập hết công suất trước cái biểu hiện đáng yêu như chàng trai mới lớn, nó cứ tưởng bỏ Ken đang mắc cỡ khi nó ôm lấy tay anh... Ken cũng chợt nhận ra sự vắng mặt của nó... anh giật mình lo lắng đảo mắt tìm nó...

- Chúng ta chuẩn bị quay thôi...- đạo diễn cắt ngang sự tìm kiếm của Ken

....

- Cắt – Đạo diễn Need hét lên – Minio, tôi đã nói bao nhiêu lần rồi, em đừng có mãi nhìn Ken dc ko? Diễn có cảm xúc 1 chút đi – đạo diễn có vẻ cáu

- Em đã cố diễn hết sức rồi chứ bộ, sao đạo diễn khó tính quá vậy – Minio cãi bướng

- Bộ cô tưởng cô đẹp rồi lên hình thế là xong àh!! Cô đâu phải búp bê đem trưng – đạo diễn tức khí quát

- Cô ấy lại nữa rồi – 1 nhân viên hậu trường lắc đầu

- Nãy giờ quay đi quay lại có 1 cảnh mà hơn chục lần – 1 nhân viên rì rầm lại

- Lại gì cô ta, hổng hách thế là cùng, tưởng mình đẹp, hát hay 1 tí là có giá lắm, chương cả mắt – 1 nhân viên khác rử rử tám theo

10. Chương 10

- Quay lại cho tôi – đạo diễn Need tức tối ra lệnh

- Tôi ko quay nữa, nãy giờ có 1 cảnh làm hoài, tôi mệt lắm rồi – Con nhỏ chanh chua đánh đá lộ dần bản chất

- Tạm nghỉ 10p, chuẩn bị quay lại cảnh đó – đạo diễn Need mệt mỏi

Ken cũng bực bội con nhỏ này lắm, ko phải vì cần 1 giọng nữ và ngoại hình xinh như búp bê giống cô ta thì đừng hòng anh mời hợp tác quay clip... Ken lắc đầu ngao ngán...

- Minio, cô nghiêm túc 1 chút dc ko? – Need dần cơn giận khuyên lấy 1 câu

- Tôi thấy đẹp như vậy ông còn đòi hỏi gì nữa – Minio tiếp tục tranh cãi với đạo diễn Need

- Đâu phải đẹp là xong, phải có cảm xúc, cô đang diễn vai thiên thần đáng yêu và trong sáng đấy, đâu thể mà nhìn Ken nồng nà như vậy dc – Need cố phân tích

Cả trường quay cũng lắc đầu chán nản... Phải công nhận nhỏ dấm thúí đó có nét đẹp như búp bê, nhưng lại là quỷ đội lớp thiên thần, nhìn vào vẫn mang lại cho người ta cái cảm giác giả tạo...

- Hừ!!! tôi thấy như vậy dc rồi, còn ko ưng thì ông ngon đi mà tìm ai hát hay và có nét đẹp trong sáng như tôi đi – Minio vênh mặt cười kiêu ngạo thách thức đạo diễn

...

Ikutsu namida o naga *ara

Every Heart sunao ni nareru darou

Dare ni omoi wo tsutaetara

Every Heart kokoro mitasareru no darou

Nagai nagai yoru ni obieteita

Tooi hoshi ni inotteta

Meguru meguru toki no naka de
 Bokutachi wa ai o saga *eiru
 Tsuyoku tsuyoku naritai kara
 Kyou mo takai sora miageteiru
 Donna egao ni deaetara
 Every Heart yume ni fumidaseru no
 Hito wa kanashimi no mukou ni
 Every Heart shiawase ukabete nemuru
 Itsuka itsuka subete no tamashii ga
 Yasuraka ni nareru you ni
 Meguru meguru toki no naka de
 Bokutachi wa ikite nanika wo shiru
 Toki ni warai sukoshi naite
 Kyou mo mata arukitsuzukete yuku
 Osanai kioku no katasumi ni
 Atataka na basho ga aru so sweet
 Hoshi tachi ga hanasu mirai wa
 Itsumo kagayaite ita so shine
 Meguru meguru toki no naka de
 Bokutachi wa ai wo saga *e iru
 Tsuyoku tsuyoku naritai kara
 Kyou mo takai sora miagete iru
 Meguru meguru toki no naka de
 Bokutachi wa ikite nanika wo shiru
 Toki ni warai sukoshi naite
 Kyou mo mata arukitsuzukete yuku
 (Every Heart – Boa)

....Tất cả mọi người đổ dồn về nơi phát ra tiếng hát trong trẻo và ngọt ngào đó, nó ngồi bên chiếc đàn Piano ở góc phòng, tay đàn và hát say sưa vui vẻ, tông nó thật thánh thiện và đáng yêu làm sao, xung quanh là lũ trẻ khiến người ta nhìn vào cứ ngỡ đó là 1 thiên đàng...

...

Cũng chẳng có gì, tua lại lúc Ken đang quay, nó cùng lũ trẻ chơi đùa...

- Chị, chị hát cho em nghe đi – pé Hyo lay lay tay nó nũng na nũng nịu

- Em cũng muốn nghe chị hát – nhóc Bi hòa theo

Nó ngáp ngừng cười cười, lướt mắt 1 lượt hậu trường thì phát hiện có 1 chiếc Piano cũ ai bỏ đó... Nó có thể nói là cái gì cũng tệ, nhưng đặc biệt nó lại sở hữu 1 giọng hát trong veo và ngọt ngào ko thua kém ai, nó tự hào vì những giải và thành tích văn nghệ của mình ở trường chứ bộ àh...Nó tiến lại gần chiếc Piano cùng lũ trẻ rồi ngồi vào chiếc Piano, mọi cảm xúc chợt trỗi lên khi tay lướt trên những phím đàn, nó cất cái giọng

vàng oanh lên khiến ko những lũ trẻ ngơ ra vì nghe nó hát mà cả hậu trường, mọi người bất động, ai cũng nín thở như sợ sẽ gây ra 1 tiếng động dù là nhỏ nhất sẽ làm vỡ cái âm thanh ầm áp đó...

Nó nhắm mắt hát mê say đến thanh điệu cuối cùng rồi mới từ từ mở mắt, mỉm cười hạnh phúc quay lại nhìn lũ trẻ... Nó giật mình khi bắt gặp ai cũng đang đứng động nhìn nó như người ngoài hành tinh hay trên trời vừa rớt xuống... Ken mắt nhìn nó ko chớp nổi tiến đến gần nó, trái tim anh đập dồn dập, lại lúc trầm lúc bổng như từng giai điệu của bài hát...Anh phải công nhận lúc này rằng...anh thích nó...

11. Chương 11

- Hay quá, cô là ca sĩ nào mà sao tôi ko biết? – Đạo diễn Need vỗ tay làm vỡ cái ko khí yên ắng lắng đọng
 - O...tôi...tôi – Nó ấp úng nhìn Ken, nhưng sao hần cứ đơ ra nhìn nó mà ko nó gì – Tôi ko phải ca sĩ
 - Chị, chị hát hay quá – Hyo nắm lấy tay nó cười toe toét khoe hàm răng sữa trắng tinh
 - Hoan hô chị – Bi vỗ tay làm cả đám nhóc hòa theo vỗ bôm bốp
 - Sao? Cô ko phải là ca sĩ à? – Need ngạc nhiên
 - Hình như cô pé là người giữa trẻ – chị biên tập nói với đạo diễn
 - Ko... em cũng ko phải người trông trẻ – nó ấp úng cúi mặt lí nhí
- Đạo diễn Need và cả chị biên tập cùng toàn thể mọi người đang quan sát nó này giờ tròn xoe mắt nhìn nó đây về ngạc nhiên khó hiểu
- Vậy cô là ai? Sao vào đc đây? Đây đâu phải nơi ai muốn vào thì vào đc – Need nhíu mày hỏi nó
 - Dạ...dạ...là... – Nó đang lúng túng liếc Ken cầu cứu
 - Là em dẫn vào, cô pé này đi với em – lúc này Ken mới kéo hồn về để lên tiếng thay nó
 - À!!! Thế cô bé này là ai? – Need hỏi
 -!!!! – Ken im lặng... thật sự anh đang rối lòng, nó là ai, là osin của anh...nhưng sao giờ anh ko muốn nói vậy nữa...
 - Chị – Ken quay sang gọi chị biên tập – đưa cô pé này vào chuẩn bị giùm em, nhỏ này sẽ thay thế cô ta – Ken chỉ chỉ tay về phía Minio
- Cả hậu trường cùng sững lên vì quyết định của Ken đưa ra...
- Sao... sao đc hả em, cô pé này... – Chị biên tập rối bời
 - Anh... anh ko thể làm như vậy – Minio tức tím mặt hét lên mà quên mất hình tượng của mình
 - Tại sao ko? – Ken quay sang nhìn con nhỏ khinh khỉnh
 - Vì...vì – con nhỏ bí thế giận ko thốt nổi
 - Chị, đưa cô ấy đi chuẩn bị và đưa bản nhạc giọng nữ cho cô bé – Ken nói chị biên tập
- Chị biên tập mỉm cười gật đầu, dù trong lòng vẫn còn rất lo lắng trước quyết định của Ken...
- Em đi theo chị – chị quay sang nói dịu dàng với nó
 - Đi...đi đâu ạ – Nó lắp bắp run run
 - Cô đi theo vào làm những gì chị ấy bảo, nếu cô giúp tôi quay clip thành công sẽ đc xóa 50% nợ – Ken xoay nó lại thì thào vào tai
 - Thật ko? – Nó tròn mắt ko tin những gì mình vừa nghe

- Cô ko muốn – Ken nheo mày giả vờ tiếc rẻ

- Ko...muốn muốn... anh nhớ nhé – Nó cười tươi rồi chạy theo chị biên tập

Ken đứng mỉm cười nhìn theo cái dáng nhỏ nhắn chạy lon ton...

“Con nhỏ đó là gì mà anh Ken xem trọng vậy chứ, đẹp như mình mà ko thèm nhìn lấy 1 cái là sao?” – Minio tức giận ngụt trong lòng

- Để tôi chóng mắt xem con lọ lem đó làm hề như thế nào, vịt mà đòi làm thiên nga, có trang điểm thế nào cũng ko đẹp lên nổi đâu... – Minio cười gian tà lắm bầm, lòng mong ngóng xem kịch hay...

...

- Xin lỗi đã để mọi người chờ lâu – chị biên tập bước ra tươi cười nói

Cả trường quay 1 lần nữa choáng ngợp, nó từ phía sau bước ra trong hình hài 1 thiên sứ... Mặc dù ko phải lần đầu nhìn thấy sự thay đổi ngoạn mục của nó, nhưng ko ngờ Ken cũng ko thoát khỏi mê lực kì lạ... Ánh mắt anh dán chặt vào nó...nửa ngạc nhiên, nửa thương yêu...bất giác anh chàng bước vô thức đến gần nó...

- Anh...anh sao vậy – nó ngạc nhiên khi thấy Ken như kẻ mất hồn

Bàn tay của anh khựng lại khi đưa lên đến gần má nó 1 cách vô thức...

- Trông kì lắm hả – Nó chớp chớp mắt long lanh cái mặt xù như con cún...

“Ặc, chết mắt...” – Ken nhìn thấy chịu ko nổi phải quay đi, tay bất giác che mặt lại, nếu ko anh chàng ko biết sẽ làm gì...

- hihhihihi, tuyệt quá phải ko? Chính tôi còn ko ngờ nữa – chị biên tập che miệng cười khúc khích trước cái điệu bộ và hành động của Ken

- Thiệt ko ạ? – Nó xù xù hỏi

- Thật chứ – chị biên tập cười dịu dàng làm nó đỏ mặt- Phải ko Ken – chị quay sang hỏi Ken

- Ồ...ừm!!! – Ken vẫn chưa thoát khỏi tình trạng ngượng ngập mà mặt đỏ bừng bừng

Cả trường quay phì cười... làm cho 1 kẻ nổi điên...

- Hừ, cũng nhờ son phấn và chuyên gia giỏi nên mới được thế, ko biết diễn cũng thế cả thôi, hay gì tưởng bỏ – Minio mỉa mai

12. Chương 12

Mọi người khó chịu nhíu mày nhưng cũng chả làm được gì, chỉ có nó chậm tiêu nên ko hiểu ẩn ý sâu xa của nhỏ lắm...

Ken bước đến gần nhỏ, miệng nhếch 1 nụ cười chói chang lấp lánh tiến về phía nhỏ Minio... anh cuối xuống sát mặt gần nhỏ...

- Cô nói đúng – anh rì rầm vào tai làm trái tim ả nhảy bùm bụp, mặt đỏ gay như mặt trời, cười gian phát ghét như tướng Ken theo phe mình – Thế ra cô cũng biết điều này à? Thế này giờ cô đứng giới thiệu về bản thân mình à?

Ken dứt lời... mặt cô nóng đỏ hơn lúc này, nhưng ko phải do ngượng mà là do do tức giận...

- Anh...anh – Ắ nhìn Ken tức bầm gan ko thoát được nên lời

Ken nhếch mép đáp lại nụ cười lúc này rồi quay đi ko thèm ngoảnh lại nhìn cái bốn mặt ngày càng đỏ tăng theo cấp độ của Minio... mọi người trong trường quay che miệng cười khoái chí trước phản kích của ken...

Ken bước đến gần nó...

- Cô chỉ cần chơi đùa và hát theo nhạc ca khúc lúc này chị biên tập đưa là xong – Ken rĩ tai nó
- Chỉ cần thế thôi àh? – Nó ngạc nhiên – Chỉ cần chơi đùa và hát thôi là được xóa 50% nợ thật sao- Nó hỏi lại
- Ủ – Ken cười gian xảo

Nó chạy ra chơi đùa và bắt đầu cất giọng trong trẻo mê lòng người khiến mọi người chìm đắm... lũ trẻ ùa ra chơi đùa với nó hồn nhiên, trông vào người khác có cảm tưởng mình đang lạc đến thiên đường...

Ken ngẩng ngơ nhìn nó ko chớp mắt, mọi người nín thở theo dõi ko rời cho đến khi Need lên tiếng...

- Cắt...cắt.. Quá...quá...quá tuyệt – Need bức xúc

Nhờ nghe tiếng Need mọi người mới tỉnh mộng...

- Cô... cô thiệt sự là trước giờ chưa từng đứng ống kính sao? – Đạo diễn Need cầm tay nó cảm động nói, bệnh nghề nghiệp tái phát – Cô có muốn làm thần tượng ko – Need nắm tay chặt hơn hỏi dồn
- Hả???? – Nó khờ khạo ko hiểu cái mô tê gì, ko phải Ken nói chỉ là ra chơi đùa và hát cùng lũ trẻ sẽ được giảm nợ sao?
- Ko – Ken từ đầu đến kéo nó ra khỏi tay Need phần nộ... rồi kéo nó đi
- Ê...khoan...nè nè Ken – đạo diễn Need gọi với theo
- Hôm nay quay tới đây thôi, mai quay tiếp, tôi hơi mệt – Ken quay lại trừng mắt với đạo diễn Need tóe lửa
- Nhưng... – Need tính nói gì nhưng ngậm miệng khi bắt gặp ánh mắt “rực rỡ” đầy hàm ý của Ken “ Miễn lộn xộn”

...

- Nè nè – Nó bị Ken lôi đi, vùng vẫy la lên

Ken dừng bước xoay lại nhìn nó khó chịu...

- Sao? Cô muốn làm thần tượng hả? – Ken nheo nheo mắt nhìn nó bức dọc
 - Ko...ko phải – Nó nhăn mặt thở hổn hển
 - Thế nào? – Ken chau mày liếc xéo
 - Nhưng...nhưng... tôi chưa thay đồ, làm sao tôi mặc thể này mà về ... huk huk... huhuhuhu – Nó thấy thái độ thô bạo của Ken sợ hãi nói trách móc, khóc òa tội nghiệp
- Ken nhìn lại nó mới hiểu, cuối mặt có vẻ hối lỗi, tay gãi gãi chiếc mũi hơi ngượng...

- Tôi... tôi xin lỗi mà...đừng khóc nữa – Ken vỗ về
- Huk..huk...huhuhu...hjk hjk – Nó quẹt má quẹt mắt giống hệt trẻ con không nhẽo đáng yêu

Ken cụp đôi mắt nhìn nó ngây ngẩn, trong vô thức, anh ôm chầm lấy nó ko tự chủ... nó đang khóc bỗng ngưng hẳn, đôi mắt mở to hết cỡ trước hành động của Ken...

- O...anh anh... – Nó lấp bắp khiến Ken chột tỉnh

Anh vội đẩy nó ra quay mặt đi giấu giếm khuôn mặt đang đỏ lựng...

- Ai bảo cô khóc hoài, tôi an ủi cô thôi – Anh chàng chữa ngượng – Đi thôi – Anh mở xe bước lên giục nó
- Nó cũng vội trèo lên theo...Chiếc xe chạy băng băng, nó đôi khi liếc trộm hần, hần cũng vờ vờ liếc nhìn nó... khi 2 ánh mắt chạm nhau thì bật ra, mặt 2 đứa chưng ra 2 trái cà chua, ko khí trong xe ngập ngừng cho đến khi về đến nhà nó...
- Cám ơn anh đã đưa về... – Nó vội mở cửa bước ra, cúi chào rồi chạy đi

Ken ngồi ngẩn ngơ nhìn theo cái bóng nó nhỏ nhắn chìm dần cuối con đường...

...

- Hik...nói với mẹ thế nào trong cái bộ dạng này đây – Nó rầu rĩ khóc thầm trong tâm trí khi bước vào nhà ...bộp...

Nó va phải cái gì đó khiến nó dội ra... xoa xoa cái mũi nó rửa thầm...

- Ko sao chứ – 1 giọng trầm trầm vang lên

Nó ngóc đầu dậy thì 1 bản mặt khó ưa đập vào mắt nó..

- Sao anh lại ở đây? – Nó nhăn mặt, phòng má chu mỏ hỏi Jun

Jun cười ko chịu được cái mặt của nó ...

- Sao giờ này con mới về – mẹ nó từ phía sau đi tới hỏi – ăn mặt kiểu gì thế này

- Dạ...dạ...con đi Costplay với tụi con Rain – Nó cúi cúi mặt tìm ra 1 lí do hợp lí nhất

- Hừ, con bé này, hôm nay mày hẹn ăn tối với Jun mà quên à? – mẹ nó cau mày

- Gì chứ, con có nói sẽ đi đâu – nó xù mặt, chu mỏ cãi

- Đi lên thay đồ rồi đi cùng Jun – mẹ nó phóng 1 tia nhìn theo đúng nghĩa “Nếu chưa muốn chết thì thi hành ngay”

Nó liều liều lên phòng và mau chóng bước xuống trong chiếc váy áo búp bê đơn giản màu hồng nhạt, do được make up trước nên nó cũng chẳng tốn thời gian nhiều

- Sao ăn mặc thế – mama cau mày lườm nhàu

- Ko sao thưa bác, cháu thấy rất xinh đấy ạ – Jun nhìn ngấm nó rồi quay sang nói với mẹ nó

- Thế à? Thế thì 2 đứa đi kéo trẻ – mẹ nó hài lòng với thằng con rể thúc giục 2 đứa ra xe

- Hjk!!! Người ta mới vừa về ko kịp cho nghỉ ngơi gì, cũng tại hần, đồ khắc tinh... – nó lườm bầu bực bội liếc xéo Jun 1 cái, đi ngang cổ ý giẫm chân anh chàng 1 cái đau điếng

Jun lắc đầu theo nó ra xe, anh chàng lịch sự mở cửa xe cho nó... nó chẳng thèm đoái hoài trước 1 người lịch lãm mà hàng trăm cô gái ao ước được 1 cái nhìn cũng ko được, mà phòng mồm nguýt 1 cái dài leo lên xe

...

Jun cười khúc khích lái xe đi...

- Hôm nay trông cô xinh đấy, mỗi lần nhìn thấy cô lại trong 1 dáng vẻ khác làm tôi ngạc nhiên lắm – Jun liếc nhìn nó rồi cười nói

- Xì!!! Cám ơn – Nó phòng 2 má phúng phính đỏ hồng vì tức giận

Nhìn nó anh ko nhịn được cười, thế là ko cần phải giữ hình tượng, anh chàng phô bày hết cái nụ cười cực quyền rũ của 1 mỹ nam ko chút giấu diếm

- Cười gì chứ – nó nhăn nhó

- Xin...xin lỗi – Jun nhin cười – Hình như cô ko được vui

- Còn phải hỏi sao, tui có nói sẽ đi ăn cùng anh đâu chưa, sao tự nhiên đến nhà tui

- Ngày mai cô phải đến công ty làm việc cho tôi rồi, cô ko muốn biết mình phải cần làm gì sao? – Jun trịnh trọng nói nhưng miệng vẫn cười rạng rỡ, càng chọc nó dỗi anh càng thấy thích thú

- Thì ngày mai tôi đến công ty anh nói là được rồi, cần gì phải thế này chứ, hứ – nó lè lưỡi trêu Jun, giận hờn ngúng nguẩy quay mặt đi

Jun chỉ cười, ko nói gì, vì nó nói đúng, cần gì thì mai lên công ty anh sẽ nói và phân phó cho nó, nhưng ko hiểu sao anh muốn gặp nó, ở bên cạnh nó anh thấy vui và có thể thoát khỏi lớp vỏ bọc lạnh lùng của mình vì nó vô hại

Cả 2 nói chuyện say sưa mà ko biết xe mình vừa lướt qua 1 chiếc BMW thể thao màu vàng...và 1 đôi mắt sắc như chim ưng rực lửa nóng giận...

Do ngồi ngẩn ngơ nhìn nó đến khi khuất dạng mà tâm trí vẫn hỗn độn với nhiều đấu tranh suy nghĩ mà anh chàng mới được chứng kiến cảnh nó vừa chia tay anh chàng xong đã ngồi nói chuyện “vui vẻ” với tên khác...

Siết chặt vô lăng, chiếc xe phóng vụt đi, để lại tiếng xe mãnh liệt và hàng nghìn con mắt đang ngoái lại nhìn theo bóng chiếc xe...

13. Chương 13

Nó ăn ngon lành mặc dù mới nãy vẫn còn đang giận dỗi, Jun cứ ngắm nó mà quên cả ăn...

- Trông cô ăn ngon quá nhỉ? Có cần tôi gọi thêm cho ko – Jun nheo mắt cười đáp

Mấy quý cô quý bà, quý chị...mà nói chung là phái nữ đều ngẩn ngơ nhìn Jun, trái tim loạn xạ khi bắt gặp nụ cười quyến rũ đẹp như 1 vị thần Hi Lạp... rồi tất cả lại nhìn nó... ghen tị có, ngạc nhiên có... nhưng coi bộ đều chung 1 câu hỏi “Nhỏ đó có quan hệ gì với anh chàng đẹp trai đó nhỉ? Nhìn con nhỏ ham ăn đó chẳng 1 chút ý tứ ngời với anh ấy chẳng hợp chút nào”

Nó ngẩng lên mà miệng còn phồng vì thức ăn trong miệng... nhai nhai thiệt nhanh, nuốt ực 1 cái... nó chu mỏ nói

- Tui hông phải heo đâu mà ăn nữa... – Nó nói với Jun xong quay sang người phục vụ – Anh cho em 1 bánh gato, 1 bánh plan, 1 đĩa trái cây, 1 kem dâu và 1 trà sữa thạch đào

Jun lẫn anh phục vụ và những cô nàng nãy giờ ăn ở ko ngồi quan sát 2 người tròn xoe mắt nhìn nó...cái thân hình nhỏ xíu đó có thể dồn hết mớ do vào thêm àh

Nó xoa 2 tay thích thú nhìn những món tráng miệng đủ màu sắc trước mặt, nó ôm ly kem ngoạm 1 muỗng to, mọi bực dọc và tức giận xui hết...

- Cô có vẻ thích đồ ngọt – Jun chống tay nhìn nó mỉm cười thích thú

- Ừm... – nó gật đầu hạnh phúc

Nó bỗng chìa 1 muỗng kem to trước mặt Jun...

- Cho anh – nó cười tươi đáng yêu

- Cho tôi – Jun nhún vai ngạc nhiên nhìn nó hỏi lại

- Ngon lắm đó – nó cười híp mắt gật đầu

Anh cười há miệng để nó đút cho ăn... nhìn cảnh 2 người thật tình tứ mà ai ở đó cũng phải ganh tị...

Jun lão đảo bước ra... đây là lần đầu tiên anh ăn nhiều dữ vậy... do thấy nó ăn ngon lành nên món nào nó đút cho anh cũng ăn, hành động đáng yêu đó của nó ko ngờ làm cho 1 người đàn ông luôn lạnh lùng lại cảm thấy ấm áp như trở về những ngày hồn nhiên khi còn bé... Rốt cuộc cả buổi ăn anh chẳng hề đề cập gì đến công việc

Nó ngồi trên xe, gió thổi hiu hiu mát lạnh, nó bình lặng ngắm nhìn những dãy nhà cứ vụt qua cửa sổ xe, nó từ từ chìm vào giấc ngủ mà ko hay... Jun cứ ngắm nhìn nó chìm trong giấc ngủ như 1 thiên thần đang say giấc, làm ai nhìn vào cũng thấy bình yên...

- Này, đến nhà cô rồi – Jun lay nó dậy

- Ừm... – nó cứ chìm sâu vào giấc mộng

Jun lắc đầu, bế bổng nó trong lòng bước vào nhà...

- Ừm, hoàng tử – nó ngủ mơ, trong mơ nó đang được chàng bế đi

Jun cười thầm, ko biết mấy tuổi rồi còn bạch mã hoàng tử...

- Nó sao thế – Mẹ nó bước ra mở cửa ngạc nhiên hỏi

- Cô ấy mệt quá nên ngủ thôi ạ – Jun cười nói

- Phiên cháu đưa nó lên phòng giùm cô nhé – Mẹ nó cười gian xảo

- Vâng

Jun đưa nó lên lầu, anh shock thiệt sự khi thấy toàn căn phòng đều màu hồng, từ gối chăn đến bàn ghế, rèm cửa, kệ sách thì chất 1 đồng truyện cổ tích, ngoài ra còn treo đầy hình ảnh của phim hoạt hình...cứ ngỡ đang bước vào phòng của 1 cô nhóc 3t vậy...

- cháu đặt nó xuống giường giùm cô – Mẹ nó bước vào làm Jun tỉnh thần trong khi đang ngẩn ngơ chìm vào thế giới màu hồng của nó

- Dạ – Anh nhẹ nhàng đặt nó xuống

- Cám ơn cháu quá

- Dạ ko có gì, cháu xin phép về

- Ấy, ở lại nước rồi về

- Cũng trễ rồi, cháu xin phép ko làm phiền nữa ạ – Jun khước từ khi cái bụng của anh đang sắp nổ tung

- Ừ, thế cháu về nhé, sáng mai bác sẽ đưa nó đến công ty cháu

Jun mỉm cười lịch sự gật đầu rồi bước đi....

Anh chàng lái xe mà hồn còn vất vưởng ở chốn nào đó... khê vô thức mỉm cười...anh mong chờ sự xuất hiện của nó vào ngày mai...

....

Nó đánh 1 giấc ngon lành đến tận sáng bết...

- Dậy mau, con gái gì mà tới giờ còn nường trên giường thế hả? – Mẹ nó hét lên

- Mama àh? Cho con ngủ đi, hôm nay nghỉ hè rồi mà – nó kéo chăn trùm kín đầu

- Hôm nay mày phải đến công ty Jun làm việc đấy... – Mẹ nó vừa nói vừa kéo phần cái chăn của nó

- Ko, ko, con ko muốn đâu- nó ườn ra nhõng nhẽo

- Giờ con muốn mẹ dùng bạo lực mới chịu hả? – Vừa nói, mama nó bẽ tay nghe răn rặc

- Con tỉnh rồi – Nó phẫn thẳng vào toilet

- Con xong xuôi mặc bộ đồ mẹ để trên giường nhé – mama nó nói vọng vào

Nó lẳng thẩn bước ra, gỡ bộ quần áo lên nó mún bật ngửa...

- Mamaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa – Nó hét lên

- Cái gì, cháy nhà hả – mama nó chạy rẹt lên hốt hải

- Sao...sao lại mặc cái này – nó nói như mếu

- Trời, tưởng gì, thì đi làm phải mặc như vậy chứ, ko lẽ con tính mặc đồng phục đi học... bộ đó mẹ đặt may đấy , mặc thử đi rồi xuống nhà ăn sáng mau, ba đưa con đến công ty Jun – Mama nó bỏ đi

Nó nhăn nhó nhìn bộ đồ công sở mama may à bức rút, chưa bao giờ nó mặc như thế này cả... ừ xừ nó thya đồ...

...

Papa đưa nó đến công ty Jun mà tâm trạng u ám...

- Đến rồi, con vào đi – papa nói

- Papa ko dắt con vào à? – Nó xoay lại nhăn mặt hỏi papa

- Ko, con cứ lên thẳng phòng Jun, Jun sẽ chỉ cho con phải làm gì... Papa phải đi làm đây, trễ rồi – Papa cười nhăn răng nói với nó

Nó bực dọc bước xuống xe, uể oải bước vào trong... Công ty lớn trông thật hoành tráng, nó bước vào mà thấy ngợp ... đến quầy tiếp tân...

- Chị cho em hỏi phòng giám đốc ở đâu? – Nó mỉm cười lịch sự hỏi chị tiếp tân

- Ở tầng 10 – chị tiếp tân đang chăm chú làm việc bất giác trả lời mà ko thèm ngẩng mặt lên

- Cám ơn – nó khó chịu trước cái thái độ bất lịch sự của chị ta nên húng hắng đáp lại rồi bỏ đi

Hình như phát hiện có gì đó bất thường nên chị ta vội ngẩng mặt lên, nhưng chỉ thấy được cái vóc dáng nhỏ xíu và khuôn mặt tròn bầu bĩnh như trẻ con 14,15t đang đi và thang máy

- Này khoan, này cô, cô là ai? Tìm giám đốc có việc gì...này này – chị tiếp tân hoảng hốt gọi theo

Nó nghe nhưng ghét lu bu thêm nên giả vờ điếc bấm thang máy lên lầu 10... Những người trong thang máy trộm nhìn nó, khuôn mặt đáng yêu như búp bê, dáng vóc nhỏ nhắn khiến ai cũng muốn che chở, nhìn vào rất có cảm tình, họ ko biết nhỏ này con ai, theo chị tiếp tân lúc nãy nói thì nhỏ có quan hệ gì với giám đốc... Cửa thang máy mở ra, nó bực bội bước ra lảng tránh ánh mắt của lũ người nhiều chuyện, đi xầm xầm vào phòng Jun... Tầng 10 là nơi ngụ của giám đốc, nhân viên làm ở đây ko nhiều, phòng giám đốc tách biệt phần cao nhất nằm cuối phòng rộng lớn, bên ngoài bao bọc bằng kính cửa sổ trong suốt có phủ rèm màu vàng đồng sang trọng, cánh cửa ra vào làm bằng gỗ chạm khắc tinh xảo có bảng đề mạ vàng phía ngoài...

Sự xuất hiện của nó đã là 1 điều ngạc nhiên...thấy nó đi thẳng sòng sọc đến phòng giám đốc khiến mọi người mắt chưa O mồm chữ A há hốc kinh ngạc.

- Khoan đã. Cô là ai? – Một cô gái mặt son mày phấn, thân hình bốc lửa, làn da trắng, mái tóc nâu đỏ buông xõa với bộ đồ công sở mà váy giúp ngăn cùn cùn và chiếc áo cổ tình hở cổ để lộ vòng 1 nóng bỏng chặn đường nó lại hỏi 1 giọng hách dịch

- Em có việc cần gặp Jun – Nó kiên nhẫn mềm mỏng đáp

- Cô là ai mà tìm giám đốc, còn dám gọi tên giám đốc nữa – Nhỏ thư kí vênh mặt hỏi

- Tôi là ai thì liên quan gì tới chị – nó kiêu chề ko nổi nữa trước cá ithali độ đó

Nhỏ thư kí liếc mắt nhìn nó từ trên xuống dưới con người nó đánh giá...

- Tôi là thư kí giám đốc, nếu cô ko có hẹn trước vui lòng đi cho

- Kệ cô, tôi hẹn trước với anh ta rồi – nó ko thèm nói thêm toan mở cửa bước vào

- Này, cô có tin tôi gọi bảo vệ ko? Cái thứ con gái như cô ko phải xuất hiện ở đây lần đầu đâu nhé, muốn tìm anh Jun đòi chịu trách nhiệm chứ gì? – Ắ cười nhếch mép khinh khi nói nó

- Cái...cái gì – nó ngẩng ra ko hiểu

- Thôi đừng giả ngu nữa, chắc cô dụ dỗ anh Jun lên giường rồi giờ bị anh ấy bỏ nên đến đây tìm anh ấy đòi bồi thường và chịu trách nhiệm chứ gì... tôi trông cô ko giống loại đó nhưng ai biết được cáo đội lớp cừu thì sao chứ – cô ả phỉ ra 1 tràng nghe thối cả tai

- Chị...chị quá đáng vừa thôi nhé, chị ko được phép ăn nói nhục mạ tôi như vậy – nó rưng rưng nước mắt

- Thì sao, tôi nói đúng chứ gì, hăng như cô mà bày đặt liêm sỉ à? – cô ả tiếp tục phun lời cay độc

Nó uất nghẹn họng, từ lúc bước vào đây đã phải chịu đựng nhiều sự soi mói thiếu lịch sự vậy mà giờ còn bị lăng mạ coi là loại gái lăng lơ... thật ko chịu được mà... nước mắt nó tuôn rơi, bàn tay nhỏ nhắn siết chặt... những người trong văn phòng này giờ ngưng việc chứng kiến màn kịch ko tốn tiền... ở đây có ai lạ gì cô ả thư kí lăng lơ đó, ả luôn dùng lời cay độc và mưu mô thâm hiểm đối với những cô gái gần Jun, ai chẳng biết ả si mê Jun từ khi mới bước vào đây, nhưng gần 2 năm nay tiếp cận và mời chào mà ko xi nhê gì với Jun, phải công nhận Jun là tăng băng lạnh lẽo... Ai cũng lắc đầu thờ dài tội nghiệp cho nó

- Sao? Cô còn ko mau đi, hay để tôi gọi bảo vệ – ả cười khẩy hất mặt nói nó

Nó nắm tay tức giận... quay bước đến phòng giám đốc, chân sút thẳng vào cửa rầm rầm

- Jun, anh ra đây cho tôi

Hành động của nó khiến mọi người giật mình vừa ngạc nhiên vừa hoảng sợ, vì trước giờ ko ai dám gọi thẳng tên khi trước mặt giám đốc, và cũng chưa ai dám làm hành động đó dù trước đây cũng vài lần có 1 số cô gái đến tìm giám đốc nhưng cũng nước mắt ngắn dài lắm rồi khi đụng phải cô ả thư kí

- Cô... cô – ả thư kí giật mình hoảng hốt – Bảo vệ đâu, có kẻ gây rối, sao lại để cho nhỏ diên này vào được đây thế hả? – ả rống lên

Nó đá thùm thụp vào cửa, miệng ko ngừng réo Jun... Hai bảo vệ từ phía sau đến nắm tay nó lôi đi...

- Buông tôi ra... buông ra, nếu ko các người phải hối hận đó – nó hét lên

...Bốp...

Nó xệ mặt, nước mắt lã chã... ả tát nó 1 cái như trời giáng...

- Sao? Cô làm được gì hả? – ả nhếch mép cười đều khi nó bị bảo vệ lôi đi

- Buông cô ấy ra

Một giọng nói trầm trầm vang lên, mọi người bỗng im bật, nín thở... Jun từ trong phòng bước ra phong độ ngút trời, ai cũng cuối mắt làm việc của mình nhưng tai mắt vẫn ngóng về vở kịch...

- Anh...anh Jun... – ả thư kí tái mặt nhìn Jun

Jun liếc mắt nhìn ả hừ lạnh đáng sợ làm ả co rúm ngưng bật...

- Thưa...thưa giám đốc... xin lỗi đã làm anh phiền nhiễu... chỉ vì con nhỏ ko biết điều này... – ả giả vờ ông ẹo ngọt ngào nói

- Ai ko biết điều? – Jun nói lạnh thấu xương..

- Thưa...thưa – ả xám hồn vía ko thoát nên lời

Jun tiến về phía nó... nhìn đôi mắt long lanh ngấn nước, chiếc má đỏ gây còn in hằn dấu ngón tay, nước mắt chèm nhem trên khuôn mặt mà tội nghiệp... nhìn nó mà anh xót cả lòng

- Tôi bảo buông cô ấy ra – Jun hần giọng liếc xéo 2 bảo vệ khiến 2 anh chàng giật mình vội buông tay

- Cô ko sao chứ? – Anh cúi xuống dịu dàng hỏi nó

...Bốp...

14. Chương 14

Nó xệ mặt, nước mắt lã chã... ả tát nó 1 cái như trời giáng...

- Sao? Cô làm được gì hả? – ả nhếch mép cười đều khi nó bị bảo vệ lôi đi

- Buông cô ấy ra

Một giọng nói trầm trầm vang lên, mọi người bỗng im bật, nín thở... Jun từ trong phòng bước ra phong độ ngút trời, ai cũng cuối mặt làm việc của mình nhưng tai mắt vẫn ngóng về vở kịch...

- Anh...anh Jun... – Ả thư kí tái mặt nhìn Jun

Jun liếc mắt nhìn ả hừ lạnh đáng sợ làm ả co rúm ngưng bật...

- Thưa...thưa giám đốc... xin lỗi đã làm anh phiền nhiễu... chỉ vì con nhỏ ko biết điều này... – Ả giả vờ ông ẻo ngọt ngào nói

- Ai ko biết điều? – Jun nói lạnh thấu xương..

- Thưa...thưa – Ả xám hồn vía ko thốt nên lời

Jun tiến về phía nó... nhìn đôi mắt long lanh ngấn nước, chiếc má đỏ gầy còn in hằn dấu ngón tay, nước mắt chèm nhem trên khuôn mặt mà tội nghiệp... nhìn nó mà anh xót cả lòng

- Tôi bảo buông cô ấy ra – Jun hần giọng liếc xéo 2 bảo vệ khiến 2 anh chàng giật mình vội buông tay

- Cô ko sao chứ? – Anh cúi xuống dịu dàng hỏi nó

...Bốp...

Nó đánh thẳng vào mặt Jun trước mặt bàn đứng thiên hạ... một lần nữa, cả văn phòng được tận hưởng 1 phen đứng tim vì kinh ngạc... họ há hốc mồm to bằng 1 nắm đấm... Jun lặng người ko nói gì... thật sự cái tát đó ko đau gì, nó còn có sự tức giận và run sợ, chắc hẳn nãy giờ nó đã phải chịu nhiều thiệt thòi...

- Con nhỏ này, chán sống rồi mà – Ả thư kí tức giận trước hành động của nó, hần học bước đến giờ tay định đánh nó 1 bạt tai nữa

- Cô làm gì vậy, ko coi ai ra gì nữa àh? – Jun lạnh tanh hừ hừ nhìn ả phẫn nộ

Ả rút tay lại, xoa xoa cổ tay nũng nịu ra vẻ yếu đuối...

- Em chỉ tức cho anh thôi... hik hik..

Jun ko thềm để ý tới ả mà quay sang nhìn nó... nó ngồi bệch xuống đất, mặt cuối gằm, người run lên từng cơn, khe khẽ có tiếng nấc nhẹ... trông như con cún con bị bỏ rơi...

- Xin lỗi, cô sợ lắm à? – Jun dịu dàng hỏi nó

Nó ngược mắt nhìn Jun, mặt méo máo, mắt long lanh, môi mím chặt như đang kiềm nén lắm...

- Huk huk..huhuhu...huuhuhuhu...huk huk – Nó ko thềm nói, nó ức lắm, trước giờ nó chưa bị đối xử như vậy bao giờ... tất cả tại hắn, tại tên khắc tinh này

- Cô đi được ko? – Jun hỏi

Nó lừ lừ nhìn anh ko thềm nói, giống như đứa trẻ đang bị ức hiếp giận dữ... Jun nhìn cái bộ điệu đáng yêu của nó mà xót ko kiềm lòng được... Jun nhắc bổng nó lên trước bao nhiêu con mắt của nhân viên, chỉ riêng sáng nay thôi họ gần như muốn nhập viện hết vì shock trước hàng loạt sự kiện lạ...đầu tiên là sự xuất hiện của nó, rồi tiếp đến hành động của nó và giờ là sự điệu dàng của người trước giờ nổi tiếng là tảng băng trôi-Jun... họ hết ngậm mồm rồi lại há hốc, nuốt nước bọt rồi lại há họng ngạc nhiên, mắt tròn tròn muốn rớt ra ngoài

- Anh...anh Jun...sao...sao...Cô ta là ai? Sao anh lại đối xử thân mật như vậy – Ả thư kí gen tuông khi thấy Jun ẵm nó đi hét rít lên người yêu lâu năm hay bạn gái bị phản bội vậy

Jun nhìn nó lặng thinh khóc thút thút trong vòng tay và cái má còn đỏ rát của nó rồi lừ mắt nhìn bén ngót vào ả...

- Ko liên quan gì đến cô... – Jun lạnh lùng cất tiếng khác hẳn với cái cách anh ân cần hỏi han nó lúc nãy – Bắt đầu từ bây giờ cô bị đuổi việc – Jun lạnh tanh buông lời rồi bế nó đi vào phòng

Cả văn phòng tầng 10 gần như cần cấp cứu đồng loạt trước những gì mình đang được chứng kiến... Mọi người bắt đầu đặt 1 dấu chấm hỏi to đùng về nó “Cô bé kia có quan hệ gì với giám đốc?”

- Anh...anh...sao có thể...anh ko thể đuổi em được – Ắ nghe Jun nói mà như sét đánh ngang tai, ngồi bẹp xuống đất khóc lóc thảm thương rít lên

- Trợ Lý Kim, tính lương và tìm 1 thư kí khác – Jun lạnh lùng ra lệnh cho người đàn ông trạc 26,27t đứng bên cạnh

Trợ Lý Kim cúi đầu nhận lệnh... mặc dù đã theo làm cho Jun 10 năm nay nhưng chưa bao giờ trợ lý Kim thấy Jun như vậy...

Jun cau mày bỏ vào phòng mặc cho ả thét gào như con bệnh... nhiều lần anh muốn đuổi ả lắm rồi, nhưng phải công nhận nhờ ả mà anh đuổi được mớ cô gái ham tiền tài địa vị anh mà luôn sẵn đón mỗi chài, ko ngại ngần giăng ra hàng trăm cái bẫy để có được anh, nhiều khi thấy ả lả lơi chường mắt định cho nghỉ việc ngay nhưng nghĩ tình nhờ có ả mà kí được một số hợp đồng khá lớn nên anh giữ lại bên mình, dù gì cũng ko can hệ gì đến anh, nhưng ko hiểu sao hôm nay anh lại cư xử như vậy, anh tức giận khi thấy nó run rẩy, khóc đến đáng thương như vậy, quả ko thể tha cho ả thêm được nữa...

Jun đặt nó xuống ghế, mặt buồn buồn nhìn nó...

- Cô ko sao chứ? Có chuyện gì? – anh quan tâm

- Huk...huk... huhuhuhuhuhuhuhuhu – Bây giờ nó cố kiềm chế, giờ phòng chỉ có 2 người, nó khóc òa lên như trẻ con lên 3

- Ấy, đừng khóc nữa – Jun bịt tai nhắm mắt

Tiếng khóc của nó quả là lợi hại, vang vọng 4 vách tường kín trong phòng Jun càng được tăng thêm âm sắc, những khán giả văn phòng này giờ được xem kịch hay cũng vểnh tai lên khi nghe tiếng khóc ầm ĩ của nó... Jun tội nghiệp bị tra tấn thậm tệ... 2 tay bịt tai lại hét rống lên nhưng vẫn ko át được tiếng khóc vĩ đại của nó...

- Cô im đi được ko hả?

- Ừ...ừ...ừ...huhuhuhuhuhuhu – Nó lặng xuống 1 phút...bao nhiêu nội công dồn xuống rồi vỡ ra như bom nguyên tử...

- Ặc... tôi..tôi xin lỗi mà... – Jun nhắm mắt – Nếu cô ko im lặng thì đừng trách tôi – Jun lẩm bầm

Tiếng khóc đang ầm ĩ từ phòng giám đốc phát ra như cái nhà trẻ bỗng im bật...

Nó căng tròn đôi mắt mọng nước nhìn chồng chộc... Jun đang... dùng miệng bịt cái loa chất lượng cao của nó lại...

Jun hôn nó thật sâu...ban đầu...anh chỉ dùng cách này bịt miệng nó lại...nhưng ko hiểu sao chạm phải đôi môi mềm mại như cánh hoa của nó lại ko rời đi được... cái cảm giác ngọt ngọt, say say như đang thưởng thứ rượu nho thượng hạng, thơm nồng, ngọt lịm...và làm người ta say lúc nào ko hay...

Nó ko thở được nên bắt đầu cựa quậy, vùng vẫy... sự phản kháng của nó làm Jun choàng tỉnh, tiếc nuối rời khỏi đôi môi nhỏ nhắn

- Anh...anh – Nó long lanh chớp chớp đôi mắt, mặt đỏ chót

- Tôi bảo cô im mà ko chịu nghe, buộc tôi phải dùng cách này thôi... – Jun quya đi, lấy tay che nửa khuôn mặt cũng đang đỏ bừng

- Anh..anh thật...quá đáng – nó lại bắt đầu mếu máo

Tay vợ trúng gì đó định giơ lên ném vào Jun nhưng khựng lại...cái nó cầm là hộp chocolat thượng hạng... trên bàn Jun luôn có 1 hộp kẹo,mứt, bộ ấm trà để mời khách, ngoài ra còn có 1 bình hoa được cắm 1 cách khéo léo...

Nó nhìn hộp chocolat chớp chớp đôi mắt nhìn...

- Cô thích thì ăn đi – Jun nói khi nhìn thấy đôi mắt như con nít như thấy kẹo của nó

Nó quay qua nhìn Jun, cười thiệt tươi... lấy tay quẹt nước mắt trên mặt...

- Thật ko? – nó hỏi lại với gương mặt cún con

- Cô ăn đi, làm ơn dẹp cái bộ mặt của cô đi – máu nóng bắt đầu trào ngược lên não lại

Nó ko hiểu ý Jun lắm nhưng vui vẻ bóc kẹo ăn, mọi tức giận và những việc vừa xảy ra vụt mất hết... nó như đứa trẻ mau giận nhưng cũng mau quên...

Jun thích thú ngắm nhìn nó... càng tiếp xúc với nó, anh càng thấy hứng thú... có vẻ cái hợp đồng giữa anh và nó phải xem lại....

15. Chương 15

Nó ăn hết hộp kẹo, xoa xoa cái bụng thỏa mãn... Còn Jun đang ngồi xem xét 1 số tài liệu, đôi khi lại chóng cảm nhìn ngắm nó... Nó vươn vai ngáp 1 cái dài, sáng nay mama nó dựng đầu dậy sớm, lại khóc 1 trận nên nó khá là mệt... nó lim dim đôi mắt rồi nằm nhoài ra ghế ngủ ko hay... Jun kí xong 1 tài liệu ngược lên nhìn nó, thấy nó đang say ngủ, vẫn giống như hôm qua...nó thật bình yên, thật ấm áp và đáng yêu...Nó đem lại cho anh tất cả những cảm giác mà trước giờ anh thiếu thốn...

Anh mỉm cười nhìn nó... bước thật nhẹ đến bên cạnh nó... khuôn mặt tròn tròn, làn da trắng mịn như da em bé, đôi mi dài khép cong vút còn ướt nước long lanh, có mấy sợi tóc mây bay vờn trong gió vương lên mặt ... Jun đưa tay vén gọn mấy sợi tóc tinh nghịch qua tai, bàn tay vô thức lang thang xuống bờ môi nhỏ mềm tựa cánh đào... bất giác rút tay, đưa lên đôi môi mình, 1 dư vị ngòn ngọt làm anh chìm đắm... muốn say 1 lần nữa... ko làm chủ được chính mình... Jun cuối sát gần mặt nó...bỗng... nó trở mình... nhúu mày, đôi mắt khẽ mở thì bắt gặp 1 khuôn mặt hoàn mĩ như tượng tạc đang được phóng đại max kill...mắt căng lên to nhất có thể...chớp chớp mắt...

- AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA – Nó hét lên

Jun giật mình bật dậy, tay ôm lấy nửa mặt đỏ bừng bừng... “Mình vừa làm gì vậy?” – Anh chàng rầu rĩ

- Anh...anh tính làm gì vậy hả? – nó chỉ tay về phía Jun quát lên

- O...ơ...tôi muốn xem cô ngủ thật hay chưa – Jun lí do – Cô đến đây làm hay đến ngủ vậy? –Jun nhúu mày nheo mắt trách ngược lại nó

- Thế à? Xin lỗi – Nó xù mặt hối lỗi

“Công nhận nhỏ này dễ dụ thật” – Jun cười thầm, thở phào nhẹ nhõm

- O!!! Mấy giờ rồi??? – Nó giật mình như nhớ ra điều gì đó...

- Hơn 5h rồi, cũng hết giờ làm rồi –Jun nhìn đồng hồ trả lời

- Sao? Tôi ngủ cả ngày rồi àh? 5h hơn rồi sao? Chết rồi – Nó giật nảy mình – Tôi phải về đây, tạm biệt mai gặp lại... – dứt lời nó phấn ko kịp để Jun mở miệng nói câu nào...

“Con nhỏ này... thật là...” – Jun ngấm lắc đầu cười khổ...

Một ngày làm việc “vất vả” của nó kết thúc =))

...

Nó 3 chân 4 cẳng chạy đến nhà Ken...

...Rầm...

Cánh cửa bật mở 1 cách nóng nảy làm nó giật bắn cả mình... Ken đứng khoanh tay như 1 vị lãnh tướng oai vệ... mặt sầm đen thui tức giận...nó nuốt khan 1 ngụm nước bọt... “ko biết đứa nào chọc hấn nổi diên thế nhi?”

- Hôm qua cô đi đâu?

- Hả? – Vốn chậm tiêu nên nó nghịch ra trước câu hỏi ko đầu ko đuôi của Ken

- Tôi hỏi cô hôm qua cô đi đâu sau khi tôi đưa cô về? – Ken gần mạnh

- À ờ...tôi – Nó đang ngẫm lại – À, hôm qua vừa về tôi bị bắt đi ăn với Jun – Nó ngây thơ trả lời

“Jun, gọi tên thân mật thế kia àh?” – Hấn quạu, mặt gắt lên nhìn nó

- Sao.sao vậy? Tui làm gì sai àh? – Nó chớp chớp mắt

- Jun? Hấn ta là gì của cô?

- Hả? – Nó ngớ ra... vì sao Ken lại hỏi nó, nó có quan hệ với ai cũng đâu phải việc của hấn

- Tôi hỏi hấn ta là ai – Ken hét lên mất kiên nhẫn khi cứ phải lặp lại câu hỏi

- O...là...là – Nó hơi ấp úng, người run run, nó ko biết phải giải thích thế nào... Jun có giận khi nó kể hết cho Ken nghe ko nhỉ – Àh,thì là...

...Rầm...

Nó đang giải thích thì cánh cửa bật mở gấp gáp...

- Hiro – Ken nheo mắt nhìn anh chàng quản lý

- Anh quản lý – Nó cũng tròn xoe nhìn quản lý của Ken

Quản lý Hiro quần áo sộc sệch thở gấp dồn dập, mặt hớt hải như trời sập...

- Ken... có chuyện lớn rồi – Quản lý

Vừa nói, Hiro chìa cho Ken tờ báo... mặt Ken căng lên...nó cũng tò mò ngó lên vào tờ báo...mắt nó trợn lên...

- Hả....aaaaaaaaaaaaaaaa ả???? – Nó hét lên hoảng hốt – Cái...cái ... cái gì thế này – nó lắp bắp ko tin vào mắt mình

- Tại sao lại để bị bắt gặp thế này? – Hiro lắc đầu hỏi

Ken ngồi xuống ghế salon, tay nhảy nhảy thái dương, mặt nhăn nhó khó chịu...

- Tôi bất cẩn quá

Nó thì đứng chết chôn, mắt cứ dán vào tờ báo... Đây là tấm hình Ken ôm nó lúc rời khỏi trường quay mà... sao lại ở đây?...lại còn trang nhất nữa...

- Haiz, cũng may là ko thấy mặt cô gái – Hiro gật gù – Lần sau cậu phải cẩn thận 1 chút...

- Giờ...giờ phải làm sao? – Nó rưng rưng nước mắt

Ken ngược lên bắt gặp đôi mắt long lanh rưng rưng của nó...

- Ko sao, dù gì cũng ko liên quan đến cô đâu – Ken đưa lên che nửa mặt giả vờ ho để ko lộ cái má ửng đỏ

- Vậy...vậy anh sẽ thế nào, báo chí sẽ ko bỏ qua cho anh dễ vậy đâu? – Nó nhìn Ken lo lắng

- Cô lo cho tôi à? – Ken ngẩn lên, mặt tươi rói, lòng như nở hoa

- Tại tui nên anh mới bị thế...tui xin lỗi – Nó ỉu xiu, lí nhí

Ken nôm cái bộ dạng cún con của nó mà ko cầm nổi lòng... anh muốn ôm chăm lấy nó quá... nuốt nước mắt và ham mún vào trong... Ken đứng dậy xoa đầu nỡ 1 nụ cười siêu kute kute ngắt ngay chán an nó...

- Ko sao, tôi sẽ giải quyết ổn thỏa

Nó giật mình luống cuống khi bắt gặp ánh mắt và nụ cười chết người của Ken...

- Tui...tui đi dọn dẹp... – Nó lắp bắp giật lùi rồi chạy vào phòng

Đưa tay lên vuốt ngực, trái tim còn loạn nhịp, mặt nó nóng bừng, 2 tay áp lên má còn đỏ hồng, nó ko hiểu cái gì đang làm loạn trong nó...

- Gì?... mình bị gì thế nhỉ? – nó lẩm bẩm

...ực...ực...ột...

- A!!! thì ra là đói bụng – Vừa khéo cái bụng nó réo nên nó... đã hiểu nguyên nhân tâm tình

...

- Này!! Đi thôi – Ken bước vào khi thấy nó đang đứng suy tư

- Đi đâu – nó giật mình khi bị gọi từ phía sau

- Cô ko đói hả? – Ken hỏi nó

... ột...ột...

Cái bụng thay nó trả lời... Ken trở mắt nhìn... mặt nó bắt đầu đỏ hồng lên

...Phụt...

Ken nín cười ko đc bật thành tiếng...

- Đi thôi – Anh với tay lấy chiếc áo khoác, 1 tay vẫn còn che miệng cười sặc sụa

Nó quê quá cú mặt lẻo đẻo cùng Ken đi ăn...

...

- Cô muốn ăn ở đâu? – Ken vừa lái xe vừa hỏi

- Nhà hàng Á – Âu – Nó ngẩng 1 lúc rồi cười tươi rói nói – Anh bít chỗ đó ko?

- Ủ!! Biết – Anh chàng nheo nheo rồi gạt đầu cái rụp... đây là nhà hàng anh ưa thích mà...

Ken đánh 1 vòng tiến tới nhà hàng...

- Sao cô biết nhà hàng này? – Ken hỏi khi nó đang loay hoay xuống xe

- Có lần tôi đi ăn với Jun ở đây – Nó vô tư nói mở cửa bước xuống

- Jun?... – Ken chau mày chợt nhớ cái gì đó – Khoan đã – Hấn gọi kéo nó lại

Nó bước ra ngoài đóng cửa ko nghe Ken gọi... Hấn bực dọc quành xe chạy vào bãi gửi, đội chiếc nón lưỡi trai che nửa mặt, rồi nhanh chóng đi vào nhà hàng

- Ken – Nó gọi vẫy tay

Mọi ánh mắt đổ dồn vào anh chàng, dù che nửa mặt nhưng dáng vẻ anh chàng vẫn toát lên sự thu hút người nhìn...

16. Chương 16

- Cô có điên ko mà thét lớn thế, lỡ bị phát hiện thì sao? – Ken chạy vội đến chỗ nó bịt cái mồm lại

- In...ối!... (xin lỗi) – Ken bịt chặt miệng nó khiến nó chỉ có thể thốt lên tiếng từ cổ họng nghe rất bần cười

Bàn tay chạm vào bờ môi nó mềm mềm, người hấn như có luồng điện chạy dọc tê tê...

- E...e...e... uông...ui...a (Ê...ê...ê... Buông tui ra) – Nó đập đập vào tay Ken làn anh tỉnh mộng

- Xin lỗi – Ken vội buông nó ra, tay nắm chặt như giữ lại thứ gì đó ở lòng bàn tay

- Xin lỗi!!! anh có phải là Ken ko? – 1 cô gái gương mặt thon và mái tóc màu hạt dẻ chạy đến hỏi Ken

- Trời!!! Hình như là anh ấy đây – cô gái đứng bên cạnh mặc chiếc áo sơ mi và chiếc váy lưng cao hoa hết lên...

Như 1 cơn lốc, 1 toán con gái bu lấy Ken...

- Làm...làm sao giờ – Nó núp sau Ken lo lắng

Mọi người xô đẩy nhau, hết bắt tay lại xin chữ kí, đèn plap nháy liên tục... nó bị 1 cô gái phía sau xô qua làm té nhào...

- Á- Nó hét lên, khó khăn ko đứng dậy được, lại còn bị giẫm lên tay

- Xin tránh ra cho – Ken hét to, mặt tức giận khiến tất cả đám hám zai im bật

Rẽ đám đông, Ken đến gần đỡ nó dậy...

- Anh, cô gái này là ai? – 1 cô gái bức xúc hét lên

- Anh ơi!!! Đó là cô gái trong hình sao? – 1 giọng nói rưng rưng như sắp khóc..

- Anh...ko thể

- Sao vậy đc

- Anh Ken..

Đám đông bắt đầu nháo nhào lên...Một đám phóng viên ko biết bắt tin ở đâu nhanh chóng kéo đến...Tình hình bắt đầu căng thẳng... Ken kéo nó dậy thì thầm nhỏ vào tai “Tôi nói chạy thì cô chạy theo tôi nghe ko?”

- Hở – Nó chưa hiểu cái mô te gì thì Ken hét lên

- Chạy... – Anh nắm tay nó chạy vụt...

Nó gấp gấp chạy bán sống, đám đông và phóng viên đuổi theo như “bắt cướp”... Đến khúc cua quẹo, Ken kéo nó nép vào 1 cái kẹt nhỏ... người anh chàng nép vào người nó, trong bóng tối, chỉ nghe được 2 trai tim đập gấp gấp... ko biết vì do chạy nhiều mệt hay do nguyên nhân nào khác ... Hơi thở anh phả vào tai nó làm trái tim nó đánh nhịp mạnh mẽ...

“lại cảm giác này, sao vậy? hay tại chưa ăn gì?” – nó thầm nghĩ

...Ring...Ring...

Nó giật thót mình như ăn trộm bị phát hiện...

- mau tắt điện thoại – Ken nhăn mặt sợ bị phát hiện nói nó

- Chờ... chờ chút – Nó lúng ta lúng túng lục lấy điện thoại

Ken mắt nhìn quan sát bọn phóng viên đang lùng sục anh như tìm kho báu...Đang suy nghĩ tìm cách thoát thân...thì...

- Alo!!! Anh Jun, có chuyện gì vậy? – Nó vô tư trả lời điện thoại mà ko để ý...

Tại Ken vênh lên như ăng – ten bắt được sóng ...

“Anh Jun???Lại là hần ta... rốt cuộc gã đó là gì của cô ấy?” Thôi ko quan sát bọn phóng viên ăn ở ko nữa, ánh mắt chuyển hướng đâm thẳng vào nó... Còn ẽm thì vô tư ko hay biết có 2 cục lửa đang nướng mình nãy giờ...

- Sao cơ? Bây giờ? Anh đang ở nhà tôi à? Vậy anh ở chơi với ba mẹ tôi đi, giờ tôi đang ngoài đường chưa về ngay đâu – Nó rì rầm

“Cái quái gì thế??? Đến nhà? Nói chuyện với ba mẹ?...Thân đến thế sao?” – Ken tức giận siết lấy bàn tay

Đầu óc hần bây giờ cam đoan rỗng toét, người ta nói giận quá mất khôn mòa ... Bàn tay siết thành nắm đấm, người ken bị giờ như cây đuốc ý nhỏ...

- Vậy thì...Á – Nó đang nói thì bị Ken giật mắt điện thoại cúp ngang – Anh làm cái gì vậy hả? – Nó giận, phồng má căng mồm hét lên

Ken ko nói ko rằng, kéo nó bước ra khỏi chỗ nấp... mắt anh chàng vẫn sòng sọc cơn tức giận... anh siết tay nó cứng ngắc lòi đi mặc cho nó cố vùng vẫy...

- Ken...Anh muốn là gì hả? anh điên àh – Nó cố kéo tay ra la oai oái

Mọi người và lũ phóng viên lập tức vây kín Ken như “ruồi bu hột xoài”

- Anh Ken...xin hỏi cô gái này có quan hệ gì với anh? – ! chị phóng viên hỏi

- Đúng...ken...xin anh trả lời cho

- Anh Ken...

Bla bla bla...

Tất cả lại nhốn nháo lên sau khi câu hỏi được đặt ra... Ken nhìn cái mặt phụng phịu đang giận dỗi xoa xoa cổ tay bị anh nắm siết thô bạo, 2 má căng hồng và đôi mắt long lanh ngấn nước của nó... lòng anh lại... ích kỷ...

- Đây là bạn gái tôi – Ken kéo nó ra buồng 1 lời như sấm nổ long trời lở đất

Tất cả nín thở sau câu trả lời, im lặng bao trùm khi ko ai tin vào tai mình nữa...Còn nó mắt tròn nhìn Ken, miệng há hết cỡ có cảm tưởng nhét đc cả 1 quả trứng vào đó...

- Kooooooooooooooooo- 1 tiếng thét thất thanh thảm thiết

Tiếp nối theo đó là tiếng thút thít rồi tiếng khóc như boom nổ... có vài tiếng huych huych như ai té xỉu nữa...

- Ken... có đúng thật vậy ko? – 1 phóng viên khác hỏi dồn

- Cô và Ken quen nhau từ lúc nào? – 1 nam phóng viên vừa ghi chép vừa hỏi nó

- Cô là diễn viên àh?

- Cô gặp Ken trong trường hợp nào?

Nó bị hỏi dồn dập, đèn của các máy chụp hình nháy liên tục khiến nó cảm giác choáng, mắt long lanh như sắp khóc, khuôn mặt hoảng sợ đứng nép vào Ken...

- Chúng tôi sẽ mở hợp báo và trả lời tất cả các câu hỏi của quý vị... giờ xin nhường đường cho chúng tôi – Ken nhúu mày, mặt đen sầm như 1 đại ma vương đang sợ...

Tất cả rùng mình khi ánh mắt Ken chạm phải, ngoan ngoãn rẽ sang 2 bên nhường đường... Ken ôm nó vào lòng dìu nó ra xe... nó thì cơ hồ nửa mơ nửa tỉnh ko tin vào những gì mình vừa trải qua và cũng ko tưởng tượng được những gì mình sắp phải gặp...

Ngồi lặng trong xe... nó cúi gằm mặt...

- Bình tĩnh hơn chưa? – Ken nghiêng mặt ghé gần nó lo lắng hỏi

Nó thút thít ngược đôi mắt mọng nước, đôi mày nhúu vào nhau... 2 má phồng lên...

- Anh nghĩ gì mà lại làm thế hả? – Nó hét lên

- ... – Anh im lặng... vì chính anh ko hiểu sao mình lại làm vậy

- Anh nói đi chứ, lúc nãy anh nói giỏi lắm mà, giờ phải lần sao đây hả?... huk huk...huhuhuhuhuh – Nó hét lên rồi vỡ òa khóc lóc

Ken chóng tay lên vô –lăng, đôi mắt ỉu xiu nhìn nó... thấy nó khóc mà anh thấy đau cả lòng... vô thức, Ken kéo nó vào ôm lấy nó...

- Xin lỗi, tôi xin lỗi... – Nó ngẩn ngơ thôi khóc trước hành động dịu dàng của Ken

...

Ken lái xe đưa nó về nhà... Gió thổi vi vu... ko ai nói với ai câu nào trên suốt dọc con đường...

...Kết...

Hôm nay Ken ko để nó đầu đường nữa mà đưa nó về tận trước cửa...

- Đây...cô ko sao chứ – Thấy nó chìm vào suy nghĩ mà ko hay đã về tới nhà mình nên anh gọi...

- Hả? – nó giật mình

- Đến nhà cô rồi

- Sao cơ – Nó quờ quạng nhìn xung quanh – Sao anh ko để tôi đầu đường?

- Tôi thấy cô mệt rồi, nên đưa cô vào luôn... – Ken nhìn nó ảm áp

Nó ngây ngẩn nhìn Ken...nhưng cũng mau chóng hoàn hồn bước ra khỏi xe...

- Cảm ơn... anh về cẩn thận – Nó cúi người nói với Ken qua tấm kính xe

Nhìn nó uể oải, mệt mỏi bước đi... trái tim Ken khẽ nhói lạ...

- Khoan đã – Ken bước xuống xe gọi với theo nó

Nó quay lại...

- Sao thế? Có chuyện gì nữa àh? – Nó nghiêng nghiêng cái đầu hỏi

- Ko...chỉ...chỉ là... – Ken lúng túng khi ko hiểu mình đang làm gì

Anh đặt 2 tay lên vai nó siết lại...

- Boo... tôi xin lỗi... tôi sẽ giải quyết mọi chuyện ổn thỏa, ko để bất kì ai gây hại cho cô đâu... tôi hứa sẽ bảo vệ cô – Ken nhìn vào mắt nó thật sâu nói bằng giọng đanh thép nhất

Nó chết lặng nhìn Ken... Ken bây giờ như hoàng tử đang bảo vệ nàng công chúa của mình vậy... Nó nghiêng cái đầu ngúc ngoắc, mỉm cười đáng yêu, dễ thương nhất với Ken

- Uhm... tôi tin anh...cảm ơn anh – Bao bực dọc oán trách Ken dường như đã tan mây khói rồi

Ken ngây ngẩn ngẩn nhìn nó... vô thức anh tiến đến gần mặt nó...

- Boo

Tiếng của 1 người đàn ông trầm trầm đánh thức Ken tỉnh mộng... Cả 2 quay hướng về chủ nhân giọng nói

- Jun

Jun từ trong nhà bước ra...

- Sao giờ cô mới về? – Jun đến gần nhìn nó hỏi

“Thì ra đây là Jun?” – Ken trầm nghĩ, mắt quan sát, đánh giá Jun

Jun trong mắt Ken hình như ko mấy đẹp đẽ,mặc dù phải công nhận...Jun đẹp ...

- Boo... tôi về đây – Ken cúi cười chào Boo...làm lơ 1 kẻ dư thừa

Ken đi lướt qua Jun... 2 ánh mắt sắc nhọn liếc xẹt qua nhau khiến người khác phải lạnh người...

Ken bước vào xe phóng vụt đi... Liếc nhìn trên gương chiếu hậu... Nó và Jun vẫn còn đứng lặng nhìn theo anh... siết chặt tay lái, nhấn ga... kim đồng hồ chỉ tốc độ vẫn tăng liên tục...

.....

17. Chương 17

Nó ngồi ở ghế sofa, mặt phụng phịu, 2 má còn ướt nước, lâu lâu lại hít lên 1 cái... Jun ngồi đối diện nhìn nó thật sâu ko rời rồi thở hắt 1 hơi dài nào nề...

- Xin lỗi... tui xin lỗi – Nó nói câu này cũng phải trăm lần rồi, nhưng từ nãy tới giờ Jun vẫn cứ im lặng hoài

Nó ngược đôi mắt long lanh ướt ướt nhìn anh chớp chớp khiến anh giật mình khi 4 mắt chạm nhau mặt biến sắc đỏ rực... Nó nhào người đặt tay lên trán anh khiến giật mình ko kịp phản ứng mà chết trân...

- Anh bình bệnh à? Sao mặt đỏ quá vậy – Nó lo lắng

Anh ko nói gì, nhắm mắt lại...mọi tâm trạng đều bị nó tiêu tan, bàn tay mát lạnh truyền vào anh 1 luồng sinh khí kì diệu...bất giác anh đưa tay nắm giữ lấy tay nó trên trán... hành động này làm nó giật mình, rụt tay lại nhưng ko đc, anh nắm chặt quá...

- Yên nào – Jun nhú mày nói nhỏ

Nó nhìn gương mặt bình thần ko chút ưu phiền của Jun mà tim đập thình thịch, giống cái cảm giác khi cùng Ken chạy trốn... “Ko lẽ đói bụng hả ta?” – Tự hỏi với lòng mình, nó ngó lên chiếc đồng hồ

- A!!! – Bỗng dưng nó kêu lên làm Jun cũng giật mình

- Gì vậy? – Jun hỏi

- Trưa quá rồi, ko đi ăn hả? tui ko ăn sáng nên giờ đói bụng quá – nó xịu mặt, cái miệng xinh mấp mấp

Jun xoay lại nhìn đồng hồ, đúng là quá giờ ăn trưa rồi...

- Đi thôi – Jun vớ lấy chiếc áo khoác vest nói với nó

- Đi đâu? – Nó ngây ngô hỏi

- Thế cô ko muốn ăn trưa à? – Jun nheo nheo hỏi nó

- A!!! đi chứ – Nó tươi như hoa hạn gặp mưa nhảy phóc đi lon ton ra trước Jun

Anh chàng nhìn nó lắc đầu ko khỏi trộm cười... Nó và Jun bước đi trước trăm nghìn con mắt đổ dồn về phía họ, đa số là nhân viên nữ, đủ loại tâm trạng xào xáo... ngạc nhiên hơn là từ trước tới giờ, chưa thấy giám đốc ra ngoài dùng cơm với ai,đặc biệt là phái nữ...nó bụng réo ầm ĩ, lại sắp được đi ăn ngon nên tâm trạng có chút phần chần mà ko để ý xung quanh, nhắm mắt hí hửng, miệng còn ngậm nga hát khê... trông nó như con chim sẻ nhỏ nhắn, dễ thương... Cái cười khê, sắc mặt hoan hỉ của Jun càng tăng bội phần kích động của đám người nhân viên công ty... họ thì nhau há mồm rồi ngậm mồm, mắt căng thò lộ ko khác gì con “chi hua hua”(Loài chó chỉ qua qua)

- Đi đâu ạ? – nó nín Jun lại khi anh đi hướng về phía thang máy hầm để xe

- Đi lấy xe chứ đâu – Jun nhú mày nói trước câu hỏi ngô nghê của nó

- Thôi, phiền lắm, sang nhà hàng bên kia đi – Nó chỉ tay về phía nhà hàng nhỏ bên kia đường

Jun nheo mắt nhìn theo hướng chỉ tay... anh tính dẫn nó đi 1 nơi sang trọng hơn...nhưng vừa cúi xuống định mở miệng thì bất phải bộ mắt cún con, 2 mắt to long lanh khẩn cầu tha thiết vừa háo hức nên bao nhiêu từ ngữ nuốt ngược vào bụng, thay bằng cái gật đầu...

Nó mừng rỡ nín tay kéo Jun đi như đứa con nít mà ko hay biết cái hành động này khiến cho 1 người vui và ảm áp biết chừng nào...

- Quý khách dùng gì ạ? – 1 cô gái phục vụ trong chiếc áo sơ mi, váy giuúp ngang gối màu xanh dương đậm và chiếc ghile cùng tông màu lịch sự chìa thực đơn ra mà mắt thì cứ dán vào Jun

- Chị cho em 1 hamburger bò, khoai tây,1 salat và cacao – Nó ngẩng dậy gọi món iu thích – Chị...chị...CHỊ – Nó gọi món mà bà phục vụ cứ ngẩn ngơ nhìn Jun, hết cười rồi lại ổng a ổng ọ làm nó đang đói nổi điên hét lên

- Xin...xin lỗi cô – Cô gái phục vụ ập ứng quay sang nó ghi lại các món

Xong xuôi con mém phục vụ quay lưng đi và khuyến mãi nó 1 cái nguyệt, ánh mắt ném vào nó như muốn nói rằng “đồ phá đám” làm nó giận sôi máu... Chồng 2 tay lên bàn... nó ngấm nhìn Jun...

- Cô làm gì nhìn tôi ghê thế – Jun bị nó nhìn đến đỏ cả mặt

- Tôi xem mặt anh dính cái gì mà sao ai cũng nhìn chòng chọc vậy? – Nó ngu ngơ trả lời –

Nhìn đẹp trai sáng lán mà, có nhọ nổi đầu mà dòm ghê zậy?

...Phụt...

Jun ko kiềm chế đc phát 1 tràn cười ko dứt, nụ cười đẹp lung linh càng cuốn hút ánh nhìn hình quả tim phóng nhưng điên từ mí cô gái trong nhà hàng...

- Này!! Anh điên hả? cười gì mà lảm thế – Nó què độ quất lên

- Xin...xin lỗi... – Jun bụm miệng nén cười mặt đỏ gay gắt

Nó phỏng miệng liếc anh 1 cái sắc lẹm quay ngoắc đi ko thèm quan tâm...

- Đây là món quý khách gọi – Cô ả phục vụ lúc nãy đưa đồ ăn sang cho nó 1 cách khó chịu – Đây là món của anh – rồi quay sang dịu dàng,niềm nở giả lã cười với Jun

Jun mỉm cười gật đầu tỏ ý cảm ơn làm pả ngắt ngảy con gà tây liêu xiêu bỏ vào trong...

- Cái gì chứ? Thái độ vậy là sao – Nó bực dọc càu lèn

18. Chương 18

Jun cười lắc đầu bó tay...

- Thôi ăn nhanh đi

Nhờ Jun nhắc nó mới nhớ đang đói... ăn ko chút ý tứ, nó ngoằm 1 miếng to nhai ngấu ngien ko kiên dè trước 1 người đàn ông lịch lãm mà hàng tá cô gái mong mà chẳng đc... Nó ăn ngon lành, tay bóc khoai tây chấm tương bỏ vào miệng nhai nhồm nhàm...

- Trông cô ăn ngon quá nhỉ – Jun nhìn nó ăn mà hóa đá, miệng cứng như trác xi măng

- Ưm... ngon lắm... – Nói xong tiện tay bóc miếng khoai chấm tương đưa cho Jun cười toe toét

Anh nhìn nó ngây ngốc, miệng há vô thức để nó đút khoai vào miệng, cảm giác thân thuộc và ầm áp ko giống như bữa tối 1 mình mỗi ngày anh phải trải qua...

Ăn xong 2 người bước ra trước bao ánh mắt ngưỡng mộ, ganh tị...

- Jun...Jun... – Nó kéo giật giật tay áo Jun

- Hửm – Thấy nó kéo kéo tay như đứa trẻ đang vò vãnh Jun nhìn nó ngạc nhiên

- Uhm...tui...tui... tui ăn kem đc ko – Nó ngập ngừng chỉ tay về tủ kem phía tạp hóa bên cạnh

- Cô muốn ăn kem hả? – Jun hỏi lại như người lớn đang trông chừng trẻ con

- Ừ – Nó rạng rỡ nhìn Jun như con nít đc cho quà

Anh lắc đầu cười đi theo sau nó đến tạp hóa... nó hí hục chúi mũi vào tủ kem đủ loại đang bày bán... Jun nheo mắt cười ngấm nhìn nó, bất giác tay anh cầm lấy tờ báo để trên quầy bên cạnh mình...

Jun khựng người, mắt mở to, mắt anh càng ngày càng căng lên,môi mấp mấp, răng nghiến vào nhau , tay siết tờ báo như muốn xé nát nó ra...

- Anh sao vậy? – Nó miệng mút kem hỏi Jun

Anh nhìn nó lòng sọc giận dữ... thấy tiền lên quầy tính tiền tạp hóa, anh lòi nó đi thô bạo...nó ko hiểu chuyện gì đã xảy ra...

- Ê ê!!! Còn tiền thôi kia – Nó bị lòi xềnh xệch hết vô tác dụng

Mặt Jun sa sầm xám xịt, nhìn như muốn ăn tươi nuốt sống ai đó, mọi người trong công ty vừa chạm phải ánh mắt chim ưng sắc như dao cạo liền cuối đầu chăm chú làm việc của mình... vì họ rành boss nhà họ quá mà...

- Có chuyện gì vậy? buông tôi ra – Nó vùng vằng Jun ra khi cả 2 vào phòng làm việc của Jun

- Giải thích cho tôi cái này – Jun nói và chìa tờ báo ra trước mặt nó

Mặt nó mở hết dất thiếu điều mún lợt trông, miệng ngoác ra kinh ngạc... Trên trang nhất tờ báo là hình nó và Ken với tiêu đề “Ken và người bạn gái bí mật”...

- Hắn ta là gã hôm qua đưa cô về phải ko? – Jun gầm từng tiếng đáng sợ

Nó run ớn lạnh khi nhìn thấy khuôn mặt và ánh mắt âm u của Jun...Nuốt nước bọt, nó gật đầu...

- Cô ko có gì để nói với tôi sao? – Jun nhìn thẳng vào mắt nó tóe lửa

Nó ngân ngấn nước mắt sắp khóc...

- Mau nói đi – Jun nắm lấy vai nó lay mạnh

- Hjk hjk...huhuhuhu... anh để ...từ từ...tôi... tôi nói cho anh nghe – Nó mếu máo khóc

Jun giật mình khi nhận ra hành động quá mức của mình vội buông nó ra...

- Được rồi, cô nói đi...

Nó ngồi xuống ghế và bắt đầu kể lại việc nó gặp Ken, kí hợp đồng osin và nguyên nhân hiện trạng tờ báo... Jun nghe đến đâu, tay nắm siết chặt tới đó, gân xanh gân đỏ thi nhau nổi lên, mắt vằn đỏ, răng nghiến nghe ken kết...

- Sao cô ngốc quá vậy hả? – Jun hét lên vang dội có cảm tưởng xuyên suốt 10 lầu trong công ty đều nghe đc hết, còn nhân viên bên ngoài bắt giác lạnh xương sống rùng mình co quắt lại

Nó sợ hãi khóc nức nở...

- Tôi làm gì chứ? Sao lạ mắng tôi ...huhuhuhuhuhuhu

Jun giận lắm, nhưng xét lại nó đúng thật, dù gì cũng ko phải lỗi của nó, là tên chết bầm kia cả... Jun nắm chặt tay thành quả đấm, buông người thả lên ghế, tay bóp thái dương thở dài...

Nó khóc, ngồi nhìn Jun 1 hồi lâu, thấy anh cứ nhắm mắt như đang suy nghĩ gì đó...cứ thế... nó liu diu nhìn 1 hồi ngủ gục trên bàn lúc nào ko hay... Jun mở mắt ra thì thấy nó đã ngủ say, lắc đầu kêu khổ, anh đỡ nó nằm xuống ghế sofa, lấy áo khoác đắp lên cho nó...

Cũng may phòng kín chỉ có 2 người, nếu ko ai bắt gặp cảnh này chắc phải chết đứng như Từ Hải mất bởi người đàn ông nổi tiếng lạnh lùng, sống bằng công việc như anh lại có hành động dịu dàng và ân cần đến vậy sao?

Nó thiếp đi ko biết ngủ đã bao lâu... bỗng...

...Ring...Ring...Ring...

Nó nhú mày cựa người rồi từ từ mở mắt...

...Ring...Ring...Ring...

Hồi chuông lần thứ 2 vang lên khiến nó tỉnh hẳn... luống cuống loay hoay mò mẫm chiếc điện thoại...

- Cô biết mấy giờ rồi chưa hả? Cô đang ở đâu – Ken hét lên chói tai

Nó nhả mặt đưa điện thoại xa lơ tai cả 1 dang tay mà vẫn còn nghe rõ mồn một từng lời Ken...Nó đưa tay xem đồng hồ “Á!!! 5h30 rồi sao?”

- Xin lỗi, tui tới liền – Nó xù giọng ăn năn

Mọi hành động này giờ của nó đã thau hết vào đáy mắt 1 người... Jun ngồi trên ghế làm việc, 1 tay chống lấy cằm, 1 tay gõ nhịp trên bàn, sắc mặt lạnh băng, đồ mắt xám đen tối sầm, hỏa khí âm ỉ bốc lên ngàn ngút... Trông anh lúc này như 1 tổng tài hắc ám, 1 đại ma vương đang tức giận...

19. Chương 19

Nó xốc túi lên vai... vội vàng vàng liệng lại 1 câu nó biến vù đi như gió làm Jun ko kịp phản ứng...

- Jun!!! tui có việc đi trước nhen...

- Đây... – Jun tiết lên đứng bật dậy nhưng nó đã chạy phấn đến thang máy rồi...

Ngẩn ngẩn... lòng nóng như lửa đốt, anh vò đầu bứt tai tay vội cấp lấy cái áo khoác chạy theo nó...

Nó vội vã chạy 1 mạch đến nhà Ken...

- Xin lỗi...tui...tui – Nó thở hổn hển nói ko nổi

Nhìn bộ dạng tái mét của nó mà tội nghiệp...

- Cô chạy dữ vậy ?- Ken nhìn nó tội nghiệp

- Tui...tội sợ anh...anh... – Nó thở dốc, người khẽ run

- Ko sao đâu, lần sau cô cứ từ từ đi, đừng chạy như vậy nữa – Ken đến gần khẽ khàng nhìn nó thương xót

- Cám ơn – Nó ngẩng mặt cười tí mắt xinh vô đối

...phụt...

- Á !!! Ken anh sao vậy? – Nó hoảng hốt khi thấy Ken lão đảo, từ chiếc mũi cao thẳng phun ra 2 dòng máu cam ngắt người

Ken loạng choạng ngồi xuống ghế, tay bịt lấy mũi vẫn đang chảy máu lớn tởn... Nó hốt hải chạy lấy hộp khăn giấy...

- Anh bỏ tay ra tôi xem nào – Nó xoay mặt Ken lại... – Đây anh nằm xuống đi, máu chảy nhiều quá – Nó kéo vội Ken nằm xuống đùi, lấy tay đặt lên mũi, dùng khăn giấy chậm chậm máu

Bàn tay mát lạnh của nó lan truyền xuống sống mũi 1 cảm giác nhẹ nhàng và dễ chịu, nằm trên chân nó, anh thấy bỗng bình yên lạ... anh đã lao vào công việc như điên cuồng, đã lâu lắm rồi anh quên mất cảm giác bình an này...

- Ừm...đỡ rồi, máu hết chảy rồi – Nó cười toe khoe lúm đồng tiền làm mặt anh đỏ bừng bừng, máu lại rỉ ra

“Hik...Cứ thế này mình thổ hết máu mất” – Nói rồi anh xoay mặt sang 1 bên nhắm mắt tránh nhìn mặt nó để đảm bảo an toàn tính mạng

- Đây... anh ngồi dậy đc chưa? – Ken nằm 1 lúc, cảm giác thoải mái khiến anh muốn hưởng thụ mãi làm nó hơi bị ngại

- Ko – Ken đáp gọn lỏn đầy xúc tích =))

- Ồ...anh – Nó đơ người tức giận, trợn tròn mắt ngạc nhiên

- Cô yên lặng đi – Ken lim đi thoải mái cứ nhiên trên đôi chân mềm

Hôm nay là ngày quơai gì mà nó cứ bị đặt vào thế bị động thế nhỉ? Hết Jun rồi lại đến Ken... Ken mắt nhắm lại, mặt ko chút ưu phiền khiến nó cũng ko nỡ quấy rầy nhĩ húng đành ngồi yên như phỗng... mái tóc kiểu lỏa xõa trên mặt,... lấy tay vén những sợi tóc rối... nó ngẩn ngơ nhìn ngắm khuôn mặt điển trai, tuần tú ko 1 chút tì vết, đẹp như bức tượng điêu khắc với những đường nét chạm khắc tinh xảo...

“Tên này ko ngờ đẹp trai dữ vậy, hèn chi nhieu Fan quá trời” – Nó thầm nghĩ, tay đưa lên ngực chần an trái tim đang đập dồn dập... đôi má ko tự chủ ửng hồng ...

...rầm...

- Ken... chúng ta...

Cánh cửa bật ra gấp gấp, quản lý Hiro xộc vào bất ngờ thấy cảnh “hạnh phúc”, lập tức cứng họng...

- A...anh quản lý

...Bộp...

Nó giật mình đứng phắt dậy, mặt ngượng ngùng lúng túng ko biết làm gì mà quên mất...

- Ay...ui...da – Ken bị nó tự nhiên đứng dậy hất thẳng xuống đất... – Cô làm gì vậy hả – Ken lồm cồm bò dậy, tức máu quất lên ==))

- O!!! Tui... xin lỗi – Nó lấp bắp nở 1 nụ cười xòa đơ như trái bơ ==))

- Có chuyện gì vậy anh? – Ken gãi đầu nhú mày khó chịu vì bị phá đám

- Hi!! Là chuyện hợp báo, 7h chúng ta phải có mặt đấy... – Quản lý cười hề hề hối lỗi

- Hợp báo? Hợp báo gì thế ạ? – Nó hỏi

- Hợp báo chuyện của em và Ken đó. Ken chưa nói gì với em sao? – Hiro ngạc nhiên hỏi nó rồi quay sang nhìn Ken

Ken nhăn mặt vẫn còn bức bối đáp gọn...

- Em quên

- Haiz!!! Thật là... Boo chuyện là thế này....

...

- Hả??????... cái...cái gì chứ....???... Bạn...bạn gái????? – Nó ghen họng thốt ko nên lời sau khi nghe những lời như sấm rền từ anh quản lý

- Hết cách rồi em ạ, Ken đã công bố em là bạn gái rồi, giờ em phải giả làm bạn gái của Ken trong vòng 3 tháng thôi, sau đó Ken sẽ đi lưu diễn mở rộng thị trường khá lâu, lúc đó tin đồn sẽ lắng dần và biến mất, em sẽ ko còn phải vướng bận gì nữa

- Giỡn...giỡn...giỡn quơai – Nó lấp bắp, mặt trắng thất sắc ko chút máu, mắt ngấn nước

Nó quay ngoắc qua nhìn Ken hận thù dạt dào ==))...

- Tại anh... tất cả là tại anh... – Nó chỉ vào “kẻ nguồn cội của tội lỗi” ầm ức oán trách

- Chỉ cần sau 3 tháng, cô hoàn thành tốt nhiệm vụ giả làm bạn gái tôi sẽ được xóa nợ – Ken cười ranh mãnh liếc nhìn nó

20. Chương 20

Nó đứng như trời trồng, mặt nghếch ra ngu si... Nếu nó đồng ý thì 3 tháng kia kết thúc cũng là ngày giỗ của nó mất, làm sao nó chóng nổi lực lượng Fan của hần, chưa kể mối nguy hại lớn nhất là papa mama và

Jun... họ bít đc liệu có mần thịt nó ko nhĩ?... “Ko đc...ko thể đc...” – Nó ngằm nghĩ lắc đầu nguầy nguậy... Ken nhìn lướt qua nó cũng thấy hết nó đang nghĩ gì...Thật là 1 người đơn giản...haizzz...

- Cô ko có quyền từ chối, nếu từ chối, lập tức trả hết nợ cho tôi, cô đc tự do –

Nó vừa há họng định nói thì Ken phán 1 câu chặn họng nó

Quai hàm dưới cứng đơ ngoác ra... cái mặt xệ xuống thẳm sâu như “cá lau kiếng” vậy =))...

- Cái...cái...cái gì... – Nó choáng, trời bắt đầu mọc sao và chao đảo =))

- Được rồi, vậy tôi quay về trước chuẩn bị, cậu và Boo chuẩn bị rồi đến sau nhé –Hiro từ biệt 2 người mau chóng biến đi

Nó ngồi ngẩn tò te, hồn vất vẻo tít trên cột điện cao thế... Ken nhìn nó ko nhin nổi cười...

- Đây, này... – Ken lay nó

- Á – Nó giật mình... nhờ Ken lấy cây khều hồn nó xuống nếu ko nó đã đánh vông trên đó lun rồi =))

- Cô làm gì thế – Ken phì cười hỏi nó

- Anh còn nói, giờ phải làm sao đây – Nó khóc mếu

- Thì cứ như thế mà làm – Ken trả lời gọn rồi đứng lên bỏ đi

- Ko đc, ba mẹ tôi sẽ nói sao? Còn Jun nữa, họ giết tôi mất – Nó rên rỉ

Ken khựng bước khi nghe nó đang thống khổ thao thao bất tuyệt... khuôn mặt đột nhiên hạ sắc xám xịt... mắt hoắc lên tóe lửa đáng sợ... Ken quay lại về phía nó... tự nhiên đang tập trung suy nghĩ, 1 thân người lù lù ở đâu xuất hiện trước mắt làm nó giật bắn lên rụng tim...

- Á!!! Mẹ ơi, anh làm gì thế hả, hết cả hồn – Nó vuốt ngực thở dồn

- Nói, tên Jun đó là gì của cô? – Ken gầm gầm hỏi

“Ủa? sao câu này nghe quen quen vậy trời” – Nó căng mắt nhìn Ken ngạc nhiên – “A!!! Jun cũng hỏi về ken y chang vậy... 2 người này có bà con ko nhĩ?”

- Sao tôi hỏi cô ko trả lời – Ken thấy nó cứ ngu ra nhìn anh, ko đủ kiên nhẫn nên quát ầm lên

Nó bị quát điển hồn, mắt long lệ nhìn Ken...

- O...ơ...tôi...tôi xin lỗi – Nhìn mặt nó như con chó nhỏ bị ức hiếp, Ken lén quính xin lỗi thấy thương – Nói tôi nghe, anh ta là gì của cô? – Ken dịu giọng

- Là...là con trai bạn ba tui và là sếp của tui – Nó thành thật trả lời

Ken thở phào khi nghe nó nói, nhưng lập tức nhòm dật chột dạ...

- Sếp...sếp cô?...vậy ngày nào cô cũng đến công ty hần làm à?

- Ủ – Nó thản nhiên như ko trả lời

Giờ đến lượt Ken cứng đờ, hồn thoát xác phiêu diêu mây xanh =))

- Đói bụng quá, chúng ta đi ăn thôi – Nó đứng dậy hướng ra cửa nhưng Ken vẫn ko nhúc nhích phản ứng gì – Đây...đây... Anh bị làm sao vậy – Nó lay anh

- Hả? gì? – Ken hoàn hồn

- Đi ăn gì đi, tôi đói bụng rồi – Nó bày bộ mặt tội nghiệp xoa xoa cái bụng

- Ờ... à mà khoan đã... tôi muốn dặn cô vài việc, khi họp báo, cô cứ im lặng để tôi thay cô trả lời là được... Hãy phối hợp với tôi thật tốt – Ken nghiêm giọng dặn dò

- Ủ... tui bít rồi – nó lí nhí... dù gì nó cũng phóng lao rồi giờ theo lao thôi, cũng chỉ có 3 tháng thôi là mọi chuyện sẽ kết thúc

- Tốt – Ken nở 1 nụ cười duyên rũ tươi rồi xoa đầu nó

Chạm phải nụ cười đó, trái tim nó lại loạn xạ lên, máu nóng dồn lên mặt ửng hồng đôi má mà ko cần phần...nó ngậy người chết lặng... Hôm nay ko biết phải ngày đẹp trời ko mà hết người này đến người khác xuất hồn cười mây đi phiêu diêu chốn bồng lai thế ko biết =))

- Cô ko đi àh? – Ken mở cửa toan bước ra réo ba hồn chín vía nó đi ăn cỗ về

- Ô...đi...đi chứ – Nó nhập xác xong tỉnh mộng đứng phắt dậy chạy lon ton đi ra theo Ken

...

- Cô lại muốn ăn ở đây hã? – Ken nhíu mày hỏi nó khi đang lái xe về hướng nhà hàng Á- Âu

- Ừm...kem dâu và bánh flan trắng miệng ở đây rất ngon, trà sữa cũng tuyệt vời- Nó nói hào hứng, mắt long lên vui sướng

Đôi mày rậm tuyệt mỹ của Ken cũng giãn ra hài hòa trước thái độ háo hức như trẻ con lần đầu đc dắt đi công viên vậy...

- Tôi lên trước nha – nó mở cửa xe bước xuống nói vọng lại chạy vào trong

Ken lắc đầu vòng xe đến bãi đỗ... lòng anh hôm nay thấy vui khổ tả... nó sẽ là bạn gái hờ của anh... liệu anh muốn tranh thủ thời cơ này mà nâng cấp cho nó lên thành bạn gái chính thức ko nhỉ?... nghĩ đến đây tự nhiên anh chợt cười như bệnh...

...

Nó vậy vậy khi thấy Ken bước vào...rút kinh nghiệm đợt trước, nó ko dám gọi tên sợ gây sự chú ý, còn anh chàng thì cẩn thận đeo 1 chiếc kính 0 độ và chiếc mũ che khuất nửa mặt...

- Woak!! Nhìn anh tri thức quá – nó trêu Ken

Ken nháy mắt hòa theo, tâm trạng của anh đang tốt...

- Em gọi món chưa? – Ken hỏi

Nó đang cúi đầu nghịch mấy bao diêm đủ màu trên bàn ngẩng phắt đầu lên nhìn Ken trần trối...

- Anh vừa nói gì? – Nó hỏi lại

- Anh hỏi em đã gọi món chưa? – Ken chau mày khó hiểu nhìn nó

Chớp chớp mắt, nó nhìn Ken càng lúc càng sâu...

- Sao tự nhiên anh xưng hô lạ vậy? bình thường anh gọi tôi bằng “cô” xưng “tôi” mà – Nó ngây ngô giải thích

Ken thoáng giật mình...mặt sượng đỏ gay... anh cũng ko ngờ lại xưng hô thế...

- À...ừm... thì từ nay em là bạn gái anh rồi, phải đổi cách xưng hô chứ, nếu ko báo chí ngi ngờ thì sao, em cũng nên đổi cách xưng hô của mình đi kéo lố – Anh chàng nhanh chóng lôi đc 1 lí do chính đáng che đi cái bộ mặt ngượng ngùng

- Ừm...em biết rồi – Nó thấy hợp lý quá nên đổi tông tức khắc

Tiếng “em” từ nó lọt vào tai chàng sao nghe êm phải bít “Biết sớm thế bắt cô ta gọi ngay từ đầu rồi =))) – anh chàng lằng lằng thâm nghĩ =))

- Boo

Đang bay bổng suy nghĩ, 1 giọng nói trầm trầm như kéo Ken xuống 18 tầng địa ngục... Nó và Ken quay phắt lại chủ nhân giọng nói...

- Jun? – Nó tròn mắt ngạc nhiên nhìn người đang đứng trước mặt mình

21. Chương 21

- Jun? – Nó tròn mắt ngạc nhiên nhìn người đang đứng trước mặt mình

- Sao anh lại ở đây? – Nó nhìn Jun ko chớp mắt

- Tôi đi dùng cơm, cô cũng ăn ở đây à? – Jun hỏi nó, cổ ý lơ đi sự hiện diện của 1 người =))

Lúc đầu anh lo lắng đuổi theo nó, thấy nó đến nhà Ken anh đã rất bức bối, ngồi bần thần gần nửa ngày trời định bỏ đi thì thấy nó và Ken lái xe đi... chân chừ 1 lúc anh chàng quyết định bám theo... Vốn ko định xen vào, nhưng thấy tên chết tiệt kia liếc mắt đưa tình, ko khí lãng mạn quá chịu ko nổi đành đóng vai “kì đà cản mũi” bằng màn “tình cờ gặp nhau” =))

- Thế à? Anh đi 1 mình sao? – Nó ngó ngó xung quanh rồi hỏi

- Ủ!! – Jun cười gật đầu

- Vậy anh cùng ngồi ăn với tụi em cho vui – Nó hớn hở mời khách

...Xoẹt... Ken nãy giờ làm cục thịt dư tức muốn thổ huyết rồi... nó còn ngây ngô mời 1 tên đàn ông cùng ngồi ăn với bạn trai nữa chứ... “Con nha đầu ngốc này” – Ken sầm mặt, mày chau lại phát hỏa, tai xì khói, mây đen quần vũ trên đầu...

- Ô!!! Đây ko phải Ken sao? – Jun giả vờ giật mình khi phát hiện ra Ken – Xin lỗi nãy giờ ko để ý thấy anh – Jun cười “lịch sự”

- Ô!!! Đây ko phải Jun đại tổng sao? Anh đến đây lúc nào thế? Thật thất kính – Ken cũng cười “lịch sự” bắt tay Jun

Hai người ngoài mặt cười tự nhiên ko có gì, nhưng nếu để ý kĩ thì 2 bàn tay đang bắt nhau siết chặt đến nổi gân xanh =))

- Hai người biết nhau hả? – Nó ngây ngô hỏi, nhìn thái độ của họ “thật tốt” nó cũng an lòng

- Ken thiếu gia đây là 1 ngôi sao lớn trong làng giải trí còn là con trai của tập đoàn giải trí lớn nhất nước, có nhầm mắt cũng biết chứ – Anh cười nói với nó bộ dạng âu yếm trách cứ – Phải ko Ken thiếu gia – Jun quay sang hỏi

Ken, mặt nghiêm nhiên cười mà hỏa khí lan truyền ngàn ngạt

- Sao so được với Jun đại tổng đây, danh tiếng lẫy lừng trong thương trường, ko ai là ko biết – Ken mỉm cười, mắt nheo lại tươi tỉnh mà băng lửa kéo nhau phát tán mạnh mẽ

- Woak!!! Vậy ra 2 người nổi tiếng thế à? – nó gật gù ngô ngê – thôi, 2 người tính bắt tay tới khi nào nữa? ngồi xuống ăn thôi – Nó hô hào

Jun cư nhiên tự tại kéo ghế ngồi cạnh nó... trong tình thế lúc này nhìn nó như bánh mì kẹp thịt, 2 đàn bà nhỏ hình vuông là 2 mỹ nam ngự, nó ngồi giữ 2 người mà điềm nhiên o nhận ra sát khí và ánh mắt tóe lửa của 2 người phóng ra đủ đốt trụi cái nhà hàng này...

- Hai anh ăn gì? – nó nhìn menu 1 lượt ngóc đầu lên hỏi

Jun và Ken bần ngồi lườm nhau đầu mắt, khí nóng lan tỏa khiến những người xung quanh rùng mình, chỉ có em chậm tiêu nên ko biết cứ nghĩ họ vui vẻ như ngoài mặt...

- Này!!! Hai anh – Nó hét nhỏ đủ ôi hết 2 người về phía mình

- Àh... ừm!!! em thích gọi gì thì anh ăn đó – Jun mỉm cười nhìn nó như vợ chồng =))

- Em ăn gì anh ăn đó – Ken nhìn nó triều mến như người yêu

Vừa dứt lời thì 2 ánh mắt lại tóe lên bắn điện xoẹt...

- Jun đại tổng, nghe nói bạn gái tôi đang làm việc ở công ty anh, cô ấy vốn vụng về mong anh chiếu cố nhiều
- Ken cười kéo nó về phía anh choàng tay lên vai thân thiết

- Ồ!!! Điều đó là tất nhiên mà, việc hướng dẫn cho hôn thê của mình quen dần với việc của công ty là bổn phận của 1 người chồng tương lai như tôi,

Ken thiếu gia khách sáo quá – Jun nói, miệng cười, tay kéo nó về phía mình vòng tay thân tình

Nó khó chịu ngồi ngay ngắn...

- Hai anh làm gì vậy?

Jun và Ken hắc mắt sắc nhọn chém nhau 1 phát đồng thời quay lại nhìn nó với ánh mắt đáng sợ ý như rằng “Hắn ta là Bạn trai/Hôn phu của cô là thế nào hử?”... ánh mắt “nhiệt tình” “tra tấn”, “chất vấn” khiến nó ko lạnh mà run...

“Con nhỏ ngốc này... Sao hắn ta lại là hôn phu của cô hả? Dám giấu tôi sao? Phên này cô chết chắc rồi” – Ken thâm nghĩ liếc nó như xẻ làm 2=))

“Hừ!!! sao cô lại là bạn gái hắn hả? kì này ko nói được cô chết với tôi” – Nghĩ thâm nhìn nó đăm đăm hận ko nuốt ực nó lúc này cho đỡ tức =))

Hết lườm nó 2 chàng hoàng tử lại nhìn nhau đầy “thiện cảm” với nụ cười “lịch sự” thường trực... mắt nheo hình dao găm phóng veo veo vào nhau...

- Oak!! 2 người vừa gặp nhau đã thân thiết thế à? Đúng là người nổi tiếng có khác nha – Nó thấy 2 chàng cứ nhìn nhau cười cảm thấy ngưỡng mộ

Chặc!!! trên đời lắm kẻ ngây thơ thiệt chứ, đem lên giàn hỏa thiêu nướng từ từ chưa thấy đủ hay sao mà nó còn châm thêm tí dầu cho nó ấm nữa chứ...

Sau câu nói của nó, khí thái 2 người càng thêm dâng lên, khoe miệng giật giật ngày càng sâu... Nếu ko có nó ở đây và cả 2 đang ở 1 nơi ko người thì chắc nãy giờ có phim xem rồi =))

- Phải, được nói chuyện với 1 người nổi tiếng như cậu đây thì quả là vinh hạnh mà – Jun nhấn giọng nói

- Anh lại khách sáo, được tận mắt gặp anh đây bằng xương bằng thịt thà này tôi quả là may mắn đó chứ – Ken đập lại

- Hay quá!! Vậy từ nay chúng ta là bạn tốt nhé – Nó vỗ tay cười hớn

“Con nhỏ ngốc này” – Cả 2 nhìn nó muốn cắn lưỡi tự vẫn lun

- A!! đồ ăn lên – Nó vui mừng hò reo

Đồ ăn bày trước mặt hấp dẫn đượ bày trí bắt mắt, mùi thơm bốc lên hấp dẫn khiến ai cũng thèm nhỏ dãi... thế mà có 2 người vẫn “vui vẻ” chơi đầu mắt, nhìn nhau, quan sát mọi động tĩnh đối phương, đánh giá từng chút 1 cứ như 2 đầu sĩ vùng tetxas trực chờ rút súng bắn 1 phát cho đối phương chết ko kịp ngáp =))

Nó thấy mình dư thừa quá cỡ, cau mày bực mình ngoạm 1 miếng bánh tốt bụng nhắc nhở...

- Hai người còn ko ăn mà nhìn nhau như thế người ta nhìn vào tưởng 2 người “ko bình thường” đấy

Cả 2 lập tức rời mắt khỏi nhau mà hướng nhìn về phía nó, nó cầm cúi ăn ngon lành mà ko hay biết gì...

- Boo à? Món cô ăn trông ngon quá nhỉ? – Jun mỉm cười gian xảo nói với nó

Tức khắc nó ngẩng đầu lên cười như 1 thói quen, nó gật đầu cái rụp, cắn 1 miếng bò bít tết đưa cho Jun... anh chàng ma mãnh mỉm cười mở miệng để nó đút miếng bò vào miệng, mắt liếc Ken đang trào máu điên cuồng dâng trên mặt, miệng kẻ nhếch lên đắc thắng =))

Ken thấy như khói phát ra trên đỉnh đầu, mặt sầm xuống âm u...

- Ken, khoai tây chiên ở đây ngon lắm á – Nó chìa cho Ken 1 cọng khoai tây chiên cười tươi khoe

Ken liếc nhìn Jun 1 cái, nhếch miệng cười khiêu khích, nắm lấy tay đang cầm khoai, đưa miệng đến thưởng thức =))

Jun nắm cây dao và nĩa sáng loáng siết chặt, máu nóng dồn lên mặt...

Cuộc chiến coi bộ ngày càng gay gắt =)), chỉ có 1 đũa ngốc vẫn vô tư ngồi ăn ngon lành =))

...

- Em vào toilet rửa tay chút – Nó đứng dậy buông thõng 1 câu lon ton chạy đi

Còn lại trên chiếc bàn nhỏ 2 người đàn ông tuyệt mỹ đang ngồi đối diện nhau...

Ken khoanh tay trước ngực thoải mái tựa vào ghế nhìn rất chi là lãng tử...

- Xem bộ Jun đại tổng thật để ý ‘bạn gái’ tôi

Jun cũng tựa người vào ghế, khủy tay tựa lên thành vịn đan vào nhau, phong thái đỉnh đạc quyền rũ

- - Ồ!! Quan tâm tới ‘hôn thê’ là bốn phận của ‘hôn phu’ tôi, Ken thiếu gia ko cần bận tâm... mà.... – Jun cố tình kéo dài làm ken tức nghẹn họng – ...mà hình như ‘hôn phu’ cũng là chồng chưa cưới, vậy vẫn hơn ‘bạn trai’ 1 bậc, phải ko Ken thiếu gia?

Ken tắt họng, nụ cười “lịch sự” cũng giãn ra, bộ mặt phần nộ có chút bộc phát ra ngoài... “Nhóc con, hôm nay chết chắc rồi”

...

- A!!! – Nó tự nhiên hoảng hốt hét lên chạy vội đến chỗ Ken – Ken!! Còn hợp báo

Ken cũng giật mình thôi ko đấu đá với Jun nữa nhìn đồng hồ... 6h rồi... còn 1 tiếng nữa là đến giờ...

- Chúng ta nên đi thôi –Ken đứng dậy, bộ dáng người mẫu quyền rũ làm ai cũng phải ngoái nhìn

- Jun đại tổng, chúng tôi có việc đi trước, cáo từ, hẹn ngày gặp lại – Ken “lịch sự” mỉm cười nửa miệng ranh mãnh hất 1 đôi mắt chiến thắng về phía Jun rồi kéo nó đi...

Jun tần ngần chưa hiểu gì thì đã bị Ken cướp người đi mất...lúc này ko biết ai mới là người phải tức đây... Coi bộ mở màn Ken đã dẫn trước 1 điểm =))

22. Chương 22

Ken lôi nó đi xềnh xệch, cái chân ngắn của nó phải 4,5 bước mới bằng 1 sải chân của anh... thật vất vả...

- Này!! Từ từ đã, anh làm gì vội quá vậy? – Nó cực nhọc hét theo

Ken lôi nó ra đến bãi xe... thô lỗ nắm lấy 2 cổ tay nó, ấn người vào thành xe... vẻ mặt âm u, tức giận như 1 ma vương...

- Anh...anh sao vậy? – Nó sợ hãi run lập cập nhìn Ken mếu máo

- Nói!! Tại sao hắn ta là hôn phu của cô? – Ken gần từng tiếng như muốn ăn thịt người

Âm điệu làm nó lạnh toát người... nhưng đầu óc cũng may mắn tiếp nhận đc câu hỏi của anh lập tức khôi phục bộ dáng ngây ngô...

- Ủa? tui chưa nói cho anh nghe hả? – Nó ngốc ngếch hỏi ngược lại Ken làm anh tức muốn thổ huyết

- Nói mau – Ken nạt nó

Bộ dạng ngây ngô bị nạt vắng mặt chỉ chừa lại cái mặt như con cún đang sợ hãi của nó...

- Thì...anh buông tui ra đi... từ từ nói... huk huk – Nó thút thút, mắt long lanh nước

Ken bắt gặp bộ mặt của nó mà xao lòng, thấy mình hơi quá đáng liền vội buông tay nó ra, quay mặt đi...

Ngồi trong xe ngay ngắn, Ken trầm giọng hỏi nó...

- Giờ cô nói tôi nghe được chưa?

- Ủ!! Cũng ko có gì... Jun và tôi đi gia đình đính ước trước, nhưng hình như anh ấy ko thích hôn nhân ép buộc này nên chúng tôi đã kí với nhau hợp đồng, sau 1 thời gian chúng tôi đường ai nấy đi – Nó thản nhiên kể chuyện cho Ken nghe

- Hả bắt cô kí hả? – Ken nheo mày nghi hoặc

- Ủ!!! Giống anh thôi

Ken nghe nó nói chột dạ... quả là có giống anh thật ==))

...

Ken lái xe 1 vòng và dừng lại ở salon của Jonny mà trước đây nó đến 1 lần... Vừa thấy nó và Ken bước vào... Jonny đã chạy phắt ra ôm chầm lấy nó...

- Oaaaaa!!! Nhớ cứng quá đi à? Sao lâu như vậy mới tới tìm Jonny hả? – Jonny trách iu nó

Nhìn thấy sự nhiệt tình của Jon nó cũng vui vẻ đón nhận...

- Hi!! Em xin lỗi – Nó phụng phịu hối lỗi

- Ôi!!! Dễ thương quá, Jon hôn cái nak – Jonny thấy bộ dạng nó như tiểu công chúa hối lỗi nhin ko đi chu mỏ hun 1 cái

Nhưng chưa kịp chạm đến nó thì đã bị 1 bàn tay to lớn giữ mặt Jon lại ko tiến thêm miếng nào về phía trước đi... Ken nổi lửa kéo nó ra, tay giữ đầu Jon khư khư, nín thở chắc đã bóp nát như quả cam rồi...

- Chán sống hử? – Ken gần qua kẽ răng làm Jon lạnh xương sống

- Xi!! Biết rồi!! Ko động tới bảo bối cậu đâu, thật ghét quá đi à? – Jon thở dài ngúng nguẩy bỏ đi kéo theo nó

Ken xị mặt ngồi phịch xuống ghế chờ, tay lật bừa quyển tạp chí... Dáng vẻ vương tử của anh chàng thau hết ánh nhìn của mọi người nhất là phái nữ...

- Ken!!! Hôm nay ko phải họp báo công bố bạn gái anh sao? – 1 cô gái vóc dáng đầy đặn, diện nước đầy đủ trong chiếc đầm hoa xê ngực ôm cơ thể tôn dáng bước đến gần Ken

Ken ngược lên hướng về phía chủ nhân giọng nói... Gương mặt tròn kiêu diễm, môi son má phấn sắc nét, đôi mắt quyến rũ mê người... Đây ko phải là ai xa lạ

- Sophina – Ken nhú mày

So với Tina ả này thuộc phần ko kém, Tina trông thể ra lại ngu ngốc vô cùng, hành động thiếu suy nghĩ... Sophina ngược lại rất mưu ma, hành động cẩn thận, toan tính chi li, nham hiểm khó lường... nhưng đúc kết sau cùng về 2 ả hồ ly này vẫn là “mục tiêu duy nhất chính là Ken”...

Nghe tin Ken công khai bạn gái khiến cô ả tức sôi máu... bao nhiêu năm công sức môi chài như dã tràng đem đổ biển... nên hôm nay ả cố ý đến đây để xem mặt con nhỏ đi Ken gọi là “bạn gái”...

- Lâu ko gặp, sao anh ko liên lạc với em? – Phina ngọt ngào ngồi xuống bên cạnh đặt 1 tay lên vai Ken kiêu diễm hỏi

- Tôi bận – Ken đáp gọn... gặp mí ả như vậy anh đến phát ngán với 1 kịch bản “sao anh ko liên lạc với em”

Trước giờ anh chàng chưa liên lạc riêng với bất kì ai, đừng nói là alô hay nhắn tin gì, nếu cần hợp tác thì chỉ có quản lí Hiro liên lạc thay... bọn họ hầu hết chủ động liên lạc cho anh... chỉ trừ 1 con nhỏ ko biết trời

biết đất... chưa bao giờ thấy chủ động liên lạc với anh dù là 1 tin nhắn... và cũng chỉ có mỗi nhỏ đó là anh phải là người chủ động... Em ấy thật vinh hạnh =))

Mắt anh chàng dán vào quyển tạp chí xem bên cạnh như ko khí... ả siết chặt tay tức giận, nhưng ko bộc lộ ra ngoài điềm nhiên nở 1 nụ cười...

- Anh ko định giới thiệu cô bạn gái của anh cho em sao? – Cô ả nhỏ nhẹ

- Ko cần thiết – Ken hừ 1 cái

Ko cần nói anh cũng hiểu... loại người như Sophina chẳng có gì tốt đẹp... ả luôn theo đuổi anh, nhắm vào cái ghế phụ nhân của anh...nhưng 1 người như ả ta, sống lâu bên mình chắc quy tiên sớm mất... Anh khinh nhất loại này, có thể dùng mọi thủ đoạn để có dc cái mình muốn... ko khéo Boo bé nhỏ cũng gặp nguy hiểm ...

- Cô ko có việc gì phải làm à? – Ken đuổi khéo ả... thực tâm ko muốn để con hồ ly này gặp Boo

- Anh đuổi em đấy à? – ả giận dữ đứng phắt dậy

- Là cô nói chứ tôi ko nói – Ken vẫn lạnh lùng

Ả tức đến tím mặt... hòng ghen cứng ko thốt nên lời...

- Ken, đợi lâu ko – Nó chạy lon ton ra

Thật là ngợp với nó... mỗi lần xuất hiện đều 1 vẻ, hôm nay nhìn nó như thiên thần vậy... Váy trắng phồng đơn giản chút eo dc làm nổi bật bằng chiếc nơ to phía sau lưng...1 chiếc khăn cổ bằng lụa màu hồng làm nổi bật chiếc đầm hơn, mái tóc buông xõa uốn nhẹ ôm mặt điểm lên khuôn mặt tròn xinh ... núu chấp thêm đôi cánh có lẽ có nhiều người phải nhầm là thiên thần thật sự..

- Ken – Nó ngược đôi mắt long lanh nhìn Ken... Jon vẽ cho nó 1 đường nhũ mắt phía dưới cằm làm mắt nó đẹp hơn ko ngờ...

- Ờ...ờ... dễ thương lắm – Ken ngay ngốc nhìn nó trả lời như cái máy

Nó khoái chí cười tủm tỉm...

- Jon nói đúng ko, xinh quá mà... – Jonny từ phía sau đi lên ông ẹo nói

- Ừm... tya nghe Jon là số 1 – Nó cười rạng rỡ chết người

- Oa!!! Tiểu công chúa, xinh quá, xoay 1 vòng xem nào – Jon mắt long lanh nhìn tác phẩm của mình sống động đến từng chi tiết

23. Chương 23

Nó cũng vui vẽ kiến chân xoay 1 vòng... gấu váy đồng thời tung bay lên nhẹ nhàng... có cảm giác nó đang bay lên... bỗng...

- Yaaa!!! – Nó mất đà té ngã ra sau

Ken hoảng hốt đỡ vội nó... Nó nhắm tịt mắt 1 lúc mới mở ra chớp chớp nhìn thấy ... gương mặt Ken xám xịt...

- Sao vậy hả? chán sống hả? nhỏ té thì sao? – Ken lo lắng mắng nó như “ông chồng”

Bỗng nhiên có 1 cục thịt dư thừa này giờ đang sôi sục máu, đôi mắt kiêu mĩ hoặc lên như muốn giết người...

- Em là bạn gái của Ken à? – Phina vừa nói vừa tiến lại gần Ken

Nó ngây ngô nhìn mỹ nhân trước mặt... “ woak!!! Xinh đẹp quá, chắc là người mẫu đây...” – Nó thần thờ nhìn Phina ko nói nên lời

- O!!! Dạ

Nhìn mặt nó ngu ngốc Phina thầm mỉm cười khinh bỉ... Ắ cố ý đến đứng sát vào Ken. 1 tay đặt trên vai, 1 tay vịn vào cổ áo anh tình tứ, ám muội...Nó ngêch ra nhìn cô ả... Ken nhú mày bực dọc “Con nhỏ này... là người khác đang cửa cẩm bạn trai cô đấy”

- Chị tên Sophina – Ắ cười chìa bàn tay ra chủ ý muốn bắt tay làm thân

- Chào...chào chị, em tên Boo – Trước Sophina nó co rúm tự ti bản thân thấy rõ

- Tên dễ thương quá, hèn chi anh Ken... muốn thay đổi khẩu vị – Ắ nói gần từng chữ ngụ ý cứ như bạn gái đã quen với tính trăng hoa của bạn trai mình vậy

Hầu như ai nghe cũng hiểu ra... Trước đây ả từng thủ đoạn vùng tiền tạo Scandan ả và anh yêu nhau... vì vậy mà anh phải lấy cớ đi lưu diễn 1 thời gian dài, đợi khi lời đồn chấm dứt mới mò về đc... Giờ thì anh sẽ công khai nó là bạn gái thì ả hết đường làm trò

- Đi thôi em – Ken đẩy ả ra thô bạo đến nắm tay nó tình tứ kéo đi tránh trường hợp giống Tina lần trước

Ắ ngêch ra, mặt tức đỏ gay gắt, mắt vằn lên những đường sọc đỏ nhìn theo nó và anh, buông thêm 1 lời hứa hẹn... “Ken anh là của em...”

- Ken ơi!!! Anh làm vậy có quá đáng ko? – Nó ngoái đầu nhìn Phina đang nổi giận lôi đình

- Em im lặng đi- Ken nhăn nhó bực bội ko kém

- Cái gì chứ – Nó xù mặt phụng phịu

...

Nó ngồi trên xe giận dữ ko nói tiếng nào, cũng ko thèm nhìn Ken 1 cái...điều này làm anh chàng ko đc vui=))

- Em sao vậy? – Cuối cùng cũng chịu ko nổi đành phải lên tiếng trước

- Hừ – Nó giả vờ ko để ý

- Em sao vậy hả? – lớn tiếng thêm 1 chút

Nó giật mình khi nghe Ken quát, mặt bí xị, mắt long lanh quay sang nhìn Ken

- Anh là đồ quá đáng – Nó ngân ngán nước mắt nói

...Két...

Chiếc xe bỗng loạng choạng đánh 1 vòng vào lề 1 tiếng chói tai... Ken siết chặt tay lái, mặt đen như bao công...

- Em vừa nói gì? – Ken rít qua kẽ răng

Nó run lên 1 cơn, nhưng cũng lấy chút can đảm...

- Ko phải sao? Dù gì chị ta cũng là con gái, anh làm vậy là quá đáng đó – Nó rưng rưng tròn mắt, run giọng phản bác

- Em có biết cô ta thâm hiểm thế nào ko hả? anh làm như vậy chỉ muốn tốt cho em thôi – Ken gắt gao lớn giọng

Nó trầm ngâm... “Thì ra anh ấy bảo vệ mình sao?...”- Nó có vẻ hiểu và hơi áy náy

- Em xin lỗi – lí nhí hối lỗi

- Thôi!! Ko sao, anh xin lỗi đã lớn tiếng – Ken thở dài nhìn nó rầu rầu mà ko cam lòng xoa xoa đầu nó...tiếp tục lái xe đi

Nó và anh vẫn ko nói gì với nhau suốt dọc đường đi... nhưng tâm trạng ko giống nhau như lúc này... ko phải giận hờn vu vơ, ko phải ko khí căng thẳng... mà là 2 trái tim 1 tiếng nói đánh nhịp rộn ràng... Tâm tư nó thật lạ...

...

- Sao 2 người giờ này mới tới? phóng viên và Fan của cậu chật kín cả hội trường rồi kìa – Quản lý Hiro vui mừng chạy đến khi thấy nó và Ken

- Tụi em xin lỗi, có chút rắc rối nhưng ổn rồi – Ken vừa đi vừa giải thích vội với Hiro

Nó đang đi cùng Ken đến hội trường họp báo... bỗng 1 cảm giác sợ hãi bao trùm, chân tay bủn rủn khi nó nhìn thấy hàng trăm người đang vây kín hội trường... Nó siết chặt tay Ken, mặt trắng bệch...

- Em sao thế? Một à? – Ken lo lắng nhìn nó

- Nhiều...nhiều...nhiều người quá... em...em...em sợ – Nó níu tay Ken run run sợ hãi... lắp bắp ko nên lời

Ken mỉm cười dịu dàng nhìn nó thông cảm...1 tay nắm chặt lấy tay nó, 1 tay xoa lên đầu nó trấn an ...

- Có anh bên cạnh rồi, em đừng lo, anh sẽ bảo vệ em... Em tin anh ko? – , đôi mắt anh nhìn thật sâu chìm trong mắt nó hỏi

Nó nhìn đôi mắt mãnh liệt tựa chim chu tước... sắc sảo và ...đáng tin cậy...Nhìn vào đôi mắt ấy cứ như bị thôi miên, hút sâu vào nó...Lòng nó bỗng nhẹ hẫng... đặt bàn tay nó vào bàn tay anh, nó giao phó hết cho anh từ lúc này...

...

- Xin giới thiệu với quý vị... Ken và Boo – MC cất tiếng...

Nó và Ken bước ra trước ánh mắt của hàng nghìn người, từ kí giả đến Fan hâm mộ...

- Thưa anh Ken... anh có thể cho chúng tôi biết về quan hệ của anh và cô gái này ko?

- Quý vị quen nhau từ lúc nào?

- Cô gái này có trong ngành nghệ thuật như anh ko?

...

Hàng loạt cô hỏi dồn dập như sóng thủy triều ập đến.... Nó choáng...em choáng... tay siết chặt tay Ken... Ken nhìn nó nắm tay nah tin tưởng, 1 cảm giác ấm áp, 1 nguồn sức mạnh thúc đẩy trong lòng... anh chàng điềm tĩnh gửi đến mọi người 1 nụ cười lấp lánh đúng chất mỹ nam khiến mọi người chói mắt rồi chậm rãi trả lời từng câu hỏi...

- Tôi và cô ấy tình cờ quen nhau, có lẽ ông trời đã ban cho tôi cô ấy, tôi thật sự yêu cô ấy... – Ken nhìn nó âu yếm nói hết tâm tư từ trái tim

Nó siết chặt gấu váy, mắt nhìn anh ko rời... Đây là... những lời thật hay giả... tại sao?... tim nó đập...đập mạnh như vậy...

- Cô ấy là ca sĩ mới vào nghề, là người hát cặp với tôi trong album mới nhất sắp tới của tôi – Ken bình tĩnh nói

Nó đi từ cơn shock này đến cơn shock khác... “Cái... cái gì? Ca sĩ?” – Nó trợn tròn mắt kinh hãi ... Điều này... sống 16 năm kể từ khi mẹ đẻ tới giờ nó còn chưa nghĩ tới 2 chữ này...

- Boo!!! Tôi có thể hỏi cô 1 câu ko? – 1 giọng nữ vang lên

Mọi ánh mắt đổ dồn về phía cô ta...

- Seola – Ken nhủ thầm khẽ nhíu mày

Cô nàng phóng viên này là Fan cuồng nhiệt chuyên viết bài về Ken... buổi họp báo công bố bạn gái này của Ken là 1 đả kích ko nhỏ với cô ta... Xung quang Ken thật lắm mối nguy hiểm ~.=.

~~ Mời cô – Ken lạnh lùng

- Cô Boo, trông cô ko có vẻ yêu Ken, cô suy nghĩ gì về việc làm bạn gái của 1 ngôi sao lớn như Ken?

Cả hội trường như nín thở... đây là 1 câu hỏi mang nhiều ý tứ... nhưng thật sự ai cũng muốn biết điều này...

- Xin lỗi ... -Ken trả lời thay nó

- Xin lỗi Ken, tôi muốn hỏi cô Boo – Cô ả cắt ngang

Ken chau mày , nét cảm tức thấp thoáng ko giấu đc... Nó ngần ngại khi đc hỏi... Ngược lại, cô ả phóng viên lại càng trở nên hứng thú, theo con mắt quan sát này giờ, cô ta dường như nhìn ra vấn đề gì đó...

- Xin lỗi, mong cô trả lời – Cô ả thúc giục

Nó mồ hôi đầm đìa, trán phủ 1 tầng sương, mắt mờ hồ ko biết phải làm sao nhìn Ken chăm chăm... ánh mắt đầy lửa nhiệt, truyền cho nó nguồn sức mạnh vô hình... nắm tay anh, nó nhú mày 1 cái...

- Cảm ơn câu hỏi của cô... Lúc gặp anh ấy tôi ko nghĩ mình sẽ yêu... bởi vì... – Nó lấp lửng... dưới hội trường còn có vài tiếng bàn tán nhỏ... về mặt cô ả phóng viên đang hiện dần lên tia đất thẳng ... Ken tròn mắt nhìn nó trân trối, tim như quặn lại.. – ...Bởi vì... tình yêu tôi dành cho anh ấy ko thể so sánh đc tình yêu anh ấy dành cho tôi... vì vậy, dù có thế nào, tôi cũng yêu anh ấy bằng cả tấm lòng... – Nó mỉm cười đầy tự tin

Mặt Ken sáng bừng, 1 tiếng thở phào nhẹ nhõm, cảm giác lâng lâng khó tả, trái tim anh như muốn bóc ra ngoài nhìn ngắm từng nhịp đập đang cuồng nhiệt nhảy loạn trong lồng ngực... Cơ hồ giữa cảm giác vui sướng ngập tràn... Ken kéo nó hôn vào làn môi mềm 1 cách nhẹ nhàng nhưng nồng nàn... cả hội trường vang lên 1 tiếng, đèn từ những chiếc máy chụp hình nhấp nháy liên tục...

...

- Hôm nay 2 người làm tốt lắm... -Hiro đưa cho nó và Ken chai nước suối miệng cười tươi rói sau khi cả 2 đang yên vị trong phòng nghỉ của Vip

- Cảm ơn anh – Ken cười đáp

Nó chân tay mềm ngoặc, 3 hồn 9 vía còn trôi sông đâu mắt chưa tỉnh =))... tìm nó còn đập thùm thụp muốn văng ra ngoài...kết thúc buổi họp báo... Ken vừa diu nó vào phía trong mém nữa nó xui lẫn quay rồi... nó ko ngờ mình lại có thể nói dối trắng trợn và suông sẻ đến như vậy... Có thật đó chỉ là nói dối ko nhĩ?... Nhưng chỉ biết là cuộc đời của nó từ nay về sau ko còn yên ổn như trước nữa...

1 ngày mệt mỏi kết thúc với chục sự kiện khiến người ta có thể lẫn ra chết hết... Mỗi người kết thúc 1 ngày với 1 tâm trạng khác nhau... giận dữ...bồi hồi...hạnh phúc... Kể ra ko biết có nên tính cho anh chàng Ken nhà ta 1 điểm nữa hay ko đây =))

24. Chương 24

Sáng sớm nó lết thếch bắt đầu ngày mới bằng việc đến công ty Jun làm việc...

- Pp papa iu – nó chào papa rồi bước vào

Hôm nay nó thật là nổi bật giữa đám đông ghen... ai cũng nhìn nó chăm chăm rồi trầm trồ đến kì lạ...Nó lắc đầu ngao ngán bước vào thang máy

- Đây...là nhỏ này phải ko? – 1 nữ nhân viên nói thầm với cô bạn

- Là nó...bạn gái của Ken đó – cô bạn nói

- Chắc ko? Trông cô ta tệ thế – cô nữa nhân viên kia lại lên tiếng, nhú mày khó chịu

- Vậy cô ta có quan hệ gì với giám đốc, nghe nói giám đốc ưu ái cô ta lắm, còn đặt bàn làm việc riêng cho cô ta trong phòng của mình nữa

- Cô ta lợi hại thế... -

Bla bla bla...

Nó mệt mỗi bước ra khỏi thang máy... bắt đầu 1 ngày thật âm u... nhưng...nhắc tới âm u thì phải nói âm ả luôn khi nó mở cửa bước vào phòng Jun...Bộ dáng thật hắc ám, đôi mắt như đổ lửa mà khuôn mặt thì đen xảm lạnh ngắt như vừa bóc trong tủ đá ra... Tay siết tờ báo nổi cả gân xanh... nhìn hẩn lúc này phải nói là kinh khủng hơn cả đại ác ma...

- Chào...chào...chào...buổi...buổi...sáng – nó bị dọa sợ quá tái mét, mặt cổ nặn 1 nụ cười như hề

“Mới sáng sớm tên điên nào chọc máu hẩn thế nhỉ?...mình vào ko đúng lúc rồi...huhuhuhu... xui xẻo quá” – Nó khóc thầm than thân trách phận...

Jun ko nói gì... hằm hằm đứng dậy bước đến phía nó... đầu óc nó cứ mỗi lúc 1 căng lên theo nhịp bước chân Jun cho đến khi anh đứng trước mặt nó...

- Hôm...hôm nay...hình...hình như...anh...anh ko...ko đc vui – Nó lắp bắp thốt ko nên lời

Jun ko quan tâm nó đang nói gì mà cứ ngày 1 tiến về nó... anh bước 1 bước thì nó lùi 1 bước...cứ chậm rãi như vậy như 1 điệu nhảy “nhịp nhàng” cho đến khi nó bị dồn vào thế kẹt, phía sau lưng là vách tường, ko còn đường để thoái lui, nhưng Jun vẫn chưa có dấu hiệu dừng lại... nó sợ hãi run lấy bầy, nước mắt lưng tròng, người dán chặt vào tường như giấy dán...Jun áp sát vào người nó... tia mắt nóng cực độ...

- Đây là cái gì? – Jun đưa ảnh nó và Ken đang hôn nhau trong buổi họp báo gần từng tiếng tuy nhỏ nhưng...lạnh cứng xương sống

- Tôi...đó...ơ...là ...là – nó giật mình, người run hơn, ngôn ngữ loạn xạ, miệng lắp bắp ko ra tiếng

- Nói – Jun hét lên...tiếng vọng ra ngoài làm toàn bộ nhân viên bên ngoài giật mình bất giác ko rét mà run... đây là lần đầu tiên thấy anh giận tột độ như vậy

- Ừ...huhuhuhuhuhuhu – Nó sợ quá khóc òa lên, nước mắt rơi lả chả

Nhưng có vẻ cơn thịnh nộ xâm chiếm hết thấy trí óc anh, 1 tia động lòng cũng ko có... anh nóng giận nắm tay nó kéo giật ném thẳng về phía ghế sofa ...Anh thô bạo đối diện...ấn chặt nó vào ghế , mắt nhìn nó như muốn giết người...

- Nói, cô là bạn gái của hẩn thật ư? – Jun hỏi rít qua kẽ răng đang nghiến chặt

Nó lắc đầu nguầy nguậy... nước mắt thì nhau tuôn xuống như mưa...

- Vậy thì sao lại thế này? – Jun vẫn ko buông lỏng dù chút ít dù nó đang sợ đến mặt trắng dã

- Tôi...tôi đồng ý...đóng giả...đóng giả làm...làm bạn gái anh...anh ấy trong vòng...3 tháng...đến...đến khi...anh...anh ta đi lưu...lưu diễn – Nó nấc nức khó khăn thốt lên từng từ

Thoảng trong mắt Jun dịu lại...khuôn mặt giãn ra...

- Cô đóng giả bạn gái hẩn? trong vòng 3 tháng? – Jun hỏi lại

Nó gật đầu như giả vờ... Anh buông lỏng nó... người nó vừa đc anh buông ra mềm nhũn... Jun nhìn nó như con thú nhỏ bị dọa chết khiếp, mặt tái tay chân run cầm cập bỗng thấy thẹn chính mình... từ bao giờ mà anh đã ko còn làm chủ đc chính mình như thế này?...thật đáng hổ thẹn mà...Anh bất ngờ kéo mạnh nó ngồi lên đùi mình ôm gọn trong lòng mình... Nó giật mình goảng hốt... tính vùng vẫy ra nhưng lại bị vòng tay mạnh mẽ của anh 1 lần nữa bá đạo ko cho nó có cơ hội phản kháng...Anh ghé mặt kề sát mặt nó làm 2 má nó đỏ chín mọng...

- Xin lỗi...anh xin lỗi vì đã lớn tiếng với em... – Anh dịu dàng thủ thủ vào tai nó

Hơi thở phả vào tai khiến nó run lên ngưỡng ngượng... nó ngồi lặng thinh... vùi mặt vào ngực anh thút thít, che giấu đi khuôn mặt đang đỏ rực sáng hơn mặt trời... 1 mùi hương nam tính xông vào mũi, mùi nước hoa nhẹ

nhẹ huyệt thêm vào làm người ta muốn say... nó mơ hồ...trái tim loạn nhịp...người nóng như thiêu đốt...Nó đành ngồi tan ra ra trong lòng Jun...

...Ring...ring...ring...

Tiếng chuông điện thoại phát lên phá tan đi ko khí lãng mạn... Nó giật mình nhảy phóc dậy... mặt ửng đỏ gất, tay chân luống cuống sửa sang lại quần áo... Jun bực dọc đưa tay vớ lấy điện thoại... cau có miễn cưỡng áp điện thoại lên tai nghe...

- Alo – Anh nạt vào đt

- Àh!! Xin lỗi!!! cô gọi ko đúng lúc à? – Đầu dây bên kia ngập ngừng trả lời

Jun giật mình, đưa đt ra nhìn sđt... “Ax...chết...”

- Dạ ko ạ, cháu xin lỗi... có chuyện gì ko cô – Jun lúng túng như gà mắc tóc

À...thì ra là má vợ... =))...Hèn chi anh bũn...

- Hôm nay cháu ko bận gì chứ? Cô muốn mời cháu đến ăn cơm, sau khi tan sở cháu cùng Boo đến nhà cô nhé

- Dạ...cháu... – Jun đắn đo...nhưng ko biết cái gì vừa xẹt qua trong đầu... anh chàng nhìn nó 1 cái cười ủy dị...

- Dạ... xong việc cháu sẽ cùng Boo trở về

Nó ngơ ngác nghe Jun nhắc đến tên...

- Ai gọi cho anh vậy? – Nó thắc mắc

- Mẹ em – Jun cười nói

- Mẹ? Mẹ nói gì – Nó lo lắng...ko biết phải chuyện nó và Ken ko

- Mẹ muốn tan sở anh và em cùng đến nhà em dùng cơm – Jun cười ma mãnh

- Sao...tan sở phải đi ư? – Nó ngập ngừng – Nhưng em...em...

- Em muốn nói đến nhà tên đó à? – Jun khôi phục bộ dạng cáu giận

- Dạ...dạ...nhưng...nhưng...

- Em muốn mẹ em biết chuyện em và tên đó àh? – Jun nghiêm giọng hỏi

- Ko – Nó kịch liệt lắc đầu...

- Vậy em nên gọi điện báo cho hần biết chiều nay em bận – Jun trầm giọng khuyên nhủ

- Uhm... – Nó thấy hợp lý nên đồng tình

Nó loay hoay tìm đt... tra số đt Ken bấm nút gọi...

...

Studio...

- Ok!!! Ken...nghỉ chút đi – Nhiếp ảnh gia hài lòng nói

- Ken... anh mệt ko? – 1 giọng nói ông ọ phía sau

- Cám ơn cô Sophina...tôi khỏe – Ken khinh khỉnh lịch sự trả lời ả

“Hừ!! ko hiểu quản lý nghĩ sao lại nhờ cô ta làm bạn diễn cho bộ sưu tập này nhì?” – Ken giận liếc Quản lý Hiro

Hiro chợt dạ chạm phải ánh mắt Ken...chấp 2 tay như đang cầu xin “Xin lỗi Ken... Cô ta gạ gẫm đạo diễn thế nào mà ép chúng ta ý...Tuyệt đối ko phải tại tôi”

Ken lắc đầu chán nản ngồi xuống...

- Anh... – Sophina ỏng ẹo ngồi xuống bên cạnh

Mọi người trong trường quay hướng mắt nhiều chiện về hướng Ken... Thấy mọi người nhìn... Ắ càng ép mình sát vào người Ken...

- Hôm qua đến giờ em gọi anh...sao anh ko trả lời – ả nững nịu thỏ thẻ vào tai Ken tình tứ

- Hừ!!! – Ken hừ lạnh định đứng lên...

...Ring...ring...ring...

Tiếng chuông điện thoại vang lên... trong lúc nóng giận định bụng ko nghe...nhưng cầm máy thấy tên nó...sắc mặt anh lập tức thay đổi...tươi tỉnh hẳn lên... lập tức mở nghe mừng rỡ

- Alo...Boo hả? – Anh cười toe toét – Hôm nay lạ nha...em chủ động gọi cho anh à? Trước giờ toàn anh tìm em

Sophina nghe Ken noi mà lòng hậm hực căm phẫn... Ắ lúc nào cũng phải chủ động gọi cho Ken... nhưng anh chưa 1 lần nghe... vậy mà con nhỏ đó lại đích thân anh chủ động tìm nó...nó chưa gọi cho nah lần nào... thật tức quá mà...trông mặt anh vui vẻ khi thấy nó gọi điện thâm thù trong lòng ả càng cháy mãnh liệt hơn...

...

- Anh...hôm nay chiều em có việc...ko đến chỗ anh đc...mai em ghé nhé – nó hồ hởi nói...sợ Ken phản ứng ko mấy vui

- Cái gì? Tại sao? Ko phải là... – tâm tình lập tức bị dập... mắt anh sụp xuống đen ngòm... mày kiếm chau lại dễ sợ

- Vì chiều nay tôi và cô ấy phải về nhà mẹ vợ dùng cơm... xin lỗi

...cụp...tút...t....

Tiếng máy dập ngang xương kéo dài 1 tiếng tút báo hiệu đầu dây bên kia...Ken siết điện thoại đến nỗi gân xanh gân đỏ thi nhau nổi lên... Ắ nhìn Ken đứng lặng mặc dù đầu dây bên kia đã dập... thái độ chắc ko phải gặp chuyện vui nên nắm bắt thời cơ...

- Anh!!sao thế... cãi nhau với bạn gái à? – Ắ đặt 1 bàn tay ên vai Ken... người dựa vào Ken ra vẻ thông cảm,an ủi...

- Cút... – Ken hét lên tức giận, thô bạo đẩy ả ra...mắt nổi lửa...

Sophina bị Ken dọa tái xanh mặt...

...

Ở đầu dây bên kia...có 1 tên đang rất thỏa mãn báo chù zụ hôm qua... Anh ấy thật là thù dai =))

- Anh...sao anh lại... – Nó uất ức...tức phồng má chỉ vào mặt Jun ko nói nên lời... Thật ko ngờ...anh dám ngang nhiên tước đoạt đt của nó

- Tại anh thấy em ko biết nói gì nên nói giúp thôi mà – Jun nở 1 nụ cười lấy lòng

Nó trầm ngâm..."Cũng phải, dù gì mình ko biết nói gì... dù gì họ cũng là "bạn tốt"=))... thế cũng được..."

Sau khi nó nghĩ "thông suốt" =))...nó gật gù cái đầu... Jun nhìn nó thật ko nhin được cười... người đầu dễ thương, ngây ngô, dễ dụ thấy ghê =))... Chuyện này Jun ta lợi hại thật... san bằng tỉ số thật đẹp mắt 1 đều =))

- Này!!đi thôi kéo bố mẹ em đợi – Jun khoác áo khoác vest lên giục nó

- ưm!!!đợi xúu – nó loay hoay dọn đồ – ok!!đi thôi

...

- Sao tự nhiên ba mẹ tôi lại mời anh đến ăn tối vậy? – Nó lo lắng suy nghĩ

- ... – Jun ko nói, chỉ mỉm cười...có lẽ anh biết chuyện gì sắp đến

Ko khí cứ vậy mà trầm mặc suốt dọc đường đi...nó ko thôi lo lắng...còn anh chàng thì khuôn mặt đầy nét gian xảo

...

- Tới rồi...em ko tính vào nhà àh – Anh nhìn nó thần thờ suy nghĩ ngu ngu ngơ ngơ mà ko nhin đc cười nhắc nhở

- O!!! Về tới rồi áh – nó giật mình mắc cỡ vội tụt xuống xe

...

- Chúng con đã về – Nó chào tổng thông báo với cả nhà

- 2 đứa về rồi à? Vào phòng khách chúng ta nói chuyện 1 chút – mama nó lên tiếng

- Dạ? – Nó lo sợ giật run cả người

- Ko sao đâu – Jun liếc thấy bộ dáng đáng thương của nó ko khỏi cười khổ chán an

...

- Cả 2 đứa ngồi xuống đi – Ba nó ngồi trong phòng khách chờ sẵn, mặt nghiêm nghị nói

- Dạ...Có gì ko ba – nó ngồi xuống, sốt ruột vào thẳng đề

- Ba muốn nghe con giải thích về cái này – Vừa nói, ông thầy trước mặt nó tờ báo

25. Chương 25

Y như rằng mà...ba mẹ nó biết chuyện rồi...giờ làm sao đây chứ...

- Con...con... – Nó ấp úng ko mở miệng nổi

- Đây là Ken, 1 ca sĩ trong công ty đối tác của cháu – Jun nhanh chóng mở miệng giải vây cho nó

- Thế chuyện này là sao, cháu nói rõ hơn đc ko? – Mama nó nhìn con rề hỏi

- Cũng ko có gì đâu ạ, đây chỉ là 1 kiểu kế hoạch scandan PR tên tuổi thôi ạ – Anh mỉm cười nói

Baba mama nó nhìn nhau nhíu mày 1 cái quay sang nói...

- Nhưng tại sao Boo lại dính vào chuyện này?như thế này sẽ ảnh hưởng đến mối quan hệ của 2 gia đình ta – mama nó cau mày nói

- Thật ra thì...

...kính kong...kính kong...

Jun đang nói thì bị tiếng chuông cửa cắt ngang...

- Mọi người đợi 1 chút – Mama nó đứng lên nói vội ra mở cửa

...

- O!!! Cậu là... – Mama nó sững sốt nhìn người đang đứng trước mặt mình

...

- Mama, ai vậy – Nghe tiếng mama đi vào, nó quay lại hỏi

Mọi người trong phòng khách bỗng im bặt... 6 con mắt mở hết công suất ngạc nhiên tột độ...

- Sao...sao anh lại đến đây? – nó lấp bắp tay che miệng ko hết kinh ngạc

- Cậu là... – Baba nó lên tiếng

- Cháu là Ken...chào bác – Ken mỉm cười lộ 1 vẻ đẹp minh tinh ko ai đỡ nổi

- Mời cậu ngồi – mama baba nó nhìn nhau rồi quay sang Ken gật đầu lịch sự

Ken cố ý ngồi xuống cạnh nó, khuôn mặt diễm đạm mỉm cười, liếc nhìn Jun 1 cái, nụ cười 10 phần thay đổi thành kiểu khiêu khích =))

- Ồ!!! Jun đại tổng cũng ở đây? – Ken giả vờ hỏi, miệng nhếch cười ‘lịch sự’

- Là mẹ vợ có ý mời cơm, sao tôi ko thể ko đến – Jun cũng cười ko kém phần ‘lịch sự’ nhún vai trọng điểm

- Vậy cậu Ken đây thực là bạn tốt của Jun? – Baba nó nhìn thấy 2 người ‘vui

về’ cũng nghĩ 2 người là ‘bạn tốt’ nên hỏi...

Thật là cha nào con nấy...cái đầu rất giỏi “tưởng” =))

- Tôi có nghe Jun giải thích về vụ việc trên báo kia rồi...nhưng vẫn ko hiểu tại sao cậu lại chọn Boo nhà tôi làm người đóng vai bạn gái để tạo scandan – Baba nó nhún mày hỏi

“Đóng vai bạn gái? Tạo scandan” – Ken liếc Jun 1 cái rồi liếc nó 1 cái- “Chết tiệt, sao lại đi nói cho tên mấc dịch kia biết chưa... Tạo scandan ư? Tên chết tiệt kia lợi hại thật” – Ken nhún mày nghĩ

Đôi môi anh nhếch lên 1 nụ cười ma mãnh, đôi mắt sâu khó đoán...

- Cũng ko hẳn là để tạo scandan ă – Ken mỉm cười nói – Thật sự cháu và Boo quen nhau đã lâu...nay chuyện ko thể giấu thêm, cháu đành phải công bố

- Sao cơ?

Ken vừa dứt lời 1 tiếng kinh ngạc đồng loạt vang lên ko chỉ riêng baba mama nó mà còn có... cả nó...

- Này...này...anh đang làm gì vậy? – nó kéo kéo tay áo Ken nói nhỏ với anh

- Em đừng quên bản hợp đồng...ngoan ngoãn im lặng...nếu ko sẵn díp tôi đòi tiền bồi thường với ba mẹ em luôn đấy

- Anh...anh...quá đáng – nó tức giận phồng 2 má

Jun ngồi nhìn 2 kẻ thù thì thù thì trong mắt ko có 1 cái móng chân anh khiến anh chàng mặt càng ngày càng như bao công...

- Cậu có biết con gái tôi và cậu Jun đây có đính ước ko?

- Dạ cháu biết – Jun mỉm cười lễ phép gật đầu – cháu cũng biết người làm cha làm mẹ như 2 bác mong muốn con cái mình có 1 nơi môn đăng hộ đối cháu tin cháu cũng có thể đem lại hạnh phúc cho Boo ko thua Jun đại tổng đây – Anh chàng ma lanh đánh vào tâm lý ba má nó...rất lợi hại =))

Ba mẹ nó nghe đến ngẩn người...

“Cũng phải... lúc đầu vì muốn chọn cho con gái chỗ tốt để gả đi...nay lại có cả 2 đứa ngang cơ nhau đến...coi bộ con gái mình có giá dữ” – Baba nó quan sát 2 ứng cử viên mặt ko giấu nổi nét phần khích

- Baba... Baba đang nghĩ con gái baba rất có giá phải ko? – Nó như ngồi trên đồng lửa mà nhìn cái mặt nahngh nhở của papa mà nổi điên phóng lửa về phía ông nghiêng răng chèo chèo nói...

Papa nó nghe nói trúng tim đen mà giật mình cười khà khà...

- Con pé này...nuôi mày lớn thế này mà ko nghĩ tốt cho papa 1 lần sao?

Nó phồng má rợn mắt lườm papa...

- Thôi đc rồi...dù gì con và Jun cũng có hôn ước với nhau...nhưng ba cũng ko muốn ép con...hà hà – papa nó cười nói

“Hừ, còn nói... ko phải papa thì ai ép, thì ai phải đlinh hôn hả?” – Nó lườm papa

- Thế con thích cậu Ken này à? – mama nó nãy giờ ngồi quan sát cuối cùng cũng lên tiếng

- O!!!ko dám đầu mẹ – nó trả lời quán tính – Á – nó biết mình nói hổ liền bịt miệng lại, mắt liếc nhìn Ken

Ken vuốt mặt thở dài 1 cái... mắt satan liếc nó bóc lửa... Jun cười khẩy thích chí...

- Vậy ra con thích Jun à? – mẹ nó gật gù

- Phì!!!mẹ cứ đùa – Nó vô tư phun ra 1 câu... – Á – ...và tiếp tục “thần khẩu hạ sắc phàm” =))

Jun nhìn nó ‘trùi mền’ đến cháy da...=))... Ken cố nhịn cười mà run cả người lên

- Vậy con thích ai? – mama nó nhú mày... rõ ràng nó và Jun đều đã đồng ý cuộc hôn nhân này, nhưng nó lại đồng ý làm bạn gái Ken... Pà để nó mà ko thể hiểu nó thế nào...thật nhức đầu...hồi đó ko biết trong bệnh viện có ầm lộn con ai ko =.=

- O...con ...con – Nó hết nhìn ken lại nhìn Jun...ánh mắt 2 người ‘rực rỡ’ làm nó bắn loạn tâm tinh – AAAAAAAAAAAAAa...con ko thích ai hết...ko biết đầu...huhuhuhu – nó hét 1 tiếng rồi chạy lên lầu...để lại pa má ngơ ngác và 2 cái mặt đần độn tức đỏ như bao lì xì =))

- Thế là thế nào – má nó quay sang hỏi pa nó

- Thế nào là thế nào –papa nó ngây đơ hỏi lại

...

- Chuyện thế này...hai bác nghĩ sẽ để cho nó tự quyết định... trong vòng 3 tháng...3 đứa có thể cho cô chú 1 câu trả lời... 2 đứa thấy thế nào?...Jun? – Mẹ nó đề nghị quan sát dò hỏi ý Jun...vì dù gì vẫn là có hôn ước định trước

- Vâng, cứ như cô nói ạ – Nhạc mẫu nói vậy, ko lẽ từ chối lại mang tiếng ích kỷ, chơi ko đẹp...đành ngậm răng chịu vậy...dù gì anh vẫn có lợi thế hơn đôi phần

Ken vừa lòng nở 1 nụ cười...

- Thôi, chúng ta vào dùng cơm đi... Ken cháu ở lại dùng bữa cùng gia đình ta luôn nhé – mama nó ko phản đối khi kết nạp thêm 1 thành viên đẹp zai tài giỏi này=))... dù gì người ta cũng là sao mà lì =))

- Dạ – Ken lập tức dung 1 nụ cười chuyên nghiệp đáp lại lấy lòng nhạc mẫu tương lai =))

...

Bữa ăn cũng nhộn nhịp hẳn... mama nó lợi hại gấp đôi khi xếp nó ngồi kẹp giữa 2 chàng rể =))...

- Boo, cái này ngon lắm...ăn nhiiu 1 chút – Jun gấp vào chén nó 1 miếng sườn xào chua ngọt

- Em ăn nhiều vào, món này cũng thật tuyệt – Ken nhanh tay gấp 1 miếng nem nướng bỏ vào chén nó – Công nhận cô làm món nào cũng ngon – sẵn tiện quay sang lấy lòng mẹ vk =))... tên này giỏi...biết tranh thủ

Mama nó cười hài lòng...còn nó thì cứ tổng hết thứ này đến thứ kia vào mồm liên tục nếu ko muốn chén của nó thành núi đồ ăn

....ợc...ợc...

- Đủ rồi... tôi ăn hết rồi – nó tay bịt miệng cố chèn ép thứ gì đang muốn trào ra buong đũa chạy thẳng lên phòng...

Mama nó chỉ biết ngồi cười nhìn con gái đc 2 mỹ nam chăm bón thiệt là ‘có phúc’ quá xá...=))

...

- Cô vào nhà đi ạ...thật phiền cô tiến ra tận nơi thế này – Jun lễ phép cúi người chào nói

- Phải đấy ạ...cô vào đi, chúng cháu xin phép về – Ken cười nói

Bà mỉm cười vừa lòng nhìn 2 đứa con rể rồi quay vào nhà...Mama nó vừa khuấy đáng... 4 mắt nhìn nhau xoẹt điện...

- Ken thiếu gia...hôm nay coi như anh lợi hại – Jun cười nhếch lên trầm giọng nói đầy đáng sợ
 - Jun đại tổng cũng thật đáng phục, tôi thích cách chơi Fairplay của anh – Ken khí thái ko thua đáp lại
 - Tôi cũng ko muốn có thứ gì đó quá dễ vậy, nên đành cho Ken thiếu gia 1 ‘cơ hội’ vậy – Jun chau mày nhếch môi nói mỉa
 - Thật đúng ý tôi nha, trò chơi sẽ ko vui nếu ko có đối thủ – Ken cũng đập lại ko thua
 - Vậy từ nay chúng ta xem ai cao ai thấp...hẹn gặp lại – Jun cười khẩy quay bước đi
 - Tôi chờ anh – Ken cũng nhếch môi liếc sắc 1 cái rồi quay đi.
- ...2 chiếc xe 2 hướng phóng đi...tiếng xe gầm lên mãnh liệt như ngòi báo...trò chơi bắt đầu... game start

26. Chương 26

- Con lười kia, dậy mau... Con rể hôm nay đích thân đến đón mày đi làm kìa – mama nó mới sáng sớm đã réo um xùm
- U...mama ơi...con mệt...con mún ngủ – Sau 1 đêm làm bạn với WC nó có cảm tưởng mình đã nôn sạch lục phủ ngũ tạng trong người ra rồi... tại 2 tên chết tiệt kia báo ko
- Dậy mau, hôm nay con rể Jun đích thân tới rước mày đi đấy... hay muốn đi bộ hả? – Mama nó nói như gầm rú lên
- Oa!!! Con dậy rồi – nó 1 mạch phẫn vào toilet... dù gì bệnh lười vẫn bự hơn bệnh nường... =))

...

30p sau....

...Cạch....

Nó vừa mở cửa bước ra đã thấy 1 dáng người siêu mẫu quần áo sơ mi khoác vest bảnh bao, khuôn mặt tuấn tú đang đứng tựa vào chiếc xe lẳng cồng chờ nó... anh chàng sáng ngời ngời làm ấy bà mấy cô trong xóm cứ đi qua liếc 1 cái đi lại ngó 1 cái... chưa kể mấy bà chị hàng xóm hôm nay tập thể dục kiểu gì mà cứ chạy lượn qua lượn lại nhà nó thế ko biết... thật là mệt con mắt

- Sáng nào em cũng làm con rùa thế này à? – Jun cười trêu nó...
- Xì!!! Ai mượn anh hôm nay hứng lên đến đón tôi làm chi mà giờ than – đối với nụ cười chết người này của Jun thật đau lòng là nó ko xi nhê =))
- Đc rồi!! anh xin lỗi...chúng ta đi thôi – Jun cười khổ

...

Nó bước xuống xe Jun với hàng trăm con mắt tò mò đổ dồn trong công ty...Nó càng ngày càng nổi tiếng nha...Mọi người càng ngày càng muốn biết quan hệ giữa nó và Jun...

Nó quá quen với lũ động vật siêu tò mò này ...nên cũng chẳng bận tâm cùng Jun bước vào thang máy...

- Giám đốc...đợi đã...

Cửa thang máy vừa khép thì có 1 giọng nói với theo...lập tức chiếc cửa 1 lần nữa mở ra...

- Chào anh trợ lý Kim – Nó mỉm cười vui vẻ chào người vừa bước vào

Trợ lý Kim bước vào thang máy nhìn nó mỉm cười lịch sự gật đầu rồi quay sang Jun...

- Giám đốc, ngày mai ngài có 1 buổi tiệc quan trọng liên quan đến dự án lớn lần này...Tiệc đc tổ chức ở đảo Cheju, vì vậy ngay hôm nay chúng ta phải khởi hành cho kịp... Tôi đã chuẩn bị sẵn vé máy bay cho ngài... – Trợ lý Kim nói nhỏ với Jun

Anh chau mày... việc đi công tác đối với anh là cơm bữa... nhưng...hiện tại thì...

Anh nhướng mày liếc nhìn nó 1 cái...đầu óc bắt đầu hoạt động... môi khẽ giật giật 1 nụ cười ma quỷ

- Chuẩn bị thêm cho tôi 1 vé nữa – Jun trầm giọng phân phó cho trợ lý Kim

- Sao cơ ạ ? – Trợ lý Kim ngạc nhiên

Jun chỉ mỉm cười liếc mắt nhìn nó ko nói...trợ lý ko cần phải nói thêm cũng đã hiểu nguyên do...

- Vâng – trợ lý Kim cười cười cúi đầu đáp

...Ding...

Cửa thang máy mở ra... nó cùng Jun tiến vào phòng àm việc...

- Boo, cô chuẩn chút nữa đi công tác với tôi – Anh cởi bỏ chiếc áo khoác vest ngoài trầm tĩnh nói với nó

- Công tác? Tôi đi theo làm gì – nó hơi ngạc nhiên...vì mỗi ngày nó ngoài việc tẩy máy làm quen với cái máy vi tính, sắp xếp sổ giúp Jun cho giết thời gian thì chẳng có làm được cái gì ra hồn

- Chơi – Jun nhún vai bình thản buông 1 câu gọn lỏn

- Chơi? Anh đi công tác ở đâu mà chơi? – Nó ngạc nhiên tột độ

Jun mỉm cười tà tà gian gian nhìn nó như con sói nham hiểm ko nói...

...

3 tiếng sau...

- Cái này anh gọi là đi công tác à? – nó mặt chăm chăm phòng 2 má liếc mắt hỏi Jun

- Ủ – anh nhìn cái mặt nó mà nhin cười đau cả ruột gọn gàng đáp

- Ko phải là nhà hàng...ko phải là 1 khách sạn xa hoa hay khuôn viên tập đoàn hoành tráng bình thường sao? Anh có điên ko? – Nó tức tối hét lên

- Đây...em hét to thể ảnh hưởng người khác đấy... chúng ta đang trên máy bay chứ ko phải phòng làm việc đâu – Jun giả vờ nhăn mặt, miệng cười tốt bụng nhắc nhở

Nó chợt giật mình nhớ ra hoàn cảnh, mặt ngượng đỏ bừng đành khoanh tay, phòng căng 2 má hồng hồng,mắt vì tức, uất quá ngấn lệ long lanh trừng mắt nhìn Jun 1 cái rồi ngồi tựa vào ghế ngắm nhìn những tảng mây lập lờ ngoài cửa sổ...

Anh thấy nó cuối cùng cũng chịu ngoan ngoãn mà ngồi yên nên cười lắc đầu 1 cái an tâm híp đôi mắt lại...tâm tình bây giờ của anh khá phấn khích vì vui vẻ...

...

Nguyên lai mọi việc trên chính nó – nhân vật chính còn chưa kịp định hình để xem chuyện gì đã xảy ra...3 tiếng trước Jun bảo nó và anh cùng đi công tác... vốn nghĩ chỉ là 1 buổi tiệc xã giao đơn thuần ở 1 nhà hàng,khách sạn lớn nào đó nên nghe lời đi theo anh...và kết quả là 3 tiếng sau nó đang cư vị trên máy bay tiến thẳng đến hòn đảo thiên nhiên nổi tiếng của Hàn Quốc... đảo Cheju =))

...

- Ư oakkkkk!!! Ngồi muốn mục xương, ở trên máy bay chán muốn chết – Nó vương vai ngáp 1 cái khi vừa bước xuống phi trường...

Jun nhíu mày miệng cười khổ... rõ ràng nó ngủ li bì suốt đến khi máy bay đáp, có thể làm gì đâu mà bảo chán...

- Đi thôi, xe ở ngoài kia chờ chúng ta – anh nắm tay kéo nó đi ra ngoài...

...

- Còn giận anh à? – Jun trờu mền nhìn nó ôn nhu hỏi

Nó lên xe vẫn còn giả vờ làm mặt dỗi, mắt nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ ko thèm quan tâm đến anh...anh lắc đầu cười khổ lặng ngồi ngắm nó...

Cảnh vẫn lướt qua tấm cửa kính màu sắc, quang cảnh rực rỡ, dãy phố, nhà cổ, những quán ăn đầy màu sắc xinh đẹp...mắt nó càng nhìn càng bị thu hút...lúc đầu chỉ là giả vờ giận nên nhìn ra cửa sổ...nhưng ai dè càng nhìn càng hứng thú, cơn giận và bực bội cũng tan thành mây khói...2 tay áp lên cửa kính xe, miệng cười kinh ngạc ngó đến tận mang tai, đôi mắt to mở rộng thâu hết toàn bộ vào mắt...

- Jun...Jun coi kìa...nhìn bức tượng kìa...woak woak...cái quán ăn đó xinh quá...Jun Jun em muốn ăn cái kia – Nó hào hứng quên hết mọi thứ, như con nít 3t lần đầu đc đi sở thú, cứ kéo lôi tay Jun giật giật, miệng la ý ới, ngay cả 2 chân cũng phóng tọt quỳ lên ghế ngồi...

Jun ngậm cười đau cả ruột, người anh run run lên, ko dám cười thành tiếng sẽ phá mất hứng thú của nó...

- Này!!! Em ngồi xuống đi kẻo té – anh cười cười nói...nhưng có vẻ chẳng ảnh hưởng gì đến nó

...kết...

- Á

Chưa nói hết lời, chiếc xe bỗng thẳng gấp, nó mất thế chúm ngã...nó hét lên 1 tiếng nhắm mắt lại...kiểu này đầu ko u cho vài cục ko đc... nhưng lặng 1 hồi vẫn ko thấy động tĩnh, lại còn té rất êm... nó mới hé mắt ra nhìn 1 chút... đập vào mắt là khuôn mặt giận dữ tái xanh của Jun đang nhìn nó chăm chăm... và nó đang ngồi trong lòng Jun rất thoải mái như đứa trẻ...

Jun vừa bị thẳng gấp thấy nó mất đà té ngã đã vội đỡ lấy, kéo nó ôm trọn vào lòng...

- A...hì...cám ơn anh – nó có chút biết lỗi cười xuề xòa làm hòa rồi xoay người định trở về chỗ ngồi...nhưng...

- A...Jun, anh buông ra em mới về chỗ ngồi đc – Nó cười ngượng nhắc Jun

Anh chàng ko hề nhúc nhích 1 tẹo, đã vậy còn ôm chặt hơn giống như sợ buông tay sẽ vỡ mất hòn ngọc thủy tinh vậy... Cứ thế anh để nó ngồi trên đùi, ôm chặt lấy nó nhìn chăm chăm...

- Anh sao vậy? buông em ra đi chứ – nó khó chịu vặn vẹo, vùng vẫy ra khỏi người Jun, 2 má bắt đầu đỏ hồng lên

- Em ngồi yên đi – nhìn nó 1 chút, anh quay mặt đi che giấu gì đó tựa như 1 khuôn mặt cũng đang đỏ lên

- Ko!! Thả em ra – nó cứ ko biết chuyện mà cựa quậy trên người anh

- Nếu em ko ngồi yên anh sẽ hôn em đấy – Anh chịu đựng ko nổi gằm lên giận dữ

- Anh... anh – nó nước mắt bắt đầu dâng sóng, mắt long lên lấp lánh, 2 má hồng hồng và đôi môi nhỏ đỏ như son mấp máy tức giận

Bộ dáng tức giận của nó đang yêu khiến người ta thật khó kiềm lòng đc...Jun lợi hại lại có thể chịu đựng tốt như vậy, mặc dù máu mũi đã chực sẵn, lúc nào cũng có thể phun ra ==))

- Anh cứ đùa – nó chu cái mỏ lên phản bác, lắc người qua lại vẫn ko thoát đc vòng tay anh

- Em nghĩ anh đang giỡn à?...đừng thử thách tính chịu đựng của anh – Jun lờm mắt nhìn nó như mún thiêu nó cháy rụi

Dứt lời...mắt ngẩn lệ của nó mở to, người đông cứng ngắc... miệng khô rát bị xâm chiếm bất ngờ...

Vốn giận vì nó bướng bỉnh, ko ngờ lúc đỡ lấy nó kéo vào lòng, anh lại ko thể tự chủ mà ôm lấy nó, đã vậy luyến tiếc ko muốn buông nữa... giờ còn khiêu khích tính chịu đựng của anh... anh cuối người trừng trị nó bằng đôi môi của mình...

Bất ngờ hành động của anh, nó như con mèo nhỏ bất động dùng đôi mắt to nhìn anh chăm chăm, môi cứ thế bị anh xâm chiếm hưởng thụ nguồn ngọt ngào ở đầu lưỡi...

Nó nhúu mày, người bắt đầu phản kháng khi oxi đang bị anh rút cạn... lúc này anh mới tiếc rẻ trở dậy... nó bị hù 1 phen sợ cứng cả người, rúc đầu ngoan ngoãn ngồi trong lòng anh...trái tim đập như muốn văng ra ngoài... đôi tay nhẹ chạm vào đôi môi vừa bị anh hôn còn ướt...1 cảm xúc khó tả xâm chiếm khiến trí óc cứ quay cuồng...

Anh nhìn con mèo nhỏ cuối cùng cũng thau vướt quy hàng hài lòng nở nụ cười...anh có thể dịu dàng...nhưng anh cũng là 1 thằng đàn ông,sức chịu đựng cũng có hạn...hôm nay chỉ là 1 nụ hôn để chấn áp lại con tim anh, giúp anh bình tĩnh... anh có thể lạnh lùng...nhưng anh cũng là 1 tên báo đạo =))

... Ring...ring...

Tiếng chuông điện thoại vang lên xóa tan đi bầu ko khí im lặng... Nó vội lôi chiếc điện thoại ra bấm nghe...

- Alo

- Boo!!! Em đang ở đâu?

- Ken?

- Em sao vậy?em đang ở đâu thế? – Ken bảo quản lý Hiro đến công ty đón nó thì đc báo lại là nó đã đi cùng Jun

- Ở đâu? A... – Nó chợt nhớ... lúc sáng bị lôi đi đến giờ nó lo giận mà quên ko báo lại cho Ken – Em...em đang ở...đảo Cheju

- Cái gì? Đảo Cheju? – Ken như hét lên trong điện thoại – Em làm gì ở đó?

- Jun dẫn em cùng đi công tác với anh ấy...xin lỗi...gấp quá em chưa kịp báo cho anh...xin lỗi – nó áy náy

- Được rồi!!! Cậu cứ ngoan ngoãn ở nhà đi, xong việc chúng tôi sẽ về, cậu ko cần phải lo

- Aaa...Anh – nó hoảng hốt hét lên

Jun giật phắt điện thoại nó nói gọn 1 câu với đầu dây bên rồi ngang nhiên cúp máy, ném điện thoại nó sang 1 bên...

...

27. Chương 27

- Cái gì? Ngoan ngoãn ở nhà? Xong việc chúng tôi về? ko phải lo?

Bên này, Ken siết chặt đt như thể bóp nát nó ra, răng nghiến vào nhau rít lên từng câu từng chữ của Jun...

- Hừ!! đc,hay lắm, lợi hại, đã thế này đừng trách sao tôi ko đáp trả... Dám đem Boo đi mất dạng...tên chết tiệt này – Ken mặt nheo giận đến nổi gân xanh, nhếch lên 1 nụ cười tuyên chiến...

...

Bên kia, Jun ngồi trên xe, 1 tay vẫn ôm lấy nó đang vô tư khóc đã rồi lăn ra ngủ say như con nít của nó trong lòng anh...một tay đặt chống trên ghế, ngón tay thon dài khẽ gõ nhịp, miệng cười thích thú khi nghĩ đến bộ dạng tức điên lên của Ken nhưng ko làm gì đc... Quả thật cú này khá đau nha... Jun nhà ta lần này lại là người mở màn ghi điểm...1 điểm cho anh Jun nhà ta =))

- Jun...em muốn đi ăn, đi chơi... – nó nhìn Jun vội vãnh

- Về khách sạn nghỉ ngơi đã, em vừa đáp máy bay thôi mà – Jun hứu mầy nhìn nó

- Thôi, thôi, ngồi máy bay mệt xương sống, ngủ muốn sập con mắt rồi còn nghỉ gì nữa, em muốn đi ăn, đi tham quan liền – nó nhìn Jun long lanh như con cún

Lại khuôn mặt này, đột trước làm Ken phun máu... tất nhiên Jun cũng dính chương ko thể phản bát nên chỉ bít ngăn ngơ ra lệnh cho tài xế dừng xe...

- Sao ko đi xe? – Jun nhúu mầy hỏi nó khi bị nó lôi ra khỏi xe

- Đi xe thì còn gì gọi là tham quan chứ – nó nhăn mặt nói rồi kéo anh đi

- Jun...vào kia ăn nha – nó chỉ tay về phía 1 nhà hàng màu kiểu cổ, màu sắc trang trí ko quá bắt mắt, tiếng nhạc du dương nhẹ nhàng...

Nó hí hửng bước vào... trong quán ngập tràn những hương thơm của đồ ăn khiến bụng nó biểu tình kịch liệt... ko ngại ngần nó vớ lấy cái menu và xỏ...

- Cho em 1 lẩu kim chi, 2 mì lạnh, 2 kimbap, 2 phần cơm trộn lấy trứng, 2 tokbokki, 2 rau trộn và 2 kem Patbindgu, trà sữa mật ong thạch quả...

Anh ngồi nghe tới đâu mắt mở căng theo từng bậc tới đó...tuy ko phải lần đầu thấy nó gọi món, nhưng...thế này thì...

- Đây em ăn hết ko mà gọi nhieu vậy – Anh cứng đờ nhìn nó 1 hồi nhắc nhở

- Ủ há... – Nó ngẩng ngẩng thấy Jun nói cũng đúng...vì vậy... – Tạm thời thế đi chị, chút có gì em kêu thêm – nó quay lại nhìn người phục vụ mỉm cười nói

- Còn chút kêu nữa à.? – Jun tròn mắt nhìn nó chớp ko nổi

- Ko phải anh bảo ăn ko hết sao? – nó ngu ngơ ko hiểu ý anh nói gì

- Ko, ừ, đc rồi – Khóe môi anh giật giật muốn cười mà cười ko nổi

...1 lúc sau thức ăn bắt đầu bùng lên, khói nghi ngút thơm lừng... nó bắt đầu ...chiến đấu =))...Phải công nhận là nhìn êm ả mà no lun... Trước 1 người đàn ông lịch lãm là 1 con hổ đói... nó ăn ko ngẩng đc cả mặt lên... thật là làm người khác đơ quá đi... =))

Jun nhìn nó mà lắc đầu cười khổ, dù gì cái tính này của nó cũng đc anh tính là 1 điểm đang yêu...ai mượn yêu là chị, cái gì của người mình thích đều rất dễ thương =))...

...

Ăn uống no say, nó và anh dạo nát con đường của thành phố tại đảo Cheju...cuối cùng nó phải ngoan ngoãn trở về khách sạn... Ngồi trên xe...nó gục gật như con gà nhìn thấy thương...anh nhẹ kéo nó ngã vào lòng cho dễ ngủ...nửa mơ nửa tỉnh 1 hơi ấm truyền lên da thịt, mềm và êm làm nó thoải mái vùi đầu vào lòng ngực anh mà ngủ như đứa trẻ...Lặng nhìn khuôn mặt thiên thần trong vòng tay...anh thở nhẹ 1 cái, khóe môi bắt giác mỉm cười ko tự chủ... ước gì thời gian lúc này có thể dừng lại... nó là của anh...cứ như thế này...mãi mãi

...

- Thưa ngài, đến nơi rồi ạ – tài xế riêng của Jun lên tiếng

Jun khẽ gật đầu rồi quay sang lay nó dậy...

- Boo, Boo

- Ủ...ừm – nó mơ màng lấy tay khua khua thứ đang gây phiền nhiễu cho nó

Anh nhìn cái bộ dạng đó mà ko ngăn đc miệng cong lên...

- Nếu em ko dậy tôi buộc phải bế em vào khách sạn đấy – Jun thì thào vào tai nó

Hiểu quả tức thời, mắt nó mở căng bật dậy...

...cốp...

- Ay da... – Jun dính 1 chưởng từ đầu nó đến cằm anh

- A!!! xin lỗi, tại anh... – Nó ngượng ngùng bước vội xuống xe

Jun xoa cằm chấn tỉnh 1 lúc lắc đầu cười khổ bước xuống theo nó vào trong khách sạn...

...

- Xin chào...Ngài là Jun? – 1 nhân viên thuộc quầy tiếp tân bước đến cung kính hỏi, mắt liếc nhìn vị giám đốc đạo mạo vô cùng điển trai trẻ tuổi kia

- Phải – về mặt anh cương nghị lạnh giọng đáp

- Đây là chìa khóa phòng của ngài, mời ngài theo tôi – cô nhân viên ân cần tận tình hướng dẫn, miệng mỉm cười yêu kiều liếc mắt đưa tình nhìn anh

Jun đến nửa con mắt cũng chẳng thèm đếm xỉa... toan bước đi thì nó kéo gấu áo anh giật giật...

- Jun...Jun... – nó cuối đầu ngập ngừng muốn hỏi

- Chuyện gì? – Anh cười ôn nhu hỏi...làm pà nhân viên vừa thần thờ vừa ghen tị với nó

- Thế...thế...thế phòng tôi đâu? – Nó hỏi

- Phòng em? ở đây – Anh nói giờ chiếc chìa khóa lúc nãy vừa nhận từ cô nàng nhân viên ra trước mặt nó

- Vậy anh sẽ ở đâu – nó nhìn chiếc chìa khóa lại thắc mắc tiếp

- Tất nhiên là ở cùng em rồi – Anh cười ranh mãnh

- Cái gì? Anh đùa sao? – Nó hét lên

- Chúng ta dù gì trước sau cũng là vợ chồng, em là hôn thê của anh, vợ chồng ở chung có sao chứ? – Anh cười tà mị ghé sát mặt nó nói

- Nhưng...nhưng...tôi ko ở chung với anh đc – Nó đỏ bừng mặt lấp bắp phản đối

- Tại sao? – Jun nhú mày, miệng vẫn giữ nguyên nụ cười tà tà như ma hỏi

- Vì...vì... – nó cứng lưỡi ko biết trả lời thế nào...

- Tất nhiên là ko đc rồi – từ phía sau bỗng có 1 tiếng nói trầm trầm vang lên... – Bởi vì cô ấy sẽ ở với tôi

Chưa kịp nhận thức ai vừa nói thì người đó đã tiến đến cạnh nó, 1 tay quàng lên vai nó...

- Ken? – Nó trợn mắt ngạc nhiên hết cỡ – Sao anh lại ở đây?

Jun nhú mày khó chịu, mặt tỏ nét khó chịu thấy rõ... Ken mỉm cười với nó rồi hoắc mắt trừng về phía Jun...

- Anh sao để bạn gái của mình 1 mình đi với người khác đc

Gương Jun bây giờ tựa như ác ma, hỏa khí cũng đã bốc ngùn ngụt, cái khí này mọi người xung quanh cũng tự nhiên rùng mình 1 cái vì sợ...

- Ko cần Ken thiếu gia phải bận tâm đến vợ tôi như vậy, chúng tôi ko dám phiền đến anh...xin cáo từ – Jun nhếch miệng cười châm chọc kéo tay lôi nó về phía mình lôi đi

- Ồ!! Khách sáo, tôi làm sao dám để bạn gái mình quấy rầy Jun đại tổng...Chúng ta về phòng thôi em – Ken cười nửa miệng đáp lại kéo lôi nó về phía anh

- Sao cần phải phiền Ken thiếu gia vậy, chúng ta nên đi thôi em – Jun lại kéo nó về

- Em đi cả ngày cũng mệt rồi, chúng ta về phòng thôi – Ken lại kéo nó qua

- Mình đi thôi em – Jun kéo

- Thôi, chúng ta đi nào – Ken kéo

Kéo...kéo...kéo... =))... Cả 2 miệng nói... tay kéo... mắt trừng nhau...về mặt cười lịch sự nhưng giọng nói như dao kéo và người thì lửa bốc lên cao có thể thiêu rụi đc cái khách sạn vip 5 sao này... =))

- AAAAA!!!buông hết ra cho tui – Nó hét lên mạnh bạo gần tay mình ra

Hai con hổ đang đấu nhau nghe tiếng nổ vang rền như súng đại bác liên im bất...lúc này mới nhớ tới nó =))... nãy giờ cứ nghĩ ta đang chơi kéo co cơ đấy=))

- Hai người làm trò gì vậy? – Nó cau lên quát 1 tiếng, 2 mắt tức giận nhìn 2 chàng – Ken, sao anh lại ở đây? – nó quay sang đi thẳng vào vấn đề chính

- Anh thay mặt ba anh dự 1 buổi tiệc tổ chức tại đây – Anh nhìn nó cười nói

Ko phải vì nó thì anh chẳng đời vác xác đến tìm lão tía của anh... cũng may ông cũng đc mời đến dự buổi tiệc ngày mai trên đảo Cheju...lập tức anh tức quỳ đi dự của ông già tía ... khỏi phải nói bố già của chàng mừng hết lớn...thằng con long cò bong của ông cuối cùng cũng chịu quan tâm đến công việc của công ty, ngay khi nghe thằng quý tử đòi đi dự tiệc thay ông bàn công việc, ko những ko nói thêm 1 lời, lập tức cấp hẳn cho cái phi cơ riêng đá hẳn phần thẳng đến đây trước khi hất dúi ý =))... Có ai ngờ... thằng con iu vầu của ông vì gái mà đòi đi...nóu ông mà bít chắc máu lên não đột quỵ mà chết mất... có thằng con có hiếu thấy ghê... ông thiệt là có phúc quá đi (=.=) =))

Nó nghe Ken nói cũng gật gù...

- Thôi, anh dắt em lên phòng nghỉ ngơi – Ken cười nắm lấy tay nó tính kéo đi...nó giật mình vội kéo anh lại

- Phòng nào? – Nó hỏi

- Phòng anh – Anh cầm chìa khóa đưa trước mặt nó

- Ý anh là ở cùng phòng với anh? – nó tròn mắt nhìn anh chằm chằm

- Ủ, đi thôi – Anh đáp tỉnh như ruồi kéo nó đi

- Ko, em ko ở cùng anh đâu – nó ghì lại la lên

Jun cười mỉa nửa miệng thích thú câu nói của nó...

- Anh nghe cô ấy nói rồi đấy, vậy anh ko phiền nếu chúng tôi đi chứ? – Jun nói đắc ý kéo nó đi

Ken mặt tối sầm... cái gì chứ?... nó ko muốn ở cùng phòng với anh?...ko lẽ lại muốn ở chung với tên đó?... Anh đã mất mấy tiếng đồng hồ điều tra tìm ra đc khách sạn nơi nó và Jun sẽ nghỉ lại, cấp tốc đến đây lại bị tạt 1 gáo nước lạnh thế đấy... tay anh siết lại nổi gân xanh, người hùng hồn ko kiềm chế đc cơn tức giận toan bước đến cho tên chết tiệt kia 1 đấm...

- Ko...Em cũng ko ở cùng anh

...Ào...

Nó tạt thẳng vào Jun 1 xô =))... lạnh ko kém Ken nha... Ken khựng bước... Jun đơ ra... cả 2 bị nó làm bất động... bắt đầu biểu hiện những cảm biến từng người như sau:

Ken khựng lại...nắm đấm cũng đột nhiên bị rơi lỏng...khóe môi giật giật ... phụt...ặc...ahahahahahaha... chết cười với cái mặt ngu thộn của Jun nhak

Jun đơ đơ...bàn tay đang kéo nó buông ra... đôi môi đang mang mảnh trắng khuyết tươi rói đột ngột bề ngược xuống... mặt từ hồng hào vui vẻ chuyển sang xám đặc như mây đen giăng bão =))...Nhất là... nổi điên với cái mặt cười người của Ken nhak

- Vậy em muốn thế nào? – Cả 2 đồng thanh lên tiếng

Nó xoa xoa cái cằm nghĩ nghĩ... đầu óc đóng mạng nhện lâu ngày hoạt động cũng chọi ra đc 1 cái bóng đèn =))...

- A – nó đột ngột reo lên ... chạy đến cạnh Ken đoạt lấy chìa khóa trong tay anh

- 2 anh ở chung 1 phòng, em ở 1 phòng ...Jun cho anh Ken ở cùng nha,nếu ko em ra ngoài ngủ đó- nó hăm dọa – Vậy đi, em đi nghỉ trước đây –Nó cười tươi nhìn rằng cầm chìa khóa trong tay chạy đi vào thang máy...

Còn 2 con khi đóng đá đứng làm tượng ọi người chiêm ngưỡng...công nhận 2 tên này đứng cùng 1 chỗ vô cùng là chói lọi nhak... Cả 2 tên chờ ta 1 lúc đến khi nó khuất dạng rồi mới tỉnh mộng...quay mặt nhìn nhau cười mếu mếu...

...

- Xin lỗi cô, có thể cho tôi đăng kí thêm 1 phòng nữa ko? – Ken hậm hực bước đến quầy tiếp tân

Cô nàng tiếp tân vừa ngẩng đầu lên nhìn anh thì xí lắc léo choáng váng mún phun cả máu mũi, ngẩng ra nhìn anh...

- Xin lỗi, tôi đang hỏi cô đây – Anh khó chịu nhắc lại... cái kiểu nhìn này với anh ko có gì lạ lắm, nhưng hiện giờ...anh đang rất bức bối...

- Xin lỗi – Cô nàng dời mắt 1 cách luyến tiếc ra khỏi người anh, tay run run kiểm tra trên máy tính – Thưa anh, thật xin lỗi, tất cả phòng đều đã đc đặt kín rồi ạ – Cô mỉm cười e lệ nhìn anh trều mến nói giọng ngọt như đường phèn

Ken sững sờ...sao anh có thể xui thế ko biết...

- Cô chắc chứ? – Anh cố kiềm chế hỏi lại

- Vâng... – Cô nàng ngượng ngùng – À...anh là Ken phải ko ạ? Anh có thể cho em xin chữ kí đc ko? – cô ấp úng nói, tay chìa ra quyển sổ

Ken tức giận tột cùng, kí xoẹt 1 cách thô bạo rồi quay đi...Dự định đi chỗ khác tìm khách sạn thuê phòng, nhưng nếu giờ anh đi ko phải tên này sẽ mò qua chỗ nó sao chứ?... sao anh dám để con cừu lại cho con sói trông chừng đc... Hóa ra anh đến đây là công cốc à? ...Ko đc...nhất định ko đc... Anh quyết định quay lại tiến về phía Jun

- Đi thôi – anh gần 1 câu gọn lỏn

Jun tròn mắt... nhướng mày hỏi...

- Ko phải anh muốn ở cùng phòng với tôi chứ?

- Thế anh nghỉ tôi đi à? – Ken nheo mắt đáp

- Tôi nghĩ anh nên như thế – Jun nhếch miệng cười nói

- Boo bảo tôi ở cùng anh, có lẽ tôi nên như vậy – Ken hoắc mắt nhìn Jun tóe lửa đáp lại

- Anh nghĩ tôi để anh ở cùng sao? – Jun lườm lườm nói

- Vậy tôi đành đến ở cùng Boo vậy – Ken nhún vai toan bước đi, nhưng chưa đc 2 bước rưỡi thì 1 bàn tay thô bạo đặt lên vai anh kéo lại

- Đồ chết tiệt – Jun gần 1 tiếng liếc mắt như muốn xé xác Ken ra rồi bước đi đến thang máy

Ken cười khẩy 1 cái... nói gì thì anh cũng chẳng vui gì hơn khi ở cùng hấn... Coi bộ hôm nay là 1 đêm dàiiiiiiiii..... =))))))

28. Chương 28

Jun bước ra từ phòng tắm... việc gột rửa sau 1 ngày mệt mỏi làm anh cảm thấy thoải mái hơn...nhưng vừa bước ra trông thấy bộ dạng thoải mái của Ken nằm dài trên ghế salon thì cảm xúc có chút phờ phờ cũng

bị dập tắt ngúm...Hừ nhẹ 1 cái anh bước đến bên tủ lạnh lấy 1 lon bia đập bột lửa trong lòng...nếu ko phải vì tên chết bầm đó thì giờ này sẽ rất vui vẻ bên cạnh nó... nghĩ đến mà tức cạch hông =))

Ken nằm trên ghế, bộ dáng đẹp như 1 ông hoàng,lén nhìn Jun khẽ nhếch môi cười đắc chí... ít ra ko ở dc với nó thì cũng ko để nó ở với tên chết tiệt này... tạm chấp nhận dc =))

- Hình như Jun đại tổng ko dc vui – Anh châm chọc khiêu khích... Tên này rãnh kiếm chiến

Jun trừng mắt liếc 1 cái nhon hoắc về con kì đà...

- Cũng ko trách dc thiếu gia ạ, bị kẻ khác quấy rầy ko thể nào vui vẻ dc

Ken nhếch mép cười hừ 1 tiếng,mắt quan sát đánh giá Jun 1 lượt... tay buông quyển tạp chí ngồi thẳng dậy...

- Dù gì cũng chẳng có ai ở đây, chúng ta cứ nói chuyện thoải mái đi... – Ken nói mắt nhìn thẳng vào Jun

- Ok, tôi nghĩ nên vậy – Jun cười 1 cái sắc bén hướng nhìn Ken

- Theo tôi anh nên rút lui đi – Ken lên tiếng khơi mào

- Rút lui? Cuộc chơi đã bắt đầu đâu mà anh lại nói như vậy nhỉ? – Jun nhú mày trừng trừng nhìn Ken nói

- Anh ko nghĩ anh hơi quá tuổi để xứng đôi đi bên Boo sao? – Ken cười khinh nhỉnh đâm trúng huyết của Jun

- Nếu so ra thì chỉ xem anh 2t ko quá già... nhưng đổi lại sự nghiệp của tôi đủ đảm bảo vững chắc cho cuộc sống cho Boo này – Jun nhú mày nhếch miệng cười nửa miệng tạt lại Ken 1 gáo nước

- Tôi ko nghĩ với sự nghiệp của tôi hiện nay ko thể lo cho Boo sau này – Ken đập lại

- Sau này? Bao lâu? Sau khi ngòi sao như anh tàn à? – Jun ko thua kém

- Có lẽ cũng ko có khả năng chết đói, ít ra khi lấy nhau về mỗi tối cũng ko phải ôm bàn làm việc giấy tờ thay vợ – Ken cười khinh...nhưng nụ cười ngày càng đắng và sắc mặt ngày càng tối

- Lấy nhau? Chưa hẳn có khả năng đó, ít ra sau khi kết hôn tôi ko phải bỏ vợ bơ vợ chạy theo các show diễn mà vài ba ngày hay tít tận vài tháng mới gặp nhau 1 lần... thế thì ôm bàn làm việc ít ra vợ chồng vẫn ở cạnh nhau dc...-Mặt Jun giờ cũng như bao công, lon bi đã biến dạng trong tay anh từ khi nào ko hay

...

Lửa bốc cháy ngợp phòng, 2 đôi mắt trừng nhau như hổ và sư tử tranh nhau con mồi...

...cốc...cốc...cốc...

Một tiếng gõ cửa vang lên cứu nguy cho khách sạn trước khi chuông báo cháy ré lên cùng đoàn xe cứu hỏa...

Jun nhú mày bước ra mở cửa... khuôn mặt âm u đột ngột giãn ra, mắt hình viên đạn và mồm hình trái lựu đạn cũng mau chóng quăng mắt,thế chỗ cho 1 nụ cười đẹp tựa thiên sứ =))

- Boo? Sao giờ em chưa ngủ? đến đây làm gì? – Anh ngạc nhiên hỏi nó

- Còn sớm mà...lạ chỗ em ko ngủ dc – Nó nhìn anh xị mặt nói

Ken ngồi trong phòng loáng thoáng nghe tiếng nó vội phóng ra cửa...

- Vào đây đi, ko lẽ đứng ngoài đó nc – Anh cố ý kéo nó vào phòng, tách nó khỏi Jun

- Uhm... 2 anh vẫn chưa ngủ sao? – nó nhìn 2 người 1 lượt rồi hỏi

- Chưa, bọn anh cũng giống em thôi – Jun đóng cửa quay bước vào mỉm cười nói

- Thật tốt quá...em có đem bộ bài tây nè...cùng chơi đi – Nó hớn hở lôi bộ bài ra khoe

- Đánh bài? – cả 2 anh chàng nhú mày cười cười đồng thanh thốt lên

- Ủ...Đi, lại chơi đi – Nó phóng tọt lên giường rủ rê

Cả 2 nhìn nhau 1 cái lắc đầu cười khở cũng lọt tọt leo lên giường tham gia trò chơi...

Lúc đầu tính chơi cho nó vui nên 2 anh cứ nhường cho nó thắng... ai ngờ chơi 1 lúc ai cũng hứng chí lên quên hết mà dốc toàn lực ra chơi đến cười vỡ bụng...2 anh cứ đấu nhau kịch liệt hại nó bị hạc gục ngay từ phút đầu nhường sân lại cho 2 anh chiến đấu =))... rốt cuộc cục diện sau khi trải qua 2 tiếng ...Nó ngáp 1 cái lặn ra ngủ mất đất ko hay, còn 2 anh hì hục đánh thêm 2 tiếng nữa mà quên luôn nó =))...rốt cuộc...sức cùn lực kiệt...cả 2 buông bài...nghỉ... đi ngủ...

Lúc này đi ngủ mới phát giác ra có điều ko ổn... nó phè cánh ra ngủ ko chút phòng bị... Hai chàng nhìn nó ngủ bộ dạng như thiên sứ đang giấc... ko nỡ dựng đầu nó dậy hay nắm cổ tổng về phòng...mà cả 2 cũng ko có khả năng làm việc đó =))... Lúc này cả 2 mới quay lại nhìn nhau trừng trừng... môi nhếch lên đáng sợ cười ma mãnh...

- Ken thiếu gia, anh có nghĩ chiếc giường này ko đủ cho 3 người ko? – Jun bộ mặt tươi cười nói

- Ồ...Tất nhiên rồi Jun đại tổng, tôi nghĩ ghế salon phòng khách sẽ ko làm anh thoải mái – Ken cười tươi đáp

- Lúc này tôi thấy anh nằm đó có vẻ thoải mái, tôi ko dám tranh giành với anh đâu... anh cứ ngủ ở đó – Jun mỉm cười “lịch sự” đáp

...

Cuộc chiến thế giới lần thứ n lại bùng nổ... chiếc giường 2 người ko đủ chứa thêm 2 người nhất lại là nam...nằm sẽ ko thoải mái chút nào... mà ko ai lại có thể để nó ngủ với người còn lại... Hai con mãnh thú lại bắt đầu trừng trừng nhau... miệng thì cười nhưng thái dương của cả 2 giật giật tức giận sắp nổ tung ra...

- ư...ừm – nó chuyển người, miệng khẽ phát ra tiếng

Cả 2 giật mình nhìn nó... trong lòng hốt hoảng sợ cuộc đối thoại cả 2 làm cho nó thức giấc...nhưng nhìn nó thở nhè nhẹ say giấc nồng nà...ko hện cả 2 cùng thở ra 1 tiếng nhẹ lòng...

Lại quay lại nhìn nhau...ko ai nói ai câu nào...lắc đầu cười khổ cùng nhau bước ra ngoài phòng khách...

Quả là 1 đêm thật dài....

Ánh nắng vàng nhạt buổi sớm mai nhẹ xuyên yếu ớt qua tấm màn dày hoa văn tinh xảo của khách sạn đậu lên mí mắt của nó, tình nghịch đùa giỡn đánh thức nó dậy...khẽ nheo mắt, nó ko muốn thức giấc, nhưng hôm qua ngủ rất ngon nên tâm trạng cực tốt khiến nó ko muốn ngủ thêm... khẽ mở mắt, vươn vai sảng khoái... nó đảo mắt 1 vòng nơi lạ lẫm ko giống căn phòng của nó thoáng giật mình... chợt nhớ về ngày hôm qua cùng Jun đến Cheju công tác nó cũng ổn định tinh thần, khẽ mỉm cười 1 cái... chợt sững lại...

“Khoan...khoan đã... đây ko phải phòng mình... hôm qua mình...” – Nó miên man nghĩ ngợi...

- Á – chợt nhớ tới cái gì đó...cái gì đó biết cử động...cái gì đó... – Á...Jun... Ken – Cuối cùng nó cũng nhớ ra đc cái gì đó =))...

Nó nhìn quanh ko thấy ai vội tung mền chạy ra phòng khách... 2 dáng người với dáng người dài thườn thượt đang vật vờ vắt vẻo trên 2 chiếc ghế salon trong phòng khách =))Nó nhẹ nhàng đi đến bên 2 chàng... phải công nhận tướng ngủ hơi bị...khó khăn... nhưng cả 2 toát lên 1 lực hút khó tả, cứ như 2 chàng đế vương oai phong ...hàng mi dài cong vút khép nhẹ, khuôn mặt tuấn mỹ đầy quyến rũ... anh mà thấy hình ảnh này chắc mất máu mà chết chắc... Nó ngẫm ngẫm, chợt lỏm chiếc điện thoại ra ko ngần ngại nhộp lại 2 gương mặt đang ngủ cực kì là đẹp này =))

...Clap...

29. Chương 29

Nó hài lòng nhìn 2 bức ảnh 2 chàng mỹ nam cười khúc khích thích thú “Cái này mà đem bán chắc cũng đc bọn tiền nhi”

- Chụp hình lên bọn anh vui đến vậy sao? Nếu em muốn, chỉ cần nói 1 tiếng anh sẽ cho em chụp thoải mái...
- Phải đó, hình anh ở nhà đây, kiểu nào cũng có, em muốn thì anh sẽ cho em, đủ để em dán hết căn phòng luôn, ko cần phải chụp lên đâu

Hai giọng nói khàn khàn vang lên khiến nó giật mình đánh rơi cả điện thoại...xoay người lại thấy 2 kẻ tóc rối đang vươn vai cười ngạo nghễ...

- Cái gì chứ... – nó ngượng đỏ chín mặt...bỗng nhớ lại vấn đề chính – Hôm qua đến giờ các anh ngủ ở đây sao?
- Ủ!!! Hôm qua thấy em ngủ say quá anh ko muốn gọi dậy – Jun gỡ mái tóc rối cười như nắc nẻ ban mai nói với nó
- Vì vậy bọn anh quyết định ra đây ngủ nhường giường cho em nằm thoải mái – Ken ngáp dài 1 cái cười dịu dàng tựa gió xuân nháy mắt nói

Nó cuối đầu ngượng ngùng...

- Xin lỗi...

Cả 2 trông cái bộ dạng hối lỗi của nó mà ko kiềm được mềm lòng ko nỡ trách nó...

- Ko sao, ngủ ở đây cũng rất thoải mái – Jun mỉm cười bẹo má nó 1 cái nói
- Uhm!!! Bọn anh ngủ rất ngon – Ken cũng cười xoa đầu nó
- A...- Nó vẫn cảm thấy có lỗi, mặt cuối gằm đỏ ửng, 1 tay xoa xoa má 1 tay xoa đầu – Ừm... em xin lỗi...nhưng... lần sau... các anh cứ qua phòng em mà ngủ là được...phòng khách sạn cái nào cũng giống nhau ...vì vậy ko cần phải ngủ ghế salon vậy đâu – nó nũng nịu chu chu mỏ nói

Nó vừa dứt lời... cả 2 chàng lập tức dừng mọi hoạt động, người cứng đờ nhìn nó rồi nhìn nhau chằm chằm... mắt mở to thao láo như vừa được khai sáng đầu óc...

- Phải rồi – Cả 2 đồng thanh

...phụt...

Trong phút chốc cả 2 bật cười nghiêng ngả... ko thể ngờ thông minh thường xuyên tự nhiên ngu đột xuất...còn đầu óc nó tự nhiên thông minh bất ngờ... hôm qua lo cãi nhau mà ko nghĩ ra, hai cái thân mét tám chật vật trên cái ghế salon chật chội này gần chết... Thật là ngốc quá mà... buồn cười thật...

- Hai người bị gì vậy? – nó tò mò nhìn 2 cái thầy đang lặn lội cười sắp muốn tắt thở...

Ko ai trả lời nó phòng 2 má hờn dỗi trở về phòng mình mặc kệ 2 tên bệnh...

...

30 phút sau...

...Cộc...cộc...

- Boo, đi ăn sáng thôi... – Jun và Ken sau 30 phút đã bảnh bao đứng trước cửa phòng nó...
- Đợi xíu – Nó từ trong nói vọng ra

Hai anh chàng đứng trước cửa phòng nó bắt đầu gây sự chú ý của mọi người trong khách sạn...nhất là phái nữ... có lẽ ít nhiều họ nhận ra 2 nhân vật đặc biệt này... ít có nổi quá mờ, lại còn đứng chung cho rực rỡ ==))... Nhận được ko khí bắt đầu nóng lên... 2 ah chàng sốt ruột...

- Boo, nhanh lên em – họ hồi nó

...cách...

Nó bước ra với chiếc áo cánh dơi lệch vai màu hồng cùng chiếc váy ngắn màu đen và vớ trắng thụng mang kèm giày baby doll nơ xinh,mái tóc tết 2 bím nhỏ... nhìn nó tràn trề sức sống và dễ thương như búp bê khiến 2 kẻ thần thờ như tượng...

- 2 người bị gì vậy? – nó hươ hươ tay trước mặt họ

Chợt giật mình tỉnh mộng, 2 anh chàng lúng túng như chàng thanh niên lần đầu tỏ tình đầy vẻ bối rối...

- Ô – cả 2 đồng thanh

- Đi thôi – nó lắc đầu khó hiểu trước loạt hành động bất bình thường... “ko biết mới sáng sớm họ bị cái gì nhập nữa...haiz” ...=))... Tội nghiệp...

...

Tại phòng anh khách sạn... trước trảm con mắt hướng đến chiếc bàn cạnh cửa sổ... ánh mắt ngây ngốc có...ánh mắt ngạc nhiên có...ánh mắt ngưỡng mộ có...ánh mắt ghen tị có... đặc biệt ánh mắt “hết hồn” chiến đại đa số và ngày có chiều hướng tăng dần =))...

- Em có cần gọi thêm ko? – Jun giật giật khóe miệng hỏi nó

Trước mặt 2 anh chàng đẹp zai ngồi ngồi là 1 con nhỏ ăn đến ko ngóc đầu lên nổi... làm cho người ta vừa ghen tỵ vừa há hốc mồm to bằng quả trứng... đà điệu kinh ngạc tột độ =))

- No ùi!!! – nó ngẩng đầu dậy liếm mép hài lòng khi cái bao tử đc lấp đầy

- ^^! Em no rồi à? – Jun vẫn cười cứng hàm, khóe môi giật giật nhìn nó

- Ô, sao các anh ko ăn – nó nhìn đĩa điểm tâm của 2 chàng chỉ với đc 1 nửa ngạc nhiên hỏi

- Bọn anh no rồi ^^! – Ken cười bơ bơ đáp

- Ừm...vậy giờ chúng ta đi đâu? – nó gật gù hỏi

- Buổi tiệc bắt đầu vào buổi chiều, chúng ta nên chuẩn bị 1 chút – Jun xoa cằm nhìn nó

- Uhm...nên chuẩn bị cho em 1 chút – Ken xoa tay vào nhau cười gian

Nó ngây người nuốt khan 1 ngụm nước bọt...nhìn 2 cái mặt gian tà này sao ớn ớn...

...

30 phút sau...

Đây đúng là cái ớn ớn nó nghi nghi nè... sau 30phut1 đi xe cùng 2 anh...cả 3 đang an ngự tại 1 siêu thị thời trang lớn nhất đảo Cheju...

- Cái...cái gì đây – Nó xiu xiu hỏi

- Tất nhiên là mua đồ cho em rồi – Ken nói,mắt chăm chăm lướt về thời trang nữ

- Lúc đi với em cũng chẳng mang gì theo, sắm vài bộ để dùng chứ – Jun cười khoái chí lướt 1 lượt qua quần áo nữ 1 lượt

...

1h sau...

- Hừ hừ – nó rên hừ hừ, mặt xụi lơ méo mó méo xệch – Mua đồ? Vài bộ?...Cái này là vài bộ đó hả? – Nó gằm gằm mắt lừ lừ nhìn 2 kẻ hủ mưu

...

1h trước...

- Boo thử cái này đi – Ken đưa nó 1 bộ áo và váy xinh xắn

- Boo cái này...cái này...em thử xem – Jun đưa nó 1 bộ áo liền váy có nơ to làm điểm nhấn

- Boo...cái này hợp với em, thử đi – Ken lựa lựa lôi ra 1 bộ

- Cái này rất hợp...thử đi – Jun vạch vạch đưa 1 bộ

- Boo...

- Boo...

....

Sau nguyên nhân của trước và sau 1h... ta rút ra kết luận... 1 em đã ra đi tìm đường cứu nước =))

Thử trên dưới hơn 30 bộ...nó muốn chết lên chết xuống, bộ nào lên người nó đc 2 chàng cho là hợp đều khăn gói theo nó về nhà...nó bây giờ bước đi xiêu vẹo...còn 2 anh tay xách nách mang hết quần lại áo, hết giày lại dép...cứ thế mà rình hết cả cái shop về... =))

...

- Thật ko thể hiểu đc các người mà – Nó vừa ngậm ống hút khí thể tấn công ly cam vắt vừa cắn nhai

Hai anh ngồi đối diện nó trong 1 quán nước nhỏ chỉ biết nghe rằng cười trừ, ko, dám lên tiếng khi nó đang tức giận =))

- Chỉ mua vài thứ cho em chuẩn bị buổi tiệc chiều nay thôi mà – Ken cười hề hề xoa xoa nó

- Vài thứ? –nó gằn giọng trừng mắt nhìn Ken – Anh có thể mua 1 cái tủ lớn để chứa “vài thứ” của anh đấy... Àh ko, 1 cái ko đủ đâu, chắc phải 2 cái – nó hét lên

- Vậy đi thôi – Jun cười nói

- Đi đâu? – nó ngơ ngác nhìn Jun

- Đi mua tủ – Jun ghé sát mặt nó nói

Nó ngẩng ra 1 lúc mới tiêu hóa hết câu của Jun...

- AAAAAaaaaa.... Anh còn...hừ hừ... – Nó tức nghẹn họng, 2 tai đỏ tía, mắt ngân ngấn nước, đứng dậy dậm chân bỏ đi

Hai anh chàng nhìn nhau cười rồi đứng lên theo nó... đến cái tướng giận cũng dễ thương thế... thật đến pò tay...

...

- Mấy giờ buổi tiệc bắt đầu? – nó hỏi khi đã cùng 2 chàng yên vị trên xe...đây là cảm giác tuyệt vời nhất từ sáng tới giờ...ko phải đi bộ...thiệt là hạnh phúc quá đê =))...

- 4h – Cả 2 chàng hồn nhiên đáp

- Ồ... Vậy chúng ta còn 1 tiếng nữa – nó cũng hồn nhiên ngúc ngoắc cái đầu đáp

- Ủ – 2 anh chàng cười vô tư đáp...

30. Chương 31

- Xin lỗi...tôi có thể nói chuyện với cô 1 chút ko? – Một tiếng nói cắt ngang dòng cảm xúc của nó

- Cô là... – Nó giật mình nhìn cô ả Milan đang trừng mắt nhìn nó như muốn ăn tươi nuốt sống... bộ dạng như mấy bà đánh ghen, lớp tiểu thư tao nhã bị ả vứt đi ko thương tiếc

- Cô thật sự là vợ chưa cưới của anh Jun? – Ả rít lên khinh khỉnh nhìn nó hỏi

Nó bị khí thái đáng sợ của ả làm sợ run lên... mắt sụp xuống như con mèo nhỏ bị ức hiếp... nó gật đầu thay cho câu trả lời

- Sao như thế đc, cô nói dối... Nói!!! Cô mời chai Jun của tôi thế nào hả? – Á nắm tay nó siết chặt, mắt vẫn từng đường sọc đỏ trùng trùng thiêu đốt nó, rít lên man rợ

- Á!!! Đau quá...cô...cô bỏ tôi ra – Mắt nó ngấn nước, mày nhú lại đau đớn, mặt nhăn nhó muốn khóc, tay vịn vẹo cổ thoát khỏi tay ả

- Nói, cô đã mời chai Jun của tôi thế nào hả?... Nói cho cô biết anh ấy là của tôi, khôn hồn thì biến đi – Á hét lên...

- Ko có...tôi...tôi ko có... – Nó khóc nấc lên, lòng lo lắng

- Còn dám nói...đồ tiện nhân – Cô ả rít lên đẩy mạnh nó 1 cái

- Á... – Nó loạng choạng mất thăng bằng trên đôi giày cao gót baby doll

...Ừm...

1 tiếng nước nổ vang, nó thấy nước tràn vào miệng, tai, mắt, mũi...nó cố vùng ngoi lên, nhưng bộ váy càng ngày càng nặng, nó lại ko biết bơi...Nó thấy đc thân mình đang chìm xuống...

“Cứu... cứu mạng” – đầu nó phát ra tiếng kêu cứu với hi vọng nhỏ nhoi... nhưng mọi thứ hình như đang mờ dần... nó ko thở đc...

...

Cận kề với chết... 1 bàn tay nắm lấy nó... đôi môi mềm mại ai đó chạm vào môi nó, truyền vào nó 1 luồng khí...1 luồng sống mát lạnh, ngọt ngào...Nó thấy mình đang đc kéo lên dần...

- Há... -Vừa lên đc mặt nước , nó hít lấy 1 tràn khí căng

- Boo...Em ko sao chứ? – Một giọng nói trầm ấm quen thuộc vang bên tai nó

- Ken – nó nhìn người vừa đưa nó sống lại tưởng như sát kề vạch chết

- Em...em ko sao chứ – Anh thở hồng hộc lo lắng

- Ừm...hừ...huhuhu...oaaaaaaaaa ...Em ...sợ... quá – như đc Ken nhắc nhở hoàn cảnh...nó ôm lấy Ken khóc nức nở =))

Ken ôm nó bước lên bờ...

- Boo... – Jun từ đằng sau chạy lên, mặt mày trắng tái

- Tránh ra đi Jun đại tổng – Ken trừng mắt sắc như dao lạnh như cắt thịt gần Jun – Nhờ phước của anh hại Boo suýt chết...anh còn muốn tie6lo tục làm cô ấy kinh hãi?

Jun nhìn nó chua xót...

- Boo...anh... – Anh đưa tay định chạm vào nó

- Ko – Nó vẫn còn sợ hãi hét lên, run sợ rúc vào lòng Ken, mắt đầm đìa nước, da trắng tái nhợt nhạt, bờ môi cũng ko còn hồng nữa

- Đc rồi, anh đưa em về...ko sao rồi – Ken ôm siết lấy nó dịu dàng nói với nó trấn an – Xin phép...chúng tôi về trước – rồi quay lại lạnh lùng nói với Jun

Jun như bất động nhìn theo dáng Ken đưa nó khuất dần...bàn tay siết chặt đến độ móng tay bấm vào tay bật cả máu...

- Chuyện gì đã xảy ra – Jun hét lên căm phẫn...khách khứa xung quanh ko ai ko biết anh nhưng cũng ko dám dấn tới với Biget nên chỉ biết đứng như phỗng...

- Jun...là tự cô ấy...cô ấy ụt ngã xuống hồ...ko phải em – Milan thấy Jun tức giận, chạy đến dấn người vào anh cọ cọ giả vờ nụng nịu nói

- Là cô... – Anh lập tức trừng mắt nhìn ả

- Em nói rồi...là...do

...Bốp...

Ả giả lã nói nhưng chưa dứt câu đã vang lên 1 tiếng da thịt bị va mạnh vang lên... Tất cả mọi người tròn mắt nhìn như ko tin vào những gì mình đang trông thấy... Tiểu thư tập đoàn Biget cao ngạo đang ngã sóng xoài ôm mặt trên mặt đất... Đại tổng tập đoàn Dimon oai nghiêm nổi tiếng lạnh lùng đang trừng mắt như dao chém thẳng vào người vừa đc anh ban tặng 1 cái tát kia...

- Anh...anh... – Ả đỏ hoe đôi mắt sợ hãi run lên từng cơn nghẹn họng ko thốt đc nửa lời

- Tôi cảnh cáo cô, nếu còn dám đụng vào cô ấy, thì tôi lập tức sang bằng Biget và tống cổ cha con cô ra đường – Jun gần từng lời qua kẽ răng đang day nghiền vào nhau... buông lời cảnh cáo, anh lạnh lùng quay bước bỏ đi

- Jun...Jun...khoan...- Ả gọi với theo anh

- Jun...anh...Anh hãy nhớ... nhớ đó – Ả ko nuốt đc cục tức nhìn theo Jun lòng như nghìn lửa cắn hận

....

Anh mau chóng trở về khách sạn, lòng như nghìn vạn kim châm khiến anh nhức nhối ko yên...

...

- Boo, em nằm nghỉ đi, anh sẽ gọi thức ăn lên cho em – Ken ân cần dìu nó từ phòng tắm lên giường nằm nghỉ

- Em ko sao, đỡ rồi ạ – Nó run giọng, nỗi sợ hãi vẫn chưa tan, cảm giác sắp cận kề cái chết vẫn còn làm nó hoang mang

- Em nghỉ đi – Ken vuốt mái tóc nó dịu dàng khuyen nhủ, ánh mắt buồn buồn thất sắc đến thương

...thịch...

Một nhịp tim lạc bước trước ánh mắt của anh... nhìn anh nó biết anh rất lo lắng cho nó, mạng này của nó là đc anh vừa cứu lấy... nó thật sự phải cảm ơn anh...

- Ken...em xin lỗi...xin lỗi đã làm anh lo lắng – Nó khóc nức lên, 2 tay kịch liệt lau 2 dòng nước mắt

- Kìa, sao em nói như vậy, đc rồi, em nín đi, khóc nhè xấu lắm – Ken cười dịu dàng xoa đầu nó

Nụ cười nồng ấm của anh làm nó bình ổn lại trái tim đang run rẩy... nó cố gượng gạo 1 nụ cười đáp lại tấm lòng anh...

...

...Rầm...

- Boo

Một tiếng cửa mở sập vào... Jun quần áo xộc xệch, đầu óc rối bù, mặt hết trắng lại xanh chạy đến bên giường nó...

31. Chương 32

- Boo...em ko sao chứ? – Anh sà lại giường quỳ dưới giường, nắm lấy tay nhìn nó lo lắng

Nó nhìn Jun ngẩn ngơ... hình ảnh 1 sếp tổng oai nghiêm bây giờ tỏ ra như cái bang làm nó run lên, khuôn mặt anh đã nói hết sự lo lắng của anh dành cho nó... mắt nó nhòe nhòe, đưa tay vuốt mái tóc rối lòa xòa dính mồ hôi bết bết trên mặt...

- Em...em...em xin lỗi – Nó run run, nước mắt lại trào ra
- Anh xin lỗi... – Anh nhìn nó khoe mắt cũng đỏ lên tràn ra 1 giọt lệ
- Jun – nó giật mình lòng thoáng thót... nó ôm chầm lấy anh

Anh vùi mặt mình vào ngực nó... giọt nước tràn khóc mắt ướt mưng áo nó...

- Jun...Em ko sao mà – Nó lắc đầu

Anh ngẩng dậy nhìn nó...nắm chặt lấy tay nó, khẽ gật đầu...anh 1 lần nữa ôm chầm lấy nó vào lòng... rất nhỏ...rất nhỏ từ trái tim... “Anh yêu em”

...

Ko biết từ lúc nào đã chỉ còn 2 người...1 bóng người từ nãy giờ đã rời đi... khuôn mặt thoáng nét buồn vơi vơi... bàn tay đỏ lên bị siết chặt... đôi mắt vô định lạnh lùng bước đi trên sảnh khách sạn... bộ dạng như 1 ma vương lãnh khốc cô đơn... nhưng trong lòng 1 ngọn lửa đang cháy rực... bàn tay vẫn siết...siết chặt...ko buông...chắc chắn... ko buông

—— Sao? Ken về trước rồi à? – Nó ngạc nhiên hỏi lại

- Ủ, anh t bảo có việc bận nên về trước rồi... Em cũng chuẩn bị đi – Jun cười nói
- Ừm – Nó ỉu xiu trở về phòng

Từ tối hôm qua đến giờ nó ko gặp anh... vậy mà giờ lại đi mất tiêu ko nói lời nào...bỗng dưng cảm thấy lòng mất mát thứ gì đó...

...

...

- Boo...dậy đi em...máy bay đáp rồi, chúng ta xuống thôi – Jun lay lay nó
- Uhm – Nó dụi mắt lơ mơ bước xuống máy bay

Cùng Jun lên... nó trầm tư nhìn ra khung cửa sổ, hình ảnh vạn vật ven đường lướt qua mờ ảo ko kịp định dạng...nó cứ im lặng trầm ngâm như vậy từ lúc lên máy bay đến giờ...thật ko giống nó...

- Em sao vậy? – Jun nhìn nó nhíu mày lo lắng
 - ... – Đầu óc ko biết thả hồn thế nào mà chẳng nghe dc anh
 - Boo...Boo... BOO – Anh hỏi 1 lần,2 lần ko xi nhê đành tăng tăng số lên quả nhiên có hiệu quả
 - Sao? – nó giật bắn mình lên, 2 mắt to tròn nhìn Jun trân trân
 - Em sao vậy? – híp đôi mắt anh quan sát gương mặt nó hoài nghi
 - Em...ko sao...chỉ hơi mệt thôi – Nó cười gượng gạo đáp, tâm tư nó chính nó ko ko lí giải dc thì làm sao nói gì dc
 - Uhm...tối nhà rồi, em vào nghỉ đi, ngày mai có thể ko cần đi làm, cứ ở nhà nghỉ ngơi, chứng nào khỏe thì đi làm lại – Jun cười dịu dàng nói với nó
 - Dạ – Thật tốt, tâm tình nó có vẻ khá hơn, sự dịu dàng của Jun luôn làm nó thấy thoải mái
- Nó xoay người mở cửa vừa bỏ chân bước ra khỏi xe thì...
- Khoan đã – Jun kéo tay nó lại bất ngờ là nó ngã ngược vào trong
- ...chụt..

Anh hôn phớt qua trên đôi môi nó như 1 làn gió khẽ thổi... Nó căng tròn mắt nhìn anh...Mặt chuyển dần sang hồng rồi đỏ chói đến tận mang tai...

- Tạm biệt – Anh nháy mắt mỉm cười với nó

Nó giật mình nhảy ra khỏi xe... đứng nhìn chiếc xe lăn bánh rồi khuất dần, 2 tay nó xoa xoa đôi má đang nóng rực... Tâm trạng rối bời... Anh thật là... dù sao chuyện xảy ra trên đảo cũng làm nó nà anh xích lại gần hơn... có lẽ là rung động chăng? ...

“Oaaaaa... ko nghĩ nữa...ko nghĩ nữa” – Nó lắc lắc cái đầu ọi ý nghĩ và hình ảnh Jun đang ngập trong đầu...bất giác bàn tay sờ nhẹ lên môi... Ái chà...đạo gần đây Jun hay hun nó lắm nha... có khi nào?...hik hik

Nó lại lắc đầu xua đi mọi thứ co giò trở vào nhà... mà ko để ý cách đó ko xa có 1 chiếc xe thể thao màu vàng đang đậu và chủ nhân của nó đang cháy ngón ngụt phía sau tay lái...

....

Buổi sáng mát lành, ko khí ẩm áp ko đủ đánh thức 1 con heo đang phè cánh trên giường...Hôm nay thật hạnh phúc quá xá...ko phải đi làm nên cứ yên tâm dưỡng sức ko cần lo...

...bốp...

- Écccc – Một tiếng đánh bốp vang lên lập tức con heo rống lên lộn cổ xuống giường ko kịp nguyên do... Nó lồm cồm bò dậy, mắt nhắm mắt mở nhìn chủ nhân của bàn chân thô bạo vừa thượng trên mông nó 1 cú trời giáng – mẹ...sao lại vậy – Nó ngán ngán nước mắt xoa xoa cái mông tội nghiệp

- Mà y là heo hả? định ngủ đến chừng nào nữa? – mama nó hét lên

Nó gãi gãi đầu ngược nhìn đồng hồ... 1 tay ôm lấy chiếc gối, người như con lười trườn lên giường...

- Êo!!! “Mới có” 12h mà... con muốn ngủ – Nó kéo chăn trùm kín đầu

Mama nó mắt nổi lửa, 2 tay hiện 2 quả đấm xinh xắn...

- “Mới Có”...mày tính ngủ trừ cơm hả – mama nó hét lên kinh hãi

32. Chương 33

- Thì đỡ tốn 1 bữa mà – nó lú đầu ra khỏi chăn, mắt ti hí nhìn mama nó

- Mày... trời ơi... Có dậy mau hay ko – Mama nó cứng họng tức muốn đứt gân mạch máu mà chết cho rồi...

- Hì hì hì

Từ cửa phát ra âm thanh như ai đó đang cố nhịn cười đến sắp phát nổ làm nó phải ngo ngác lú đầu 1 lần nữa ra nhìn...

Một mắt...lại 2 mắt...cuối cùng là trợn tròn... Nó nhúu mắt lại mở to ra...nhúu lại, mở ra...hành động này đc lặp lại chục lần...xong...để kiểm chứng những gì đang thù lù trước mặt ko phải là nằm mơ nó lấy tay dụi dụi mắt...1...2...3...

- Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa – Oaaa...những gì trước mắt là thiệt... – Sao...ao anh lại ở đây? – nó lấp bắp chỉ tay về “thù lù trước mặt” thẳng thốt kêu lên...

- Là bác gái mở cửa cho anh vào – Anh mỉm cười

- Mẹ... – Nó chui lại vào chăn, quần lại như cái bánh ú hét lên

- Mẹ mới nói con nên dậy đi – Mama nó cười hề hề nhún vai bỏ đi – Các con từ từ nói chuyện

- Này...em ra đi, tính trốn trong đó tới chừng nào... Muốn làm bánh ú à? ...Dù gì bộ dạng khi ngủ và lúc thức dậy của em anh đã thấy hết rồi...ngại gì nữa

- Ken... – nó hét lên ngưỡng ngưỡng...lú 2 con mắt ra trừng trừng nhìn Ken

- Hà hà...hahaaaaaa – Anh nhìn bộ dạng của nó bật cười nghiêng ngả

- Cười gì chứ? Sao anh lại ở đây? – Nó ngại ngùng long lanh mắt ko dám nhìn anh

- Đến thăm em – Ken run giọng chưa dứt cười dc lên tiếng

- À phải rồi, sao hôm qua anh lại về sớm vậy? ko nói tiếng nào mà đi luôn thế? – Nó chợt nhớ điều gì từ trong chần chui ra

Câu hỏi của nó làm anh đột ngột ngưng lại.. khuôn mặt trầm xuống biểu hiện trạng thái khó hiểu... anh trầm ngâm ko nói gì, bất động như pho tượng...đôi mắt xám xịt...

- Ken...Ken...anh sao vậy? – Nó nhìn anh kì lạ ko khỏi bất an – Ken... Ken – Nó lay gọi anh lo lắng

- Boo... – 1 lúc lâu anh trầm giọng khàn khàn

- Hửm? – Nó ngó ngó anh

- Em thích Jun phải ko?- Anh nói dè nén chất giọng đang sôi sục trong yết hầu

- O...sao...sao chứ? – Nó nhảy dựng lên,đưa tay che ngang mặt che giấu sự xấu hổ đang đỏ gáy gao

- Em thích Jun đúng ko? – Anh nghiêm giọng nói

- Em...em...em ko biết... em...em – Nó ấp úng, mặt lại thêm phần hồng đỏ

Mặt Ken sa sầm rồ ... nó càng thêm xám đen... thái độ vừa ngưng vừa ánh lên nét vui khi nhắc đến người đàn ông khác của nó làm anh muốn tiết lên bóp chết nó ngay tức khắc...

- Á... Anh làm gì vậy ? – Nó bất ngờ thét lên

Ken ko nói mà lôi nó khỏi giường, ôm lấy nó bước ra ngoài...

- Buông em ra, anh điên hả? ...buông ra

Anh bế xốc nó đi xuống nhà...ngang qua phòng khách... anh nghiêm mặt cúi chào 2 vị tiền bối...

- Cháu xin lỗi hơn đường đột... 2 bác cho cháu mượn Boo vài hôm ạ

Mama and papa nó nghếch mặt ra ko hiểu cái mô tê gì gật đầu cái rụp như cái máy =))... Anh cúi đầu chào 1 lần nữa rồi đem nó đi thẳng ra ngoài...

- Ken, anh đang làm gì vậy, buông em xuống... Anh muốn đi đâu cũng phải đợi em thay đồ đã chứ – Nó vùng vẫy hét lên chói lói

- Ko cần...- Anh lạnh giọng nói nghe đáng sợ đến buốt người

Nó nhìn anh đến sững sờ... Người trước mặt nó ko phải là Ken vẫn hay vui cười hay nóng giận chọc phá nó... mà đó là 1 người lạnh lùng, ánh mắt ko tia xúc cảm...người này thật đáng sợ... Nước mắt nơi khóe mắt ràn rụa ra... Sợ quá...

Bước ra khỏi cổng, anh toan đặt nó vào xe thì bị 1 bàn tay giữ lại...

- Anh là...? – Ken nhú mày nghi hoặc

- Xin lỗi, tôi là trợ lý của Tổng giám đốc Jun...Tôi dc phân phó đến đón cô Boo đi – Trợ lý Kim thần nhiên nói

Ken nhú mày gay gắt, trừng mắt nhìn trợ lý Kim như hổ dữ, vùng người thô bạo hất tay trợ lý Kim ra, bước đến mở cửa đặt nó xe mạnh bạo sập cửa rồi bước đến trợ lý Kim...

- Phiền anh về nhắn lại với hần... Cứ ngoan ngoãn ở nhà đi, xong việc chúng tôi sẽ về, ko cần hần lo lắng – Anh nói, môi nhếch lên cười cao ngạo như 1 đế vương

Anh bỏ vào xe nhắn ga...chiếc xe xé gió lao đi như vũ bão...

...

- Huk...huk...huhuhuhuhu – Nó thút thít như 1 đứa trẻ bị bắt cóc đang sợ hãi... nhưng thật sự là đang bị bắt cóc thì phải

- Em đừng khóc nữa – Anh nhẹ giọng nói, mắt vẫn nhắm về phía trước lao đi

- Huk...huk...huhuhuhu... chúng...chúng ta...đi...đi đâu... em...em muốn...muốn...về...về nhà – Nó nức nở vùi về

- Ko đc – Anh lạnh lùng nói

- Tại sao?...ko...em muốn... về nhà...cho em về – Nó khóc thét lên

- Ko...em đi với anh – Anh cũng hét lên...giọng anh đầy nỗi tức giận ko kiềm chế đc nữa

Nó giật mình... 2 gò má thấm lệ ướt át... 2 mắt tròn xoe nhìn anh đầy sự sợ hãi... ánh mắt sợ hãi...làm anh... thấy đau...

Nó ko khóc nữa... răng cắn chặt môi dưới... người run run...nước mắt lòa nhòa hướng ra cửa sổ né tránh ánh mắt anh... cổ họng cứ đôi lúc nấc lên nghẹn ngào...

...

Anh lái xe hơn 1 tiếng đồng hồ rồi dừng lại... Nó khóc đến mệt nhoài thiếp đi lúc nào ko hay... anh nhìn nó xót xa tràn ngập yêu thương... bàn tay khẽ vuốt ve lên đôi má mềm mềm ướt nước mát lạnh...khuôn mặt tinh khiết lúc ngủ của nó thật ấm áp và bình yên... anh cúi người hôn lên đôi mắt, nuốt đi những hạt pha phê tinh khiến còn đọng trên khóe mi, hôn lên cả 2 cánh hoa anh đào mềm mại ngọt lịm...

- Anh xin lỗi...nhưng anh sẽ ko buông tay đâu

Đôi mắt cương nghị ánh lên tia tham lam, bá đạo và chiếm hữu... Đúng... anh ko thể buông tay... anh sẽ ko buông tay khi mà chưa bắt đầu...

Anh bước ra khỏi xe rồi vòng qua mở cửa, ẵm nó nằm gọn trong lòng bước đi...

33. Chương 34

Ở 1 nơi khác...

...Xoảng...

Tiếng đồ vật đồng thanh đổ vỡ làm mọi người thất kinh bát đảo, hồn vía lên mây, sợ đến mất mật...

- Tổng giám đốc, xin hãy bình tĩnh – Trợ lý Kim mồ hôi lạnh lấm tấm phủ đầy trên trán run giọng nói

- Cái gì chứ, tên đó sao dám... – Jun như phát điên, quơ tay hất thẳng mọi thứ trên bàn rơi xuống đất lộn xộn

Đôi mắt như châm lửa cháy ngàn ngút, mặt tối đen như bao công, 2 bàn tay nắm chặt mạnh bạo hình quả đấm, người run lên giận dữ khi nghe trợ lý Kim nói lại

- Rốt cuộc hần đem cô ấy đi đâu? – Jun gằn lên dữ tợn

- Tôi...tôi... – Trợ lý Kim run bần bật lười liêu lại ko bật đc lời, mặt xanh xao, hồn đã sớm thoát xác

- Đồ vô dụng, còn ko mau đi tìm, tìm ko thấy thì đừng vác mặt về nữa – anh quát lên, tay thô bạo đập thẳng xuống bàn khiến chiếc ly còn lại trên chiếc bàn nẩy tung lên rơi xuống đất vỡ nát

Tìm của trợ lý Kim cũng nhảy lên theo chiếc ly, đầu óc trăm ngàn mảnh ko thua chiếc ly kia... Chưa bao giờ Jun lại như thế...anh vốn là người điềm tĩnh, lạnh lùng... lần đầu tiên anh lại mất bình tĩnh đến vậy

Nó là nguyên nhân khiến 2 chàng trai thay đổi như vậy?... nhưng...có thật là sự thay đổi?...hay chỉ là tìm lại con người thật chính mình?...

Nhưng chuyện này Ken thật sự lợi hại nhak... ko những san bằng tỉ số ngoạn mục mà còn trả lại Jun gấp 2... ko... gấp 200 lần ... lần trước Ken có thể chạy đến chen ngang nó và Jun... nhưng lần này coi bộ Jun bất lực cắn răng nhai nuốt hận rồi... quả ko hổ danh Ken thiếu gia... =))

- Ừm...- nó động dậy trở mình Mí mắt vẫn còn nặng nề, nó muốn chìm thêm vào giấc ngủ...nhưng...đây là đâu?...Đôi mắt đột nhiên tỉnh táo...Nó bật ngồi dậy... dụi mắt... lướt 1 lượt khắp nơi... Đây ko phải là phòng nó...căn phòng đc trang trí sang trọng, nội chiếc giường trắng bọc nhung nó đang nằm cũng phải rộng cả mét ko ít,dám đem làm sàn đấu vật chắc dư sức... Nó thận trọng bước xuống giường, mò mẫm đi dần đến cửa,mắt cứ lảo liên nhìn khắp căn phòng... khẽ mở ra khe nhỏ, nó đưa 1 con mắt ra thăm dò, xác định mọi thứ im ắng nó mới can đảm mở toang cửa bước ra ngoài... Hiện ra trước mắt nó là hành lang tường trắng chân ốp gỗ toát lên vẻ quý phái, các chùm đèn nhỏ pha lê rọi lên hành lang 1 ánh màu mờ ảo, trên tường treo vài bức ảnh hình thù kì dị mà có lẽ người biết thưởng thức nghệ thuật gọi là kiệt tác xuất sắc, nhưng đối với cái con ‘đói’ nghệ thuật như nó thì nhìn thế nào cũng vẫn là hình thù kì quái... Nó mò mẫm, mắt hiếu kì đảo ko ngừng khắp ngõ ngách... bước đến 1 cầu thang tay cầm gỗ bóng, bậc thang lát đá cẩm thạch đen tuyền... từ bàn chân truyền đến 1 cảm giác mát lạnh... bước hết cầu thang là 1 gian phòng ngập g ánh sáng, kính cao chân sát đất đc phủ 2 bên bức màn màu đỏ mận sang trọng, trông như là phòng khách thì phải vì ở giữa phòng có 1 bàn kính lớn với 2 bộ salon bọc da itali cao cấp, mềm mại và êm ái, ngoài ra trên tường còn đc trang trí những vật dị thù, còn có 2 tủ kính lớn trưng vô số rượu quý cùng những món đồ vật lưu niệm...

- Quái, đây rốt cuộc là đâu? Ngôi nhà to thế này mà ko có ai hết vậy nhỉ – nó lăm bằm, nhú mảy khó hiểu Đang thần thờ... nó ngửi thấy mùi gì đó thơm phức, cam đoan là mùi thức ăn, vì cái bụng nó đang đánh lô tô nhiệt tình... nó ‘đánh hơi’ theo mùi thức ăn đến 1 phòng bếp to với những trang thiết bị làm bếp tiên tiến... trong bếp có 1 dáng người quen thuộc đang lăn xả tay hết thái rau lại khuấy đảo cái nồi đang sôi nghi ngút khói thơm lừng... Nó nheo mắt để xác định rõ cái vật đang lăn ca xả xả đó...

- Ken? – nó ngạc nhiên khi xác định ‘cái vật’ đó là ai ko khỏi thốt lên

Ken quay nghe tiếng động bất giác xoay người lại...

- Em dậy rồi à? Đói chưa? Đến đây ngồi đi – Anh mỉm cười vẫy gọi nó

Nó nheo nheo mắt nhìn anh bước đến gần...

- Ken? Đây là đâu? Sao... – Nó thắc mắc hỏi dồn

Anh chỉ cười kéo tay nó ấn nó ngồi vào ghế rồi nhanh chóng bày lên bao nhiêu là món đẹp mắt bốc khói nghi ngút thơm nức lỗ mũi...Nó đơ ra, hết nhìn các món phong phú bày la liệt trên bàn lại nhìn anh há hốc mồm...

- Anh làm tất cả sao? – Nó nhìn anh hỏi mong chờ, mắt long lanh ko giấu nổi sự ngạc nhiên

- Tất nhiên – anh héch cái mặt lên hãnh diện nói

- Thật sao? Lợi hại quá,trông ngon quá – nó trầm trồ thán phục

- Anh mà lại – Ken nở lỗ mũi đặc chí – em mau ăn thử đi – Anh đưa đũa giục nó

- Uhm- nó gật đầu đón lấy đôi đũa ko khách khí gấp 1 miếng thịt chiên vàng ươm thơm phức bỏ vào miệng

- Oak, ngon quá – nó ô a 1 tiếng, mắt ánh lên rạng rỡ thích thú

- Ngon thì ăn nhiều vào – anh nhai nhồm nhoàm cười híp mắt nói

- Em ko ngờ anh lại có tài đến vậy đó nha, sao anh có thể làm đc thế chứ – nó ngậm 1 họng thức ăn cũng răng lên tiếng trầm trồ

- Em coi thường anh quá đó – anh nhú mảy, cái mồm đầy thức ăn chu ra trách móc – Dù gì anh cũng ở 1 mình, ăn ngoài mãi, ngán quá anh phải tự học nấu ăn thôi

- Ohm!!! Thì ra là vậy – nó gật gù mắt dán vào chén cơm ko ngóc đầu lên nổi..

...

Đánh chén no nê, nó thở 1 hơi thỏa mãn xoa xoa cái bụng hạnh phúc... Ken dọn dẹp gom chén bát đi rửa nhìn nó nheo nheo...

- Bây giờ anh mới biết nha...em lười kinh khủng... giống hệt “Eo chang Hi”

- “Eo Chang Hi” là ai? – Nó ngu ngơ nhìn anh

- Là họ hàng của anh “trư” đó mà – khoe miệng anh giật giật, mắt đầy ý cười

- Họ hàng nhà đó liên quan gì tới em chứ – nó lười biếng nói lim dim đôi mắt... nhân gian thường bảo “Da bụng chùng da mắt” quả ko sai...nó đúng là đích thị họ hàng ‘anh trư’ =)) – “Eo chang hy...Eo Chang Hy... Eo Chang Hy” – nó lăm băm cái tên lạ kì đó

Ken nhìn nó nhin cười run người lắc đầu pó tay, ko thể bắt nó làm gì đc rồi nên anh đành ôm bát đi rửa...

- Á – nó tự nhiên hét lên khiến anh giật bắn cả mình mém nửa bán rẻ cái chén đang cầm trên tay...

- Sao vậy? – anh lo lắng quay lại hỏi nó

- “Eo Chang Hy”?... ý anh nói em “Y Chang Heo hả? – Thì ra nó vừa tiêu hóa đc những gì anh nói

Khoe miệng anh giật mạnh hơn...ko kiềm chế đc nữa mà phun phụt ra cười ha hả...

- Anh...Thật quá đáng mà – Nó tức giận, giậm chân đứng dậy tiến về phía anh, mặt nhăn nhó khó coi – Đc rồi, bắt quá em giúp anh rửa chén là đc chứ gì, ko cần phải xỏ xiên vậy – Nó liếc mắt trừng Ken

Ken cười ko ngớt ráng nuốt xuống run giọng nói với nó...

- Thôi đc rồi, em ra ngồi nghỉ đi – Anh xoa xoa tay

- Ko cần, em cũng ko muốn thành ‘heo’, anh tránh ra đi – Nó giật lấy miếng rửa chén đẩy Ken sang 1 bên, cái mặt phụng phịu hờn dỗi

- Thôi đc, vậy anh ko giành với em, cẩn thận nhé... – Anh cười cười bước ra phòng khách

Nhưng vừa bước ra đc 2 bước thì...

...XOẢNG...XOẢNG...XỔN LỔN...

34. Chương 35

Một loạt âm thanh vang lên như động đất... Ken lạnh sống lưng từ từ quay lưng lại cứng ngắc... chỉ mong những điều mình đang nghĩ ko phải là sự thật... Phù!! Đúng là ko giống như anh nghĩ... mà nó còn thậm tệ ác hơn anh nghĩ thôi =))... Đi từ phía trên cái bếp...nồi niu xoong chảo la liệt... tới bồn nước ngập ngựa nước nô chảy lênh láng... phía dưới đất là những mảnh vỡ chén đĩa ngổn ngang vương vãi... Toàn quang cảnh có thể tóm gọn 2 từ dễ hiểu là... ‘chiến trường’ ... Ken lão đảo choáng váng mặt mày, miệng mồm cứng như trát xi măng...

- Sao...sao...sao ...em...em có... có thể – Anh xám hồn lảo đảo, tay run run chỉ về phía nó – em...em sao...có thể... chỉ mới có... 1 phút... mới có 1 phút... anh quay đi mới có 1 phút thôi... sao em có thể làm đc như vậy? – hờn vía lên mây, anh nghẹn ngào lắp bắp

Nó rưng rưng long lanh đôi mắt nhìn anh rồi lại đảo qua chiến tích mình vừa đạt đc... phải công nhận em trải thật... chưa đầy 1 phút đã hạ đo ván mọi thứ thành 1 bãi chiến trường oanh liệt =))

- Em...em xin lỗi – nó thút thút, vội cúi xuống nhặt những mảnh chén vỡ... – Á...đau... – Bỗng nó thẳng thốt lên...từ ngón tay chảy ra 1 dòng chất lỏng màu đỏ đc gọi là...máu

Nghe tiếng nó la lên, anh lồi đc 3 hồn 9 vía về... mặt biến sắc đột ngột chạy đến cạnh nó...

- Đứt tay rồi, em hậu đậu quá – anh run giọng xót xa nhìn ngón tay đang rỉ ra từng giọt máu đỏ tươi

Anh nâng ngón tay bị thương của nó ngậm vào miệng, nuốt hết những giọt máu đang ko ngừng chảy ra... nó đang nức nở ko dứt bỗng im bất... từ ngón tay truyền đến 1 cảm giác như điện giật, luồng điện chạy dọc cơ thể như thiêu cháy da thịt khiến nó nóng bừng lên... Nó có thể cảm nhận đc chiếc lưỡi mềm nóng ẩm của anh chạm vào ngón tay của nó... mặt nó đỏ gay gắt như cái mâm đồng bị hơ lửa... người đơ ra cứng ngắc như khúc gỗ... Ken chăm chút vết thương của nó xong ngược lên bắt gặp người nó đỏ bừng như vệt quay hết sức lo lắng...

- Em sao vậy? người ko khỏe à? – Anh đưa tay sờ lên trán nó – em sốt à?

Nó vẫn chưa phản kháng nổi cảm giác rạo rực, trái tim đập kịch liệt muốn bùng ra khỏi lồng ngực do anh truyền đến nên chỉ biết theo phản xạ lắc đầu như cái máy... anh cúi người nhắc bổng nó lên...

- Oái!! Anh làm gì vậy? – Nó hoàn hồn giật mình hét lên

- Em yên lặng đi – anh nghiêm giọng nói

Nó bị khí thái anh đàn áp nên đành im thin thít ngoan ngoãn để anh ôm trong lòng...Anh bước ra phòng khách... đặt nó ngồi xuống ghế rồi quay lưng bỏ đi...nhìn bóng lưng anh bỏ đi nó thấy sao có chút gì đó mất mát...cúi gầm nước mắt ko hiểu sao lại ngân ngấn nơi khóe mắt...

- Em lại sao vậy? – Một giọng nói quen thuộc trầm ấm vang lên

Nó ngược mắt lên thấy Ken đang lù lù trước mặt, tay đang ôm 1 hộp thuốc sơ cứu... Anh nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh nó, nâng ngón tay bị thương lên, dung thuốc sát trùng rồi cẩn thận băng bó lại... cử chỉ ân cần dịu dàng làm nó sững sờ nhìn anh đắm đuối...

- Chào cậu chủ

Từ phía cửa, 1 đôi ông bà trạc 60t cung kính cúi người chào Ken... sự xuất hiện đột ngột và âm thanh bất ngờ của 2 người họ làm nó giật mình như kẻ ăn vụng bị bắt quả tang, mặt đỏ ửng thu vội ánh mắt mình lại, e dè cuối gầm mặt...

- Ông bà quản gia – Ken mỉm cười thân thiện với họ – Hai người tới vừa đúng lúc, giúp tôi dọn dẹp bếp nhé – Anh cười cười nói

- Vâng – 2 người đồng thanh lên tiếng cúi người rời đi, nhưng đôi mắt thâm

niên giao hoạt của 2 người già nhanh chóng quét qua nó từ đầu đến chân đánh giá rồi gật gù mỉm cười... trước giờ chưa bao giờ thấy cậu chủ ân cần đến vậy... điều này làm cho cả 2 thấy mừng thầm... với ahi1 mắt của những bậc tiền bối từng trải thì trông qua nó cũng biết nó ko phải loại tiểu thư công chúa xấu nên cả 2 trộm nhìn nhau cười hài lòng khi thấy cậu chủ do 1 tay 2 người nuôi nấng lại biết nhìn người như vậy...

- Đó là ai vậy? – Nó rụt rè hỏi anh

- Đó là vợ chồng bác quản gia, anh vừa gọi họ đến –Anh nói, mắt chăm chút làm nốt công việc – Đc rồi

Nó nhìn ngón tay gật gù...

- Á... khoan đã – nó chợt nhớ ra hình như có việc gì đó mà quên bém đi mất – Đây là đâu?

- Đây là nhà anh – anh sắp xếp lại đồ dùng vào thùng thần nhiên trả lời

- Sao em lại ở đây? – nó giật mình co người lại trợn mắt nhìn anh

- Anh đưa em đến – Ken nhún vai nói bình thản

Nó cắn lưỡi ko nói nên lời... tính mở miệng nói nữa nhưng chợt nhớ đến chiến tích mình tạo thành giờ lại để 2 người già dọn thật áy náy quá... nó bật đứng dậy chạy lon ton về phía bếp làm Ken ngây ngô ko hiểu gì nhìn theo dáng nó cũng bất giác bước theo...

...

Nó chạy vào bếp thấy 2 ông bà già lom khom dọn dẹp... nó mon men đến gần, mặt cúi gầm hỏi lỗi...

- Cháu...cháu xin lỗi đã bày bừa... để cháu dọn cho ạ – nó áp úng, tay nhanh nhẩu chop lấy cái khăn trên tay bà quần gia xà xuống sàn lau nước...

Bà quần gia mỉm cười hiền hậu nhìn nó...

- Thôi, cháu để bác làm cho, tay cháu bị thương rồi – bà cúi xuống nắm lấy tay nó từ tốn nói

- Cháu...cháu ko sao đâu, để cháu giúp ông bà – nó ngập ngừng cười tươi tắn đáng yêu nắm tay bà nói

Hai ông bà nhìn nhau gật đầu vừa ý, cô bé mặc 1 chiếc váy trắng đơn giản như váy ngủ, nụ cười xinh xắn tràn đầy sức sống, đôi mắt to long lanh thơ ngây ko vướng bụi trần... Đúng là 1 cô bé tốt... thật hiếm hoi trong cái xã hội hiện nay vẫn còn 1 người như vậy

- Thôi, cháu ra chơi với cậu chủ đi, ở đây để 2 bác lo cho – bà cười nói với nó

...

- Em ko nghe à, còn ko mau ra đây – Ken đã đứng phía sau này giờ quan sát nó cười thầm...nhưng đứng lâu cũng ko chịu nổi nên đành lên tiếng đến gần vác nó đi

- Á, bỏ em xuống đi, anh kì quá – Nó vùng vằng, nhìn 2 vợ chồng ông bà quần gia cười khúc khích khiến nó ngượng ngịu đỏ cả mặt...

...

Anh vác nó bỏ ra khỏi phòng bếp trước mặt 2 ông bà quần gia đang cười cười nhìn 2 người trẻ hạnh phúc... thật mừng thầm cho cậu chủ...

- Anh muốn đem em đi đâu? – nó vùng vẫy 1 lúc mệt quá đành bỏ cuộc, ỉu xiu mặc cho Ken vác nó như cái bao tải đi đâu thì đi

Anh cười khi nhìn bộ dạng nó đỏ khóc đỏ cười... bước ra đến phòng khách mới đặt nó xuống...

- Em nhắm mắt lại đi – Anh xoay người giữ vai nó cười khoái chí nhìn thẳng vào nó nói

- Gì...gì chứ – nó nheo nheo nhìn anh nghi hoặc

- Thì em mau nhắm mắt lại anh cho em xem 1 thứ

Nó ồm ờ nhưng cũng nhu thuận nhắm mắt, anh từ phía sau bịt đôi mắt nó lại... nó bước đi theo hướng dẫn của anh... dần dần... Đầu tiên nó thấy gió tạt mát lạnh mang mùi mặn mặn, bên tai thoảng tiếng gì đó ào ạt, 1 bước chân...lại 1 bước giẫm lên gì đó mềm mịn như cát... Nó càng ngày càng tò mò, lòng nhộn nhạo muốn biết anh đang đưa nó đi đâu thì lại nghe giọng anh vang bên tai...

- Anh đếm đến 3 em mở mắt ra nhé ...1...2...3

Nó chậm rãi mở mắt ra... Trước mắt là bãi biển cát trắng muốt, sóng xanh đánh vỗ rì rầm, gió thổi mát rượi nồng nồng mùi biển...

- Woak.... – Nó kinh hô 1 tiếng, 2 mắt mở to thau láu nhìn cảnh thần tiên trước mắt ... miệng cười ngoác cả mang tai chân chạy 1 lèo hướng thẳng bãi biển

Kan ở phía sau buồn cười lắc đầu đi theo... Nắng chiếu bãi cát mênh mông ấm áp...cát mịn như bông trắng xóa... nước biển xanh mát lạnh vỗ từng đợt vào bờ nhẹ nhàng... nó lảng xảng chạy tới chạy lui... hết rượt theo con sóng rút lại bỏ chạy con sóng đánh vào... Anh ngồi xuống bãi cát mềm xốp thích thú ngắm nhìn nó đùa giỡn...

..10 phút...

Nó – Chạy...chạy...

Ken- Ngắm... ngắm... ngắm...cười

...

...30p...

Nó- Vẫn...chạy chạy...

Ken- Ngắm...ngắm...ngắm... trán đỏ mồ hôi...miệng cười

...

...45p...

Nó- Vẫn...vẫn...chạy...chạy..

Ken- Ngắm ...ngắm ...ngắm... người vã mồ hôi...miệng cười...cứng họng

...

...1h...

Nó – Vẫn...vẫn...vẫn...chạy...chạy..

Ken – Ngắm ...ngắm ...ngắm... cười hết nổi

...

- Cả tiếng đồng hồ em làm đi làm lại 1 chuyện thấy mệt ko hả? – Anh chỉ về phía nó hét lên...vừa tức lại vừa buồn cười

Nó dừng cái trò “chạy chạy” lại, nghe anh nhắc thấy cũng có chút mệt =))...

- Ủ...công nhận mệt thiệt – Nó ngẫm ngẫm

- Vậy thì... – Anh cười ranh ma tiến lại gần nó

- Anh...anh định làm gì? – Nó nhìn cái mặt gian tà đang ngày 1 gần ko khỏi kinh sợ

...

Anh ko nói mà cứ tiến lại gần...thật... gần... và...

...Ừm...

- Aaaaaaa !!!!! Anh làm cái gì vậy? – Nó hét lên

Anh nhắc bổng nó lên, ko “thương hoa tiếc ngọc” gì mà thẳng tay quăng nó xuống nước khiến nó như con mèo con ướt sũng bị bỏ trong mưa đến đáng thương... méo máo cái mặt hồn dỗi...

- Hahahaha... – Anh bật cười khi nhìn cái mặt của nó đang đùng đùng muốn chìm anh xuống nước cho hả giận – Đi chơi biển mà ko tắm biển thì còn gì ý nghĩa nữa – Anh bẹo mặt nó cười nói

- Hừ!!! biết tay với ta – nó uất ức tức xì khói, dùng 2 bàn tay nhỏ bé ko ngừng tạt nước anh... chẳng mấy chốc anh cũng ko khác chuột lột là bao nhiêu...

cuộc chiến tranh thế giới thứ 2 bùng nổ... Trên mặt biển rộng lớn, 2 tâm hồn nhẹ như 2 đứa trẻ hồn nhiên chơi đùa... trời đất và mặt biển bao la giờ đây chỉ là của họ...

...

- oaaa!!! Mệt quá – Nó ngồi bệt trên bãi cát thở dốc

Anh cũng lồm cồm bò lên nằm sãi cạnh nó... Thoáng cái chơi đã hết 1 ngày... trời bắt đầu ngả về chiều...ánh mặt trời mềm mại như tấm màn nhung trải dày khắp 4 bề màu cam nhàn nhạt pha chút tia hồng hồng lẫn đỏ đỏ...

- Ken...anh xem kia...hoàng hôn đẹp quá – Nó ôm lấy 2 gối, mắt chăm chú nhìn ánh chiều tà đổ xuống mặt biển – Thích quá, anh sướng thật, Lúc nào muốn đều có thể đến đây chơi bất kì lúc nào cùng gia đình rồi – Nó nói về mặt đây ngưỡng mộ

- Trước giờ gia đình chưa bao giờ đến đây cùng nhau – Anh trầm giọng, khàn khàn nói

- Sao? – nó ngạc nhiên tốt độ

- Mẹ và ba anh li dị nhau lúc anh 5t, anh theo ba từ 6t phải lao vào học hỏi công việc công ty...anh luôn ngưỡng mộ những đứa trẻ cùng tuổi được thoải mái chơi đùa... Đến khi bước vào cấp 3, anh gặp 1 đàn anh trong công ty nghệ thuật của ba anh, anh đã tìm được con đường riêng mình...ba anh lúc đầu ngăn cản quyết liệt nhưng cũng không làm gì được, nhưng về sau anh vẫn là người thừa kế sản nghiệp nên con đường này anh cũng không theo được lâu

Nó nhìn say sưa chìm trong nỗi buồn mà tận trong tim anh đang truyền đến nó, những giọt nước mắt vô thức lăn dài không kiềm chế được... Anh nhìn khuôn mặt phút chốc bị nhuộm đầy nước mắt long lanh mỉm cười dịu dàng xoa đầu nó...

- Kìa, sao em lại khóc

- Em xin lỗi...nhưng...nhưng... – Nó nấc lên thẫn thức, 2 tay ra sức gạt đi nước mắt nhưng mãi vẫn không hết
Anh mỉm cười ôn nhu nhìn nó, cúi người xuống nhắc nhở nó lên...

- Á!!! Anh làm gì vậy – Nó giật mình quên cả khóc hét ầm lên

Lần này rút được bài học xương máu...nó sợ anh lại quăng nó xuống nên vòng 2 tay ôm chặt cổ anh như cái tua bạch tuộc quấn vào không cách nào kéo ra được... cái tướng nó buồn cười phải biết... Anh ôm lấy nó bước dần ra phía biển mênh mông màu đỏ thắm của ánh hoàng hôn... đi dần đến khi nước ngập ngang eo, anh mới cuối xuống nhìn nó đang co rúm trong lòng, 2 mắt nhắm tịt làm anh khẽ cười...

- Boo, em xem – anh nói thì thầm vào tai nó

Nó thì hí nghi ngờ không dám mở hết đôi mắt...nhưng rồi không làm chủ được chính mình mà đôi mắt cũng toang đôi mắt... Từ trên bãi cát có thể thấy mặt trời và nước... nhưng từ dưới nước chỉ có thể thấy riêng mặt trời... mặt trời bị kéo xuống mặt biển... to và gần tưởng chừng chỉ cần với tay là có thể chạm vào được...

- Ken...Tuyệt quá – Nó ồ a 1 tiếng quay lại nhìn anh...bắt gặp anh đang nhìn nó trìu mến, yêu thương không dứt...nó bất động như bị thôi miên... Lặng đi 1 lúc lâu...anh thì thầm với nó

- Boo!!! Anh yêu em

Giữa biển lớn mênh mông, sắc chiều dịu dàng bao lấy vạn vật... Một chàng trai đang ôm bế lấy 1 cô gái nhỏ nhắn giống như chàng bạch mã hoàng tử đang nâng niu, bảo vệ công chúa yêu quý... cả 2 trao nhau chiếc hôn nồng thật dài...

...

- Hắt...xì...

- Em mau đi tắm kéo cảm lạnh

Nó ngồi trên giường biểu môi chu chu cái mỏ nhỏ xíu trách cứ...

→ Tại anh tất cả, giờ em lấy đâu ra đồ để thay chứ

Ken bị giờ mới chợt nhớ tới điều quan trọng này... lúc đầu do bức tức mới bắt cóc nó tới đây mà quên 1 thứ quan trọng... Duy nhất trên người nó là chiếc váy trắng lúc nó mới ngủ dậy ra thì... =.=!!!!... thật là *** mà... hjk

- Ở đây chỉ có đồ của anh thôi, em mặc tạm nhé – Anh gỡ gỡ đầu hồi lỗi, lục tìm đưa nó 1 chiếc áo thun trắng

- Áo anh àh? – Nó dơ cái áo lên nheo nheo mắt nghi ngại

Nói là áo cho vui thôi... với người 1m6 khiêm tốn toàn phần với kẻ vai ngang 8 thước, lưng dài 1 trượng thì cái áo so với cái đầm không khác bao nhiêu...thôi thì “có chồng còn hơn ở giá”, có còn hơn không...xài tạm vậy... nó cầm áo chạy vào nhà tắm... Ken cũng tranh thủ thay đồ... Anh ngã lưng lên chiếc giường êm ái đợi nó... gác 1 tay lên trán... mọi thứ với anh cứ như 1 giấc mơ khiến khóe miệng bất giác nở ra 1 nụ cười hạnh phúc...vậy là anh đã có được nó... liệu thật sự là vậy không?... Sự dễ dàng này khiến anh lo sợ...

...Cạch...

Nó từ phòng tắm bước ra cắt ngang dòng suy nghĩ, anh bật ngồi dậy... Bỗng... đầu thấy choáng... Nó trong chiếc áo dài ngang đùi, lộ ra đôi chân trắng nõn, cổ áo rộng lệch xuống lộ chiếc vai tròn trịa mềm mại đồng thời làm cho vòng 1 thoát ẩn thoát hiện, mái tóc ướt nước nhỏ xuống chạy dọc trên cơ thể lấp lánh như hàng trăm viên trân châu hay pha lê lấp lánh...Cả người nó thoát ra 1 làn hơi nước mờ ảo ấm áp, hấp dẫn lạ thường... Anh ngây ngốc nhìn nó... 1 dòng chảy nóng hổi xộc thẳng lên não rồi tràn ra ngoài theo đường mũi 1 tiếng

...Phụt...

- Á, anh sao vậy? – Nó hoảng hồn khi tự nhiên thấy anh...phun máu

35. Chương 36

Ken lão đảo lấy tay bịt chặt mũi ngồi phịch xuống giường cổ chần tỉnh đầu óc... Nó lo lắng chạy lại cạnh anh xem xét.... Cũng may anh bị đả thương ko nặng lắm nên có vẻ máu cũng ngừng chảy...nhưng lại nghe bên tai giọng nói run run đầy lo lắng của nó mà có chút xót xót nên quay lên chần an nó... nhưng xui xẻo thay... nó cúi người nhìn anh... ánh mắt vừa ngẩng lên thì đã “chộp” hết những gì ko nên thấy vào mắt từ chiếc cổ áo đang rũ xuống... 1 lần nữa... từ người anh sinh ra “sốt cà” lần này có biểu hiện nhiệt tình chảy ra gấp đôi...

- Á...bác quản gia...bác ơi – nó sợ tái mặt hét lên

Ken lần này đổ gục hoàn toàn ra giường, mặt trắng như men sứ, máu me bê bết... có cảm tưởng như anh vừa thải ra hết phân nửa máu trong người ra ngoài rồi... Nó luồn cuống toan chạy đến đỡ Ken lên... nhưng chưa tới gần dc 2 bước thì anh đã hô lên vang dội...

- Stop... em ở yên đó... nếu ko muốn anh mất máu mà chết thì đừng nên đến gần anh – Ken thở hổn hển khó nhọc nói...

Nó cũng ngây ngô ko biết chuyện gì nên đứng như phỗng theo lời anh...2 mắt long lanh ngấn nước nhìn anh lo lắng... vừa lúc 2 vợ chồng bác quản gia chạy vào... thấy thảm cảnh “đổ máu” cũng toát mồ hôi hột... Bà quản gia nhìn lướt qua nó thì cũng hiểu nguyên căn cốt chuyện thảm thương, bà chợt muốn cười lẫn lộn ra nhưng cũng may nhận lại kịp thời...

- Cháu đi theo bác – Bà mỉm cười nhìn chồng đang lo cho Ken mới quay sang nói với nó

Nó quay lại nhìn Ken 1 cái rồi ỉu xìu gật đầu cùng bà quản gia bước ra khỏi phòng...

...

- Đây là bộ quần áo của chúa gái bác, nó cỡ tuổi cháu, chắc vừa – Bà đưa nó đến phòng bà, lục trong tủ 1 bộ quần áo đưa nó mỉm cười nói

- Nhưng...cháu cháu... – Nó ấp úng, ngượng ngùng

- Ko sao, vẫn hơn cháu mặc thế kia dễ bệnh lắm, quần áo cháu bác đem giặt rồi, có lẽ sáng mai sẽ khô

- Cháu cảm ơn bác – Nó nhìn bà quản gia triu mến, đón nhận bộ đồ, sẵn thế ôm hun bà 1 cái chốc rồi quay người cười rạng rỡ chạy đi thay đồ

Bà quản gia nhìn nó lắc đầu cười... bà cảm thấy mến nó... có lẽ trong thâm tâm đã xem nó như cháu gái mình... thật mừng cho cậu chủ nhà mình

...

Nó thay đồ xong trở lại phòng xem Ken như thế nào...đến nơi thì thấy anh đã ngủ thiếp đi rồi... chắc là do mất máu nên mặt anh nhìn có vẻ xanh nhợt... nó thật ko biết Ken mắc bệnh gì mà hay chảy máu mũi thế ko biết... nó cảm thấy lo lắng thay cho anh...ko biết nếu nó biết mình là nguyên nhân thì sẽ phản ứng thế

nào nhỉ... mà phải công nhận anh chàng này trông thế mà yếu gớm =))... mới nhieu đó mà xịt máu ngất lên ngất xuống... ko biết lỗ như sau này cười đc nó có khi nào mất mạng ngay đêm tân hôn ko đây nữa =))...

Ngồi bên cạnh ngắm nhìn anh ngủ, bất giác vuốt ve mái tóc mềm của anh... lòng lâng lâng 1 cảm giác hạnh phúc, có lẽ nó đã lựa chọn đúng... nó yêu anh phải ko nhỉ?... cảm giác này thật sự là yêu 1 người phải ko?... trái tim đập rộn ràng trả lời cho nó câu hỏi hóc búa này...

...

Ken trở mình, tay chạm phải gì đó...tò mò anh hé mắt nhìn... 1 gương mặt tinh khiết đang ngủ gật gù bên cạnh giường mới đáng yêu làm sao... Anh mỉm cười, nhẹ nhàng ngồi dậy bế nó nằm xuống... thuận tiện ôm nó ngủ luôn... trong mơ...nó thấy mình đang đc 1 bạch mã hoàng tử ôm trong lòng bước đi trong vườn hoa khiến nó cười túm túm dụi đầu vào ngực anh ngủ ngon lành...

...

Căn phòng ngập nắng sớm dịu dàng, gió mơn man nhẹ nhàng len vào phòng, se lên da thịt mát lạnh... nó nhú mắt, cảm giác ấm áp như đc ai đó ôm ấp thật dễ chịu, nó mơ mơ màng màng hít 1 hơi, 1 mùi hương dịu dịu, nam tính xộc vào mũi dễ chịu... miệng bất giác cong lên... “Oak!!! Mơ cứ như thật ấy” – nó chép miệng, mắt vẫn nhắm nghiền... Một hơi thở nóng hổi phả vào mặt nó...đem cho nó chút cảm giác thật... nhuu mà 1 cái, cựa mình thở người nhưng...

“Sao người mình nặng quá vậy?” – nó nheo nheo từ từ mở mắt... 1 gương mặt đẹp như tượng thạch của 1 nhà chế tác đại tài... ko dư cũng ko thừa 1 tất... “Woak ... Mơ mà cứ như xem phim 3D vậy nhỉ? Thật là sống động nha =))” – nó căng mắt nhìn anh ko chớp...

Anh nheo mắt tỉnh dậy, thấy gương mặt nhỏ nhắn đang giương mắt nhìn anh như con ếch khiến anh phì cười, xoa xoa đầu nó... mắt nó giương mắt to hơn nữa chứng thực nó ko nằm mơ ... ko phải mơ...vậy là tỉnh... tỉnh...tỉnh rồi... nếu vậy “cái kia” cũng là thật... Nó chớp chớp mắt nhìn “cái kia” vẫn đang khoe răng cười với nó...

- Aaaaaaaa!!! – Nó hét lên 1 tiếng rồi nhảy dựng lên giường

Ken tròn tròn mắt nhìn nó quái dị... Còn nó thì mặt đỏ tía tai run tay chỉ về phía anh...

- Tại... tại sao anh lại ngủ ở đây?

- Là hôm qua em chui vào đây ngủ với anh đó nha – Anh gãi gãi mái đầu rối xù cười cười trêu nó

- Cái...cái gì...sao...sao... – nó lắp bắp...vận dụng đầu óc nhớ lại... đúng là nó có chui zô đây...nhưng là xem anh thế nào... ko hiểu sao lại lăn ra giường ngáy o o lúc nào ko hay...hik hik...con gái đó nha... kiểu này chắc ở giá lun =))

- Nhớ ra rồi phải ko? – anh nháy mắt nó cười ma mãnh, nhìn cái mặt nó là biết nó đang nghĩ gì liền =))

- Huhuhuhu... – Nó ngượng đến độ nếu đây ko phải nhà, ko phải nền nhà xi măng chắc nó đã đào cái lỗ chui xuống cho đỡ nhục...huk huk... Nó bỏ chạy vào toilet đóng sầm cửa... nó cần rửa bớt cái bộ mặt dày này =))...thật là khóc dở mà TT ^ TT...

- Này em nhanh lên rồi xuống ăn sáng đi, em định ở trong đó luôn à? – Ken VSCN xong vẫn thấy nó trốn trong toilet ko khỏi buồn cười

Nó tọt zô đó khóc lóc cho 1 chặp, nghe tiếng anh... lúc này mới hé cửa lú đầu ra chớp chớp đôi mắt đỏ hoe nhìn anh ngượng ngịu... bộ dạng hết con cún con vừa làm gì sai bị trách phạt...

- Em ra đi, là hôm qua anh bế em lên giường ngủ đó... ko phải em cố tình đâu, đc chưa?

Lúc này nó mới chịu thọt ra ngoài...

- Anh nói thật ko? – nó chớp chớp mắt hỏi lại

Ken gật đầu chắc nịch nắm tay nó kéo xuống phòng ăn...

...

Cuộc chơi nào cũng đến hồi kết... sau bữa sáng... nó từ biệt vợ chồng quản gia cùng Ken lên du thuyền của anh trở về... Hòn đảo xanh rì xinh đẹp xa dần...xa dần... đến khi trước mặt chỉ còn 1 màu xanh của trời và biển giao hợp với nhau thành 1 màu thống nhất... Nó tiếc nuối vẫn đứng hướng về phía hòn đảo lặng nhìn...

- Em sao thế...muốn ở lại thêm à? – Ken từ phía sau vòng tay ôm lấy eo nó kéo vào lòng, vùi mặt vào làn tóc thơm hít 1 hơi tham lam

- Em muốn chơi thêm nữa, nhưng đi lâu thế này mẹ sẽ lo lắng – Nó dựa vào anh nũng nịu ỉu xiu nói

- Nếu em muốn, em có thể tới đây bất cứ lúc nào – Anh ôm ghì nó vào lòng thì thầm

- Anh cứ đùa – nó biểu môi phồng phồng 2 má nói

Anh cười hì hì ko nói gì lời từ trong túi 1 sợi dây bạc đựng đưa trước mặt nó...Nó chớp chớp mắt, nhìn sợi dây bạc trên tay anh lại nhìn anh... trên sợi dây bạc là 1 chiếc chìa khóa nhỏ tinh xảo đính 1 chiếc hạt lấp lánh...

- Cái này... – Nó run run giọng ngược nhìn anh

Anh mỉm cười dịu dàng vén tóc đeo vào cổ nó, một lần nữa hôn lên mái tóc nhưng mềm...khe khẽ vào tai nó...

- Đây là chìa khóa ngôi nhà trên hòn đảo... vậy là từ nay em có thể đến đó bất cứ lúc nào em muốn

Nó sững sờ nhìn anh trân chối... bên tai nghe như sét đánh ầm ầm... ko thể... ko thể tin dc... sao có thể chứ... Khóe mắt nó ko kiềm chế chảy dài 2 giọt lệ như pha lê long lanh nhìn anh nhặt nhòa thổn thức nhìn anh xúc động nghẹn ngào... Anh mỉm cười nhìn nó, vuốt mái tóc bay tán loạn trong gió nhè hôn lên lên mi mắt, nuốt hết những hạt trân châu đang ko ngừng chảy xuống...

....

36. Chương 37

Sau 1 chuyến đi dài giành lấy “thứ quan trọng”... nó và Ken nắm tay nhau bước lên xe trở về nhà...

- Boo... dậy đi em, đến nhà em rồi kìa – Ken lay khẽ nó đang dựa vào anh ngủ ngon lành

- Ưm... – Nó rên lên 1 tiếng nheo mắt tỉnh dậy mơ hồ – về tới nhà rồi à? – nó đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ xe...đúng là cổng nhà nó...

...cách...

Ken nhanh nhẩu nhảy xuống xe chạy đến mở cửa cho nó... hik!! Đc cưng thấy ớn =.=... Nó bước xuống xe cảm tưởng như nàng lọ lem trong truyện cổ tích ý

- Cám ơn anh... – nó mỉm cười nhìn anh nói

- Boo

Từ phía sau lưng vang lên 1 tiếng gọi trầm trầm...

- Jun – nó và Ken nghiêng người nhìn về phía sau ngạc nhiên thốt lên

- Em đã đi đâu mấy ngày nay? – Jun trầm giọng sắc lạnh hỏi nó

- Em cùng Ken đến đảo nhà anh ấy chơi...Xin lỗi ko kịp báo trc cho anh – Nó cúi đầu hối lỗi – mà sao anh lại ở đây?

Ngày nào Jun cũng đến đợi trc cổng nhà nó...thật khổ cho anh chàng... Anh tiến đến gần nó ko nói gì, khuôn mặt giăng mây xám xịt như giông bão cấp 9, bàn tay đã thâm bầm những dấu ngón tay vì bị siết chặt,

móng tay đâm vào da thịt bật máu mỗi ngày , vết cũ chưa lành lại hằn vết mới... có lẽ điều đó giống như trái tim anh lúc này...

...Bốp...

Một tiếng va chạm vang lên đột ngột... chớp mắt, chỉ thấy Ken ngã vật xuống đất...

- Ken – Nó hoảng lên hét 1 tiếng vang trời chạy đến đỡ anh dậy – Jun...Anh làm gì vậy? sao tự nhiên lại đánh anh ấy – Nó ngược nhìn anh oán giận

Ánh mắt nó như nhát sao sắc rạch 1 đường sâu hoắc vào trái tim anh...

- Đứng lên – anh lạnh lùng bật ra 1 tiếng ra lệnh

- Boo... Em đứng sang bên kia đi – Ken 1 tay lau vết máu khoe miệng mỉm cười đẩy nó sang 1 bên – Bọn anh phải giải quyết mọi chuyện thôi

- Giải quyết cái gì chứ, anh bọ thương rồi kìa – nó nức nở, mắt long lanh ngấn nước nhìn anh lo lắng

- Anh ko sao, em đứng sang bên kia đi – anh đẩy nó sang 1 bên chóng tay đứng dậy

... Bốp...

Vừa mới đứng thẳng dậy thì 1 cú khác lại húc tới khiến anh loạng choạng ko kịp phản ứng 1 lần nữa té ngã xuống...

- Ken – nó giật mình run rẩy

- Em cứ đứng ở đó – Ken hướng về nó hét lên khiến nó khựng lại, tay chân bỗng chốc cứng ngắt

Anh cười nhếch mép, dùng mu bàn tay quẹt đi vết máu...

...Bốp...

Lại 1 tiếng va đập chói tai vang lên...

- Á – nó lấy 2 tay bịt mặt lại sợ hãi hét lên

Lần này người ngã xuống lại là Jun...

- Đừng tưởng có thể đánh đc tao hoài như vậy chứ, đồ khốn – Ken hoắc mắt như 2 ngọn lửa hùng hục thiêu Jun

- Đồ khốn ư? – Jun lấy 2 xoa lên chiếc má vừa lĩnh chưởng lặp lại câu nói của Jun cười khinh miệt

...Bốp...

- Câu này là tao nói mới đúng, đồ khốn – Kèm theo tiếng gầm phẫn nộ là 1 cú ko nhẹ đáp lễ Ken – Mà dám chơi tao ư?

...Bốp...

- Mà thua rồi... biết điều thì biến đi – Ken cũng mượn cú đấm đáp lời Jun

- Thua? Mà dám... – Jun người như ai châm lửa tức tối, nắm chặt quả đấm phi thẳng đến Ken...

- Koooooooooooo

...Bốp...

Phát ra 1 tiếng ko nhẹ... 1 thân hình ngã bệch xuống như cây đổ khiến trận chiến bỗng 1 chốc ngưng bật... mọi thứ như nín thở với cảnh tượng vừa xảy ra...

- Booooo – 1 tiếng gọi đồng thanh vang lên

Trong phút chốc nó thấy Jun lao đến như mãnh thú nổi giận ngàn ngút nó ko tự chủ mà chạy đến trước Ken cản lại... mọi thứ diễn ra quá nhanh khiến những nhân vật chính trở tay ko kịp... hậu quả là nó lãnh đủ...

- Boo...Boo... Tỉnh lại đi em – Ken đỡ lấy nó mặt biến sắc xanh nhợt

- Boo... Boo – Jun mặt mày như ko còn máu, cả người run bần bật nắm lấy tay nó

...

- Boo... con sao vậy? – Mẹ nó từ trong nhà nghe bên ngoài hỗn độn ồn ào nên ra xem thử thì trước mắt bà là đứa con gái bé bỏng 1 bên mặt sưng húp đỏ tấy, sắc mặt trắng bệch đang nằm 1 đống...- Chuyện gì? Chuyện gì đã xảy ra? – bà chạy đến kéo nó vào lòng hốt hoảng hét lên

- Kìa bà, đưa nó vào trong đã rồi nói – papa nó từ phía sau lo lắng chạy đến đỡ lấy nó mang vào nhà

Ken và Jun dịch bước định đi theo sau thì bị mẹ nó quay lại nhìn trừng trừng sắc lạnh làm 2 người khựng bước...

- Chuyện này là do 2 đứa gây ra phải ko? Là chuyện gì – Mẹ nó lạnh giọng chỉ trích

- Cháu xin lỗi – Jun cúi đầu thành khẩn, lòng đau như ai đang cắt xéo từng mảng

- Cháu xin lỗi – Ken cũng gập người, lòng nhộn nhạo ko thua gì Jun

Mẹ nó nhìn cả 2 chăm chăm ghen ko thốt nên lời...

- Hai đứa về hết đi – bà hít sâu 1 hơi bình tĩnh lạnh lùng buông 1 câu rồi quay lưng bỏ vào nhà đó sầm cửa lại

Hai chàng liếc mắt trừng nhau sắc lẹm 1 cái rồi cũng xoay người bỏ về xe...

- Được lắm... nếu người đã muốn thì ta đây ko khách sáo... chờ đó – Jun nắm chặt tay buông 1 câu khiêu chiến bước vào xe phóng đi

Trong con phố yên tĩnh... 2 tiếng xe mãnh liệt đồng vang phá vỡ sự tĩnh lặng... vài phút sau chỉ còn nghe nghe tiếng vút xé gió lao đi... trả lại mọi thứ nguyên vẹn ban đầu...

...

Trụ sở chính tập đoàn Dimon...

Trong tòa nhà lớn nhất dựng giữa trung tâm thành phố... tại tầng cao nhất cũng là tầng đặc biệt nhất dành cho chủ tịch đứng đầu sáng lập Dimon...

...Cộc...cộc...

- Vào đi – 1 giọng nói đầy uy nghiêm vang lên, tuy chưa nhìn tới chủ nhân giọng nói nhưng cũng đủ làm người nghe lạnh gáy toát mồ hôi hột

- Thưa ngài, có giám đốc Jun đến tìm – cô gái mang chức vụ thư kí sợ sệt run giọng báo cáo

- Cho vào

- Vâng... Mời ngài vào...chủ tịch đang đợi

Jun gật đầu 1 cái phong độ chất ngất bước vào phòng

...

- Con gió nào có thể đưa cháu trai ta đến đc đây vậy?

- Ông nội, cháu việc muốn nhờ ông giúp

Đã muốn khiêu chiến thì ta đây cũng ko ngại nường tay nữa...

37. Chương 38

- Uhm...

- Boo... con tỉnh lại đi, mẹ đây – Mẹ nó lo lắng nắm tay nó khóc ròng

Nghe tiếng nói trầm ấm quen thuộc, nó nheo mắt hi hí mở ra... 1 cơn đau buốt tê rần chạy từ đỉnh đầu xuống tận ngón chân... khó khăn lắm nó mới cố mở đc 2 mắt...

- Mẹ... – Đôi môi khô ráp khó khăn thều thào

- Ủ!!! Mẹ đây con – mama nó mừng rỡ siết lấy bàn tay

- Con muốn uống nước

- Đc...đc... đợi mẹ – mẹ nó vui mừng chạy đi xuống bếp

Nó mông lung cựa người... bên má cũng đã bớt sưng... nhưng vẫn truyền đến cảm giác đau buốt...

- Nước đây... – Mẹ nó nhẹ đỡ nó lên, cẩn thận cho nó uống từng ngụm

- Mẹ... Con ngủ bao lâu rồi?

- Con ngủ gần 2 ngày rồi, con làm mẹ lo quá, có chuyện gì xảy ra vậy?

- Gần 2 ngày rồi ư? – Nó hoảng hốt nhìn mẹ rồi nhú mồm cố nhớ lại...từng mảng...từng mảng hồi ức chắp nối lại – Mẹ...còn anh Ken...Anh Ken đâu hả mẹ ? – Nó chợt nhớ lại quay sang mama hỏi dồn

- Ngày nào nó cũng đến đây, nhưng mẹ ko cho vào, chắc nó sắp đến nữa rồi... con đừng lo – Mẹ nó nói rầu rầu trấn an nó

...kính kong...

- Đó...con thấy chưa, mới nhắc 1 cái tới liền

- Mẹ, cho anh ấy vào đi mẹ – Nó ngượng nghịu kéo chăn che nửa mặt...

Mama nó lắc đầu đi ra...

... 2 phút sau...

...Đùng...rầm...bịch...bịch...bộp...ầm...

Hàng loạt tiếng phát ra từ ngoài cửa khiến nó đổ mồ hôi hột...và sau 2 phút sau đó... 1 thân trắng kiện cực kì... te tua ... bước vào...

- Á – 1 bóng người man rợ xuất hiện làm nó hét, dùng chăn trùm kín đầu

- Oái...anh đây...đừng hét – Ken hét lên

Nghe đc giọng nói quen thuộc...nó từ trong chăn lú nửa cái đầu ra... nheo nheo mắt nhìn thật kỹ... Quả thật là chàng...nhưng... bộ dạng này thật ko giống thần tượng Ken ngồi ngồi... Áo quần xộc xệch lấm lem như ăn mày...tóc tai bù xù ẩm ướt che hết nửa khuôn mặt đen sầm...

- Ken? – nó cất tiếng hỏi

- Là anh đây – anh ôn nhu trả lời

- Anh đc mời đóng phim à?- ngạc nhiên hỏi

- Ko – lắc đầu trả lời

- Anh đang quay clip hả? – tò mò hỏi

- Cũng ko – ngu ngơ trả lời

- Anh đang tham gia vũ hội hóa trang hay cosplay àh? – thắc mắc hỏi

- Ko luôn, sao em hỏi vậy? – khó hiểu trả lời

- Vậy sao anh hóa trang làm bang chủ cái bang vậy? – ngô nghê hỏi
- Vì lo cho em nên anh chạy đến đây đây – nỗi khùng trả lời =))
- Vậy sao, Cám ơn anh – cảm động

Ken thật dễ khóc dễ cười với nó... nhưng thấy đc nó thế này anh cũng nhẹ nhàng trút 1 hơi dài...

- Em thấy thế nào rồi? Sao gốc quá vậy – Anh nhìn nó rầu rầu, nhất là khi chăm phải bên má còn tấy đỏ
- Em đỡ nhiều rồi, hôm đó anh bị đánh nhiều hơn em mà – Nó cười lòa xòa chần an anh...nhưng khỏe môi vừa cong lên thì từ má lại truyền đến 1 cơn đau làm nó nhú mắt
- Thấy chưa, em thật là –Anh hoảng lên như ngồi trên đồng lửa đến đỡ lấy nó
- Hì, ko sao mà, chỉ còn hơi đau thôi

Anh xót xa ôm lấy gương mặt tròn trịa, dùng những ngón tay thon dài vuốt ve nhẹ nhàng chiếc má sưng đỏ lòng đau như dao xéo... chỉ ước có thể thay nó hứng chịu... nói đến lại càng thêm cảm tức tên chết tiệt kia...

- Anh xin lỗi... xin lỗi vì đã ko bảo vệ đc em – Anh khàn khàn giọng nói ân hận vô cùng
- Ko, là tại em mà – nó thút thít nhìn anh lòng ấm áp vô bờ
- Pé gốc, sao lại khóc chứ – Anh mỉm cười lau đi những giọt nước mắt mịt ướt tinh nghịch đùa trên má nó – Đc rồi, đc rồi mà... – Anh mỉm cười dịu dàng ôm nó vào lòng cho nó mặc sức vui mặt vào ngực mình không nhẽo

Anh nhẹ nâng gương mặt lấm lem nó lên, cúi đầu hôn lên đôi mắt rồi gò má ẩm ướt đầy nước, cuối cùng chần chừ đi tìm bờ môi mềm, hơi thở anh thổi vào mặt nó mang 1 luồng ấm nóng khiến tim nó ko thôi nhộn nhịp muốn vỡ tung ra... ko khí cô đặc quấn lấy 2 tâm hồn, tiếng tim đập nhu vô trọng càng tăng thêm phần cao trào... 2 đôi môi như bị thôi miên dần tiến đến gần nhau...khoảng cách gần nhau mỏng manh có thể so bằng tờ giấy...

...cộc...cộc...

- E hèm

1 tiếng ho khan từ ngoài cửa như trái bom làm ko khí nổ tung ngưng trệ mọi hoạt động...

- Mẹ – nó bối rối lấy chăn kéo che khuất gương mặt

Còn anh ngượng đỏ chín mặt, vuốt vuốt mái tóc ho khan vài tiếng, cuối mặt cười tủm tỉm...

Mama nó bước vào liếc nhìn 2 đứa ngượng ngùng rất buồn cười, nhưng nuốt xuống vào bụng giả vờ bày ra khuôn mặt nghiêm nghị...

- Hết giờ thăm nuôi, cậu về đi
- Kìa mẹ – Nó lí nhí nhăn mặt hờn trách
- Thôi, em nghỉ ngơi đi, anh về, chiều tối anh lại đến thăm em – Ken luống ca luống cuống nói điệu bộ như tên nhóc mới lớn bị bắt quả tang đang tỏ tình
- Vâng...anh về – Nó gật đầu, mặt gay gắt đỏ hồng ko dám nhìn anh
- Chào cô cháu về – bên lên quay sang chào mẹ vợ... anh 3 chân 4 cẳng phẫn ngay tức thì =))

....

Chiều chiều trời thanh gió mát...sau 1 ngày mọc rễ trên giường, nó cũng đã hấp thu đủ nguyên khí... lười biếng =))... nên quyết định rời giường... thay quần áo và vsen xong, nó quyết định đi dạo 1 chút cho bớt đống “nhót” =))

- Con đi đâu đấy? – mama thấy nó định ra khỏi nhà vội hỏi
- Con đi dạo 1 chút, ở nhà hoài ngột quá – nó vừa mang giày vừa nói

- Nhưng con đã khỏe hẳn chưa? – Mama nó nhăn mặt ko hài lòng
- Con khỏe như trâu rồi, con mà nằm nữa chắc lên mốc mất... con đi loanh quanh gần đây thôi mà, mẹ đừng lo – Nó đứng dậy chỉnh lại áo quần mở cửa cười nói ama yên tâm rồi sập cửa phắt lẹ
- ...

38. Chương 39

Dưới tán cây công viên thanh mát...nó đảo bước thoải mái, nhẹ nhàng như 1 chú chim nhỏ tràn đầy sức sống... đi vài vòng quanh hồ, nó ngồi xuống 1 ghế đá dưới cây liễu mát mẻ khoái chí hít thật sâu cười tít mắt

...Ring...ring...

- Alo – Đang hưởng thụ cảm giác thanh tiếng, bỗng đt reo lên cắt ngang suy nghĩ... Nó bực dọc lờ đờ áp lên tai
- Sao vậy? ai làm em khó chịu àh? – Đầu dây bên kia nghe tiếng mở hàng ko mấy thiện cảm cười khổ nhỏ nhẹ hỏi trên nó
- Là anh đó, người ta đang hưởng thụ cảm giác trên thiên đường, vậy mà bị anh lôi về – nó nùng nịu trách móc
- Cảm giác trên thiên đường? Ko phải em vẫn ở nhà sao? – Ken nhúu mày khó hiểu
- em đang ở công viên gần nhà
- Sao? Em khỏe chưa mà lại lang thang ngoài đường vậy? – anh lo lắng hét lên
- Chỉ là bị đâm 1 cú, anh đừng làm như cháy nhà như thế, em khỏe lắm rồi – nó nhăn nhó nói
- Đc rồi, em ở yên đó, anh đến ngay – nói 1 câu ko để nó phản ứng anh đã ngắt máy
- Nè, nói là làm thế à... thật là – nó nhăn mặt phụng phịu lằm bằm
- ...

- Boo – từ đằng xa, 1 dáng người quen thuộc đội 1 chiếc mũ súp che nửa mặt cùng chiếc kính mát đen đang chạy về hướng nó...

Nó nhúu mày nheo nheo mắt nhìn nhìn 1 lúc chắc chắn là anh mới đứng dậy chạy đến hướng anh...

- Anh gần tên lửa hay sao mà nhanh vậy – nó cười cười trên
- Phù... anh tìm em muốn chết còn chọc anh à – anh thở dốc hồng hộc quệt mồ hôi dưới cằm khó khăn nói
- Đc rồi, chúng ta đi thôi –anh vội nắm lấy tay nó kéo đi
- Đi đâu? – nó bị lôi đi nhăn nhó lơ lơ theo anh
- Đi rồi biết, bất ngờ lắm đó – Anh nháy mắt tinh nghịch kéo nó đi nhanh hơn..
- ...

Mau chóng nhét nó vào xe anh phóng đi như gió... 10p sau xe dừng lại...

- Sao chúng ta lại đến khu trung tâm chi vậy? – nó khó hiểu nhìn anh hoài nghi
- Em đội cái này vào rồi đi với anh – anh đưa nó chiếc mũ lưỡi trai màu hồng
- Nó nghi hoặc làm theo lời anh rồi cùng anh bước xuống xe...
- Đc rồi, em nhắm mắt lại đi – Anh cười gian gian

- Gì chứ – nó biểu môi ko hài lòng nhưng vẫn làm theo lời anh...

Anh nắm tay nó dẫn đi lòng vòng 1 lúc...

- Đc rồi... anh đếm 1,2,3 em mở mắt ra nhé...1...2...3

Nó buông tay mở choàng đôi mắt, con người trong phút chốc giãn ra to long lanh,miệng há ra ngạc nhiên ko dứt, nó rưng rưng đưa 2 tay che miệng lại như đang đè nén cảm xúc trào dâng...

- Đó...đó là... – nó ngen ngào nức lên

- Là em đó... – anh cười dịu dàng vòng tay từ sau ôm lấy nó

Trên chiếc tivi to nhất khu trung tâm thành phố...1 hình ảnh thiên thần hiện lên hồn nhiên chơi đùa cùng cán em bé...nụ cười trong sáng đến động lòng người...một giọng hát trong trẻo cất lên thanh khiết mê đắm người nghe...thật ko thể tin đó lại là nó...

- Là...là em thật sao? – nó ko tin vào chính mắt mình nữa

Nó có thể hát như vậy sao?...thật ko thể tin...

- Đó là giọng hát của em sao?

- Đúng đó là em... – Anh hít 1 hơi trên tóc nó mỉm cười dịu dàng thì thầm vào tai nó – Đó là đoạn clip quảng cáo cho album mới nhất của anh...rất đc mọi người chú ý... Tất cả là nhờ em đó

- Em...em... – nó xoay người nhìn Ken ko chớp

Anh hôn nhẹ lên môi nó mỉm cười nói tiếp...

- Em rất có tiềm năng trong lĩnh vực âm nhạc... anh sẽ giúp em trở thành 1 ca sĩ – anh nắm lấy đôi vai nhỏ mỉm cười cam đoan nói

- Sao cơ, em sao có thể chứ? – ko thể tin, đến nằm mơ nó cũng chưa từng nghĩ có thể làm ca sĩ

- Đc, anh sẽ giúp em – anh nhìn thẳng vào mắt nó chắc chắn nói

Nó cảm động ôm lấy anh hạnh phúc vút cao tận trời xanh... cảm ơn ông trời đã ban anh cho nó...

...

Ít ra sau 1 trận sóng gió cũng có 1 ngày bình yên, nó vui vẻ thả hồn theo gió tiếp tục vào mộng dưỡng sức cho 1 cuộc phong ba bất ngờ sắp tới...

...

Sau 1 ngày ngủ no mắt, nó bừng tỉnh sảng khoái bước xuống giường mà ko cần ai kêu réo... tọt vào toilet hú hí gần cả tiếng, nó lột xác xong ngâm nga hát í ới bước xuống nhà nạp năng lượng...

- Mẹ ơi, con đói quá...

-

- Mẹ ơi...mama...

Nó gọi mama nhưng lạ thay lại ko có lấy 1 tiếng trả lời... ko lẽ ba mẹ đi hết rồi à?... thật kì lạ... Nó chạy nhanh xuống phòng khách... hóa ra ba mẹ nó đang ngồi đây cả...

- Mama, papa chào buổi sáng... Mama ơi, con đói bụng quá àh – nó chạy đến quàng tay ôm lấy mama nũng nịu

Mama nó thở dài, ngược gương mặt có phần gì đó u ám nhìn nó gượng cười...

- Ủ!! Để mẹ làm điểm tâm cho con

- Mama, mama sao vậy? mama ốm à? Sắc mặt kém quá – nó lo lắng nhìn mama nó

- Ko...ko phải...à...ko có – Mama nó lăm la lấp liếm, sắc mặt tái nhợt xoay mặt đi

- Mama, có chuyện gì sao? – Nó nắm lấy tay mẹ nó, lòng đầy hoài nghi – papa, có chuyện gì à? – Nó quay sang hỏi papa nó

Papa nó cũng cứng thái độ như mẹ nó, ông lảng tránh ánh mắt nó, nét mặt phập phồng lo âu... thái độ của papa mama nó càng làm cho nó cảm thấy lo sợ bất an hơn...

- Rốt cuộc là chuyện gì? Sao ba mẹ lại lo lắng như vậy? –Nó hét kiên nhẫn hét lên

- Là chuyện hôn sự của con – papa nó cũng ko nhin nổi lên tiếng

- Kìa ông, đừng làm con nó... – Mama nó giật mình nhìn chồng lo lắng

- Bà im đi, nó phải biết, vì chuyện này cũng chỉ có nó mới giải quyết đc – Papa nó nghiêm giọng gằn 1 tiếng cắt ngang lời của mẹ nó

Ít khi thấy papa nó nóng giận như vậy, hẳn chuyện này ko phải nhỏ, trái tim nó đánh liên hồi, cảm giác cho biết rằng vấn đề này khá nghiêm trọng khiến nó càng thêm sợ...

- Con nghe đây, 2 tuần nữa sẽ làm lễ đính hôn, cuối tháng sau con sẽ cùng Jun kết hôn, hôn lễ sẽ đc tiến hành trc khi con nhập học, nên sẽ ko ảnh hưởng đến việc học của con, con chỉ việc chuẩn bị tâm lý lên xe hoa thôi – Papa nó bình tĩnh nói

- Sao cơ? – Nó trợn mắt nhìn papa mama nó trân trối, tai lùng bùng cho rằng mình vừa nghe nhầm – Papa...papa vừa nói gì cơ? Con nghe ko rõ

- Con và Jun sẽ kết hôn vào cuối tháng sau –mama nó nắc nghen nói

Nó trợn mắt nhìn mama...là thật...là mama nó vừa nói...nó và Jun sẽ kết hôn...vào cuối tháng sau...

- ko...pa mẹ đùa với con phải ko?...Con ko muốn... con ko lấy Jun đâu...Con ko chịu đâu – Nước mắt nó bắt đầu lăn xuống lã chã

- KO muốn cũng phải muốn – Papa nó hét lên hùng hồn là trái tim nó như muốn ngưng đập

- Ông đừng la con nó – mama nó quay sang hét lên – Con à... Mẹ biết con yêu Ken... nhưng con hãy coi đó chỉ là tình cảm nhất thời thôi... Jun có đầy đủ điều kiện tốt để làm chồng con, lấy nó con sẽ sống tốt

- Mẹ... mẹ đừng đùa như vậy với con, cái gì mà tình cảm nhất thời?... con yêu anh ấy mà... Ko phải ba mẹ nói cho tụi con 2 tháng để xác định tình cảm sao?... vậy tại sao bây giờ lại ép con lấy Jun... ko cần đến 2 tháng đâu, con sẽ lấy Ken – Nó nức nở, nói như hét, giọng nghen ngào siết lấy tay mẹ nó

Mẹ nó lắc đầu khổ sở, nước mắt cũng ko kiềm đc mà nuốn đầy khuôn mặt...

- Ko đc con ạ... Chuyện đó chỉ là do ba mẹ quyết định... Nhưng bây giờ...

- Bây giờ sao hả mẹ? – Nó lay tay mẹ nó ra sức hỏi

- Ông nội của Jun đã ra mặt lên tiếng quyết định hôn nhân cho các con, các con vốn là có hôn ước, điều này ko thể chối cãi... vả lại... – Mẹ nó hít sâu lấy 1 hơi dài khổ sở

- Gia đình chúng ta và gia đình Jun trên danh nghĩa là xui gia, nhưng thực tế, công ty nhà ta có tồn tại đc hay ko là do quyết định của tập đoàn Dimon, mà đứng đầu tập đoàn ko ai khác chính là ông nội Jun... Ông đã nói...nếu cuộc hôn nhân này phá bỏ, đồng nghĩa với việc 2 bên sẽ cắt đứt quan hệ... lúc đó, công ty chỉ trong 1 ngày có thể phá sản, cả nhà có thể cuốn gói đi khỏi cái nhà này – Papa nó vuốt mặt 1 cái thở dài tiếp lời mama nó... ông chỉnh lại gọng kính trầm ngâm – Lúc đầu ông ấy ko quan trọng hôn ước này lắm, việc kết hôn tùy thuộc vào Jun... nhưng ko hiểu sao bỗng dưng lại quan tâm, dứt khoát muốn hôn sự này nhanh chóng tiến hành...

- Sao có thể vậy chứ... ko lẽ họ tuyệt tình đến thế sao? – nó uất nghen khóc sụt sùi

- Thương trường là chiến trường... huống nhà họ cần chi quan tâm đến 1 cái công ty nhỏ bé của nhà ta thế này chứ, việc đập đổ chúng ta dễ như trở bàn tay... Vì vậy... tất cả chỉ phụ thuộc vào con... nếu như ko muốn ba mẹ mày ra đường sống thì hãy ngoan ngoãn kết hôn với Jun đi... – Papa nó nghiêm giọng nói

- Con...con... – nó khóc ròng... đứng dậy bỏ chạy về phòng, tâm trạng như vỡ vụn nghìn mảnh

39. Chương 40

“Sao lại thế này... sao có thể chứ, mình và Ken chỉ vừa mới bắt đầu thôi, sao có thể ư chứ...” – Nó úp mặt xuống gối khóc điên cuồng...trong tâm trí lúc này chỉ xuất hiện hình bóng của Ken... nó làm sao có thể lấy Jun ư khi nó ko yêu anh chứ...

Khoan đã... ko phải ba nó nói rằng “...ông ấy ko quan trọng hôn ước này lắm, việc kết hôn tùy thuộc vào Jun...”... Vậy chỉ cần Jun từ chối thì sẽ ko có chuyện gì sao... Dù gì nó và anh cũng chỉ là quan hệ hợp đồng thôi sao...

Một tia sáng lóe qua đầu cho nó hi vọng... ko nghĩ nhiều, nó vội thay quần áo xách túi vọt ra khỏi nhà... bắt taxi đi thẳng đến công ty Jun...

...

Taxi vừa dừng bánh, nó đưa tiền ko kịp đợi thối đã mở cửa xe lao thẳng vào công ty mất tích... Mỗi ngày đi thang máy đều thấy rất nhanh ko hiểu sao hôm nay 1 phút trôi qua cứ như bằng nghìn thu khiến lòng nó nhộn nhạo ko yên... Cánh cửa vừa hé mở... nó xông thẳng 1 đường vào phòng Jun ko kịp đợi thư ký báo cáo...

- Jun – Nó vừa xông vào cửa đã gọi to tên anh

Anh đang cùng trợ lý Kim bàn công việc thấy nó xông xộc vào gấp gáp... khóe môi cong lên... quay sang ko biết nói gì với trợ lý Kim... chỉ thấy trợ lý Kim gật đầu rồi cúi đầu cáo lui ra ngoài...phút chốc cả căn phòng to lớn chỉ còn 2 người... vốn thường cũng chỉ có 2 người, nhưng sao hôm nay có cảm giác ngột ngạt thế nhỉ?...

- Em đến đây có việc gì ko? – Jun đứng dậy bước đến sát gần nó – Má em sao rồi? còn đau ko...Anh thực sự xin lỗi – anh đau xót nhìn bên má vẫn còn hơi sưng đỏ... đưa tay ý muốn vuốt lên vết thương do chính mình gây ra...

Nó bắt giác ko hiểu sao lui lại về sau 1 bước né đi bàn tay anh... hành động bất tri bất giác đó làm anh chợt chùng hững, trái tim đau tê tái như ai vừa mạnh tay bóp 1 nhát ko thương tiếc...

Thấy anh bất động... gương mặt tối đi vài phần... khác với mọi khi vẫn luôn ân cần, tươi cười với nó... Nhìn anh lúc này...nó cảm thấy...sợ... Rùng người run 1 cái... nó nuốt khan ngậm nước bọt... nhớ ra mục đích mình đến đây... nó ngẩng đầu nhìn anh...

- Anh...em có việc muốn nói

Anh hạ cánh tay đang ở giữa ko trung... nhếch miệng cười rảo bước đến ghế salon chiếm chệ ngồi xuống nhìn ngắm nó 1 lượt rồi mới mỉm cười cất tiếng...

- Có chuyện gì mà em phải chạy đến tận đây thế... ko phải nhớ anh mà chạy đến đây chứ – anh nhẹ nâng ấm trà rót vào tách

Nó quan sát thấy anh trầm tĩnh như bình thường lại mới thở phào nhẹ nhõm nói...

- Anh... anh có thể nói với ông nội anh hủy bỏ hôn ước giữa chúng ta ư ko?

Bàn tay đang rót trà bỗng khựng lại... nước trà đã tràn ra khỏi ly nhưng vẫn ko thấy anh có ý dừng lại hành động đang tiếp tục rót trà vào tách... Đôi mắt cụp xuống đen ngòm... 2 chân mày chau lại đầy tà khí...

- Em vừa nói gì? – Anh khô khan lạnh giọng gần hỏi lại

Nó thấy hành động rót trà bất bình thường cùng biểu hiện trên khuôn mặt anh khiến toàn thân bắt giác ko rét mà run lên 1 đợt...

- Ý em là...em nghe nói hôn ước của chúng ta ko quan trọng lắm, chuyện kết hôn là tùy thuộc vào anh... nên anh có thể nói với ông nội anh về việc hủy hôn ước của chúng ta đc ko?... dù gì quan hệ của chúng ta chỉ là hợp đồng... nên... – Nó rụt rè cố gắng giải thích, nhưng thanh âm vẫn vì sự sợ hãi mà có chút run run

- Em im ngay

...Xoảng...

Kèm theo 1 tiếng quát kinh trời là tiếng chiếc bình mạnh bạo chạm đất chấn động tâm tinh... nó xanh mặt, người co lại sợ hãi run lên... hốc mắt vỡ ra nước mắt đầm đìa...

...cách...

- Thưa ngài... có chuyện gì sao? – Trợ lý Kim bên ngoài nghe thấy tiếng đồ vỡ bất an bước vào

- Đi ra ngoài – Jun giận dữ hét lên – Khóa cửa lại, ko cho bất cứ ai vào dù có nghe thấy bất cứ tiếng động nào – Anh gầm lên kinh hãi

Trợ lý Kim mặt mày sợ đến cắt ko ra hột máu vội vã cúi đầu y lệnh... Cánh cửa vừa khép lại, anh lại quay sang nhìn nó, đôi mắt đen lầy như đang phát hỏa giống như đang muốn giết người tiến về phía nó... Nó run rẩy như con mèo con bị uy hiếp sợ hãi, tay chân cứng đờ ko phản ứng nổi, cứ 1 bước anh tiếng nó lại lui 1 bước...nhưng ko thể cứ tiếp tục như vậy, hơi hướm của sự nguy hiểm ngày càng dày đặc... ko thể nói chuyện với anh lúc này... nên hình thành trong đầu nó lúc này là ...chạy trốn... đầu nghĩ nhưng chân tay cứng ngắt cứng còn ko cử động nổi... mới quay người nhấc chân hướng về cánh cửa để chạy thì đã bị 1 bàn tay to lớn thô bạo nắm lấy...

Thấy nó muốn bỏ chạy, máu nóng trong người anh càng dâng cao hơn, như ngọn lửa gặp đồng cỏ khô cháy lan nhanh chóng 1 cách mãnh liệt... Anh kéo nó lại mạnh bạo vác lên đi về hướng ghế salon ném xuống... ấn người nó dán chặt vào ghế, 2 tay anh giữ lấy tay nó ko cho nó có đường trốn chạy hay phản kháng...bắt nó đối mặt nhìn thẳng vào anh...

- Buông ra...anh làm gì vậy? – nó khóc thét lên, nước mắt cả mắt nhưng vẫn thấy đc hỏa khí từ người anh bốc lên như có thể thiêu rụi cả cái Dimon này trong vòng vài phút...

- Em nghĩ vì sao đột nhiên ông nội tôi phải ra mặt thúc ép cuộc hôn nhân này? – Anh kề sát mặt nó trầm giọng thanh buốt nói sắc như thanh đao

Nó nín thở, trợn to đôi mắt ngập nước long lanh nhìn anh khó hiểu...

- Ko...ko phải ông nội anh muốn anh thực hiện hôn ước này sao? – nó khó thở cất tiếng...1 phần vì anh đang rất gần sát nó, 1 phần vì sợ hãi mà cất ko nổi lời...

- Ko ai có thể sai khiến đc tôi... – anh sát gần nó hơn, gần đến nỗi mũi anh đã chạm vào mặt nó

Một hương thơm xộc vào mũi làm người ta thấy say say mê đắm chìm vào...

- Vậy...vậy có nghĩa là... – nó hoang mang, tay run đến kiệt sức chóng đờ vô lực trên ngực anh

- Đúng... tất cả là do ý tôi... Boo...anh yêu em – Anh ko cưỡng lại đc thấp giọng đáp khẽ sát tiến đến môi nó...

Như 1 tiếng sét dội bên tai xẹt ngang trí óc 1 nhát chí mạng là nó chết lặng... chỉ đến khi môi anh kề sát mặt, hơi thở nóng hổi dồn dập phả vào mặt mới giúp nó bình tỉnh...

- Ko... – nó hét lên 1 tiếng, bao nhiêu sức lực còn sót lại dồn hết vào tay đẩy mạnh anh ra rồi vùng vẫy muốn thoát khỏi tay anh

Hành động cự tuyệt của nó như nhát dao sắc đâm thẳng vào anh ko chút lưu tình càng khiến anh thêm phần nộ cực đỉnh đến mức lí trí mờ mịt... anh giữ chặt nó hơn... hung hăng hôn lên môi nó mạnh bạo như muốn chiếm đoạt, bá đạo ko thương tiếc... Nó bất ngờ bị anh thô bạo run sợ, mặt trắng ko chút máu, mày nhều lại khó chịu, mọi phản kháng lại ko xi nhê gì đến anh... nó sợ vô độ... thở sấp ko nổi vì thiếu oxi... Nó bất lực buông tay ko kháng cự... 1 lại 2 rồi 3 và 4 giọt nước mắt lăn xuống nóng hổi nhỏ trên mặt anh... cảm nhận đc độ ẩm của giọt nước mắt rơi trên da thịt, ngọn lửa nóng giận dường như cũng đc dập dịu đi... khuôn mặt cam chịu nhưng ko khuất phục của nó xoáy vào lòng anh đau nhói...

- Đừng khóc – Anh dịu dàng vuốt lên 2 má đỏ hồng mịn màng như da em bé của nó vỗ về

40. Chương 41

Nó càng khóc nức lên, từ cổ họng văng vẳng ra những tiếng nghẹn ngào...

- Anh xin lỗi... anh nóng giận quá, em đau ko? – Anh cup mắt rầu rầu xót xa nhìn nó

Nó quệt những giọt nước mắt lắc đầu... Đây mới chính là Jun mà nó biết... nhưng tại sao?... tại sao lúc này anh hung hăng đến vậy chứ?... đâu mới là anh thật sự đây?...

- Jun...em xin lỗi... nhưng em ko yêu anh... sao có thể lấy anh... – nó nức nở khó khăn thốt từng lời đứt quãng...

- Em... – Anh lại giậm tím mặt...nó như vừa tạt thẳng vào anh 1 thau nước băng – Vậy tại sao khi chúng ta ở cùng nhau trên đảo, em ko phải có tình cảm với anh rồi sao? – anh cố đè nén giận dữ, trầm giọng đau khổ nhìn nó hỏi với hi vọng nhỏ nhoi rằng nó thích anh...

- Ko...có lẽ đó chỉ là tình cảm thoáng qua... em đã biết... em...em yêu Ken – Nó lắc đầu lí nhí

- Em im miệng ngay...- Anh quát 1 tiếng như trời gầm khiến nó lại cảm thấy sợ cứng người, run rẩy co người lại, mắt long lanh ngập nước – Ko cho phép em nói như vậy nữa... Em sắp trở thành vợ anh... ko cho phép em nói yêu bất kỳ kẻ nào khác... nghe rõ ko?... hãy về nhà ngoan ngoãn đợi đến ngày kết hôn đi, 2 tuần nữa chúng ta chính thức làm lễ đính hôn...em hãy chuẩn bị cho tốt... – Anh lạnh lùng ra lệnh, tuyên bố ép buộc nó...

- Jun – nó uất ức hét lên

- Anh sẽ gọi trợ lý Kim đưa em về, em cần nghỉ ngơi cho tốt – Anh quay người đến bàn làm việc, lạnh như băng ko nghe thêm 1 lời nào từ nó nữa

- Ko cần...Em ghét anh – Nó đứng dậy hét lớn rồi quay người chạy thẳng ra ngoài... ko quên đóng sầm cửa 1 tiếng chói tai như bộc lộ hết tâm tình cho đối phương biết

Chiếc cửa gỗ lạnh lẽo đóng lại... Anh như bị rút cạn sinh khí, người bải quải ngã lên ghế... đầu ngửa ra sau mặc cho những sợi tóc mái lòa xòa rơi đầy trên mặt... dùng tay nới lỏng cà vạt...người anh nóng như thiêu đốt... lấy tay bóp chặt thái dương... sắc mặt đen xảm xám xịt...hàm răng nghiến vào nhau như muốn vỡ vụn ra... khuôn mặt nhăn lại nhìn tựa 1 ác ma vương đang giận dữ thịnh nộ...

Anh sao thế này... sao lại mất tự chủ đến vậy chứ?... anh đã ko nghĩ sự việc sẽ đến mức độ này... càng ko ngờ nó lại nói yêu Ken... Trái tim anh như bị 1 phát súng điểm tòi tử hình... Đã ko thể cứu vãn nữa... anh ko thể để mất nó... cho dù phải dùng bất kì thủ đoạn nào... anh nhất định cũng phải giành dc nó... nó phải là của anh...

Có lẽ tình yêu đã ích kỷ anh... anh đang trở thành 1 ác ma thật sự chẳng?????...

Nó chạy vụt ra khỏi công ty... nước mắt ko ngừng tuôn rơi... nó ko biết phải làm gì nữa...

...Ring...ring...

Tiếng chuông dt vang lên cắt ngang tâm tư hỗn loạn của nó... loay hoay lôi chiếc dt ra... màn hình hiện thị tên cùng số quen thuộc... nó lấy tay vội lau đi nước mắt, hít thở thật sâu mấy cái cho tâm trạng lắng xuống mới áp dt lên tai...

- Alo, Ken

- Em đang ở đâu, anh đến nhà tìm ko thấy em, mẹ nói em chạy ra ngoài ko nói gì

- Em...em... em đi tản bộ thôi – nó ngập ngừng

- Em sao vậy? em khóc à? – Nghe giọng nó khàn đục anh lo lắng hỏi
- Dạ ko...em ko sao – Nó thật muốn khóc to hơn nữa trước sự lo lắng của anh
- Em đang ở đâu? Anh đến ngay...
- Ko cần đâu ạ... – Nó vội phản đối, vì nó ko muốn anh thấy nó lúc này – Em hơi mệt nên giờ đón taxi về nhà nghỉ, có gì mai mình gặp nha anh
- Ủ!!! Thôi cũng đc, em về đến nhà gọi cho anh
- Vâng

Nó cúp đt, ngẩng đầu hít lấy 1 hơi sâu, nước mắt ngưng đọng kiềm nén bỗng chốc lại chảy xuống... nó lang thang đi bộ về nhà, hi vọng đầu óc tỉnh táo hơn...

...

- Boo, con vừa đi đâu về thế? – Mama thấy nó vừa về lo lắng hỏi – Sắc mặt con kém thế, con có sao ko?
- Con ko sao, hơi mệt thôi, con đi nghỉ 1 chút – nó gượng cười lẫn thẩn bước lên phòng

Ngã người lên chiếc giường quen thuộc, nó đỡ dần nhìn trần nhà, nước mắt vô tri lại chảy xuống... Đôi mắt đỏ hoe, nặng trĩu rũ xuống... hi vọng mọi chuyện vừa xảy ra chỉ là cơn mơ...

...

Cơn mệt mọi đánh vật nó miên mang 1 đêm dài... hạt nắng rơi xuống khung cửa sổ ko vội đánh thức nó...

...Ring...ring...

Một tiếng chuông đt đổ phá tan ko gian yên bình, đánh thức con người đang quẩn lầy chần trên giường... Nó mơ hồ nheo mắt, tay mò mẫm về hướng phát ra tiếng...

- Alo
- Boo hả? – Đầu dây bên kia hét lên gấp gáp
- Rain hả? – nó nhú mồm nghe giọng con bạn thân – lâu ko gặp, mày thế nào oy? – nở 1 nụ cười gượng mặc dù mặt vẫn còn say giấc
- Thế nào cái đầu mày, mày mới là thế nào đó... Ghê thật, lấy chồng mà nói cho chúng tao biết – Rain trách móc
- Mày nói cái gì – nó bưng tỉnh, bật ngồi dậy, đầu óc hoang mang
- Mày đó, ghê thật nha, lấy chồng vừa gọi lại vừa tốt thế mà giấu, là giám đốc công ty Dimon luôn, có coi tụi tao là bạn ko vậy hả?
- Khoan đã, sao mày biết? – nó choáng thật sự
- Sao ko biết, hôm nay mặt mày ko tờ báo nào ko có
- Cái gì? – Nó trợn mắt hét lên 1 tiếng
- Con nhỏ này...này...mày đâu rồi...Rain... alo...alo – Sau tiếng hét chỉ kịp nghe 1 tiếng phịch, còn chủ nhân chiếc đt đã có dấu hiệu mất dạng

...

...bịch...bịch...

Nó chạy dồn dập xuống nhà hốt hã... đến phòng khách... ba mẹ nó đang ngồi trầm tư...1 ko gian tĩnh mịch đặc đến nghẹt thở... Khóe mắt mẹ nó hình như đo đỏ giống như vừa khóc xong...

- Ba mẹ, có chuyện gì phải ko? – Nó chạy vào phòng, mặt hoang mang hỏi dồn dập

Đáp lại nó chỉ là ánh mắt lảng tránh... Papa nó ném lên bàn 1 tờ báo khàn giọng trầm đục nói...

- Con tự xem đi

Nó nghi hoặc cầm tờ báo lên, gương mặt dường như co nhúm lại, mắt long lên sợ hãi, mọi thứ trc mắt như càng ngày càng tối sầm lại... Trên trang nhất mặt báo là hình ảnh nó và Jun với tiêu đề “chủ tịch tập đoàn Dimon công bố hôn lễ của cháu trai duy nhất”... ngày giờ cử hành lễ đính hôn đc công bố rõ ràng... đầu nó ong ong, tay chân bủn rũ, lồng ngực nhức nhối khó thở...

...kính...kong...

- Ai lại đến vào sáng sớm thế nhỉ, để mẹ ra mở cửa – Mẹ nó quệt những giọt nước mắt còn đọng ở khóe mắt rầu rầu đứng dậy...

Có vẻ tiếng chuông của ko đủ để xâm nhập vào tai nó lúc này... nó lúc này chỉ còn đứng chết lặng...

- Boo

Tiếng gọi quen thuộc pha phần gấp gáp tạt vào tai, lôi nó về hiện tại...

- Ken – Từ ngoài cửa, Ken chạy như bay vào trong ko đợi ba mẹ nó lên tiếng, nó nhìn thấy anh, đôi mắt sáng hẳn lên...

- Boo, chuyện này là thế nào? – anh chạy đến bên nó, cầm tờ báo đưa nó hỏi dồn

- Em...em cũng ko biết – nó hoang mang, nước mắt trào ra, cái đầu nhỏ xinh lắc nguầy nguậy

- Là giả thôi đúng ko? Ko có chuyện đó đúng ko – anh nhìn nó đau khổ nói

Nó ngây ngốc khóc nức nở, sự im lặng càng làm anh sợ hãi hơn...

- Tất cả đều là thật

Papa nó trầm giọng khàn khàn lên tiếng thay nó...

- Thưa bác, ko phải 2 bác đã đồng ý cho chúng cháu tự quyết định sao?... Tại sao bây giờ lại thế? – mặt anh tái đi, mắt cũng xám hờn, gương mặt đau khổ như lưỡi dao kéo vào lòng người

- Nhưng chúng tôi ko thể quyết định tất cả, dù gì chúng nó đã có hôn ước từ trước, câu biết điều, xin đừng tìm con bé nữa

- Bác

- Ba

Nó và anh đồng thanh kêu lên tuyệt vọng...

- Ken à? Cô xin lỗi, nhưng nếu như cuộc hôn nhân này bị hủy, đến nhà của chúng ta cũng ko thể giữ, toàn bộ cơ nghiệp của chúng ta cả đời gây dựng cũng ko còn... – Mẹ nó nức nở nắm lấy tay Ken xót xa nói

- Vì vậy mà 2 bác muốn bán con mình đi – Ken nghẹn ngào cắn giận nhìn pa mẹ nó

- Cậu im đi, cậu biết gì mà nói, cậu ko có quyền xen vào chuyện gia đình chúng tôi, mời cậu về cho và từ nay đừng bao giờ đến đây nữa – papa đập bàn tức giận

- Ba – nó khóc ngen nhìn ba nó trên trời

- Con cũng im đi, hãy ngoan ngoãn đợi đám cưới đi. Bà đứng đó làm gì, đưa nó lên phòng ngay – pa hét lên làm nó run rẩy khiếp sợ

- Boo...em đừng lo, mọi việc anh sẽ giải quyết ổn thỏa – Ken siết chặt tay như 1 lời kiên định, cúi đầu chào pa mẹ nó rồi quay lưng bước nhanh ra khỏi cửa

- Anh Ken – Nước mắt lã chã, nó gọi tên anh như 1 niềm hi vọng

41. Chương 42

Công ty Dimon...

- Tránh ra, dám cản đường ta?

- Thừa tiểu thư... khoan đã

Đại sảnh lao nhao khi 1 thân nữ xinh đẹp đang bóc ngạt hỏa khí ngùn ngụt xông thẳng vào phía trong công ty Dimon... Mặc cho cô tiếp tân khó khăn run sợ ngăn cản, nhưng móng vuốt sắc bén như 1 con mèo của ả ta vẫn ko khoan nhượng bất kì ai cản đường mình xông thẳng vào nơi cao nhất tập đoàn Dimon ...

...Rầm...

- Jun

- Tiểu thư... – cô tiếp tân đuổi theo ả lên tân phòng Jun nhưng vẫn ko ngăn cản đc – Xin lỗi giám đốc, vị tiểu thư đây một mực tìm gặp giám đốc, tôi ko thể... – cô tiếp tân sợ hãi, mặt trắng bệch run rẩy giải thích

Jun liếc nhìn qua kẻ gây rối, phớt lờ, ra hiệu cho cô nàng tiếp tân lui ra ngoài... sau đó tiếp tục xem hồ sơ...

- Anh Jun – kẻ gây rối 1 lúc cảm thấy mình bị phớt lờ cảm giận hét lên chói tai

Anh lúc này mới từ từ ngẩng lên, nhếch môi cười lạnh...

- Milan tiểu thư, chẳng hay có việc gì đến đây?

- Anh, việc đăng trên báo này có thật ko? là giả đúng ko anh? – ả nén giọng nhỏ nhẹ hỏi

- Tất cả là thật, tất cả thông tin trên báo truyền thông đều do 1 tay tôi cung cấp – Jun đan 2 tay vào nhau nhàn nhả nói

- Cái...cái gì?... Ko thể...em ko tin... ko phải lúc đầu chỉ là nói đùa thôi sao?... vả lại, cô ta đã có bạn trai rồi mà, cô ta là bạn gái Ken – ả nhào đến quẩn lấy Jun ko kiềm chế đc chính bản thân hét lên chói lói

- Milan tiểu thư, xin cô tự trọng – Jun nhăn trán, kéo tay cô ta ra khỏi người mình – tất cả là hiểu lầm, chúng tôi sẽ giải quyết rõ vụ việc, xin mời cô về cho – Anh điềm tĩnh nói, giọng khinh miệt đuổi khách

- Ko...ko...anh Jun...em yêu anh...anh biết em yêu anh mà – ả thực sự điên lên, chạy đến ôm lấy Jun như con bạch tuột

- Thư ký, tiễn khách – anh với tay nhấn chiếc nút màu xanh nhạt ko chút lưu tình đẩy ả ra – Tiểu thư Milan, mời

Ả Milan quē tột độ, mặt đỏ bừng bừng, nắm tay siết chặt đến độ móng bấm cả vào da thịt...

- Jun...em ko để chuyện này xảy ra đâu... – ả nghiêng răng chèo chẹo tuyên bố quay người mạnh bạo đi ra

Jun nhếch mép cười khinh miệt loại đàn bà ko biết liêm sỉ này.... Thật ko ngờ dám vứt cả bản mặt mình như vậy, lòng tự trọng của họ thật rẻ...

...

Ả bước nhanh ra cũng nhanh như vào... gương mặt xinh đẹp méo mó biến dạng như ma nữ thu hết ánh nhìn mọi người trong công ty... trong đầu dấy lên những toan tính xấu xa...

- Tiểu thư Milan, tôi có thể nói chuyện với cô 1 chút ko?

- Cô là?... – ả nhíu mày nhìn người từ phía sau đang tiến về phía mình

- Tôi là...

Một nụ cười tà ác giữa 2 tâm địa ác ma nở ra... dự báo điềm chẳng lành đang đến dần

42. Chương 43

Nó nằm bất động trên giường, đôi mắt lơ mơ ko chút sức sống...Vây là chỉ còn 2 ngày nữa là đến lễ đính hôn... sao nó lại ko cảm thấy hồi hộp như những cô dâu sắp lên xe hoa, mang trong lòng cứ mang 1 niềm ưu phiền hối tiếc... Đối với nó có lẽ cũng chẳng còn gì...2 ngày nữa... mọi thứ sẽ hết... Tình yêu nó chưa kịp nở đã tàn... còn gì nữa?...

...ring...ring...

Nhìn thoáng tên người gọi hiển thị trên màn hình, khóe mắt nó cụp xuống... mệt mỏi áp lên tai nghe...

- Jun?

- Boo, em đang làm gì vậy? Đã ăn trưa chưa?- Đầu dây bên kia truyền đến thanh âm trầm ấm dịu dàng

- Vẫn chưa, em ko thấy đói

- Ko đc, em thay đồ rồi xuống nhà đi, anh cho trợ lý Kim đến đón em

- Em biết rồi...

....

- Boo tiểu thư...Boo tiểu thư

- Vâng – nó ngồi trên xe mô tô lung chim đắm trong suy nghĩ mà ko hay biết đã đến nơi...

- Đã tới, Giám đốc đang chờ cô...

- Cám ơn anh – nó gượng 1 nụ cười... Nhìn nó mà chính trợ lý Kim cũng cảm thấy chạnh lòng

Nó bước vào sảnh công ty, dường như ko khí khác lạ ko còn giống như trước nữa...vô cùng nặng nề... bước vào thang máy, nó cúi gằm mặt như thể muốn chôn cả mặt xuống đất, nhưng nó cũng ko phải kẻ điếc mà ko nghe đc những lời bàn tán xung quanh...

- Là cô ta đấy...

- Phải ko, đâu có xinh đẹp gì mà để 2 người đàn ông tuyệt hảo như vậy tranh giành chứ...

- Thật ko biết xấu hổ, còn dám vác mặt đến đây...

- Thật tội cho anh Ken, hôm qua báo đăng nói là anh ấy đến Bar uống rượu sinh ra ẩu đả, chắc nguyên nhân cũng vì con hồ ly kia...

Từng đợt...từng đợt xào xáo vang lên... những lời chỉ trích ko đau bằng việc Ken vì nó mà xảy ra chuyện... nó cũng ko thể giả mù khi mỗi ngày nhìn thấy hình ảnh ko hay của anh trên trang nhất mặt báo... Cấn đôi giọt nước mắt, nó nặng nề bước đi trước hàng trăm ánh mắt khinh miệt...

...

-Ồ!!! Ai thế này, là Boo tiểu thư phải ko?

Một giọng nói chua như chanh cắt ngang tâm tư, nó ngẩng dậy thì 1 dáng người quen quen đã lâu ko gặp kiêu kì đứng trước mặt nó...

- Thư kí, lạy ko gặp, chào cô – Nó gượng gạo 1 nụ cười lịch sự đáp chào

- Ko dám, tôi sao có thể so với cô mà chào hỏi

- Ý cô là...?

- Cô nghĩ mình giỏi lắm chứ gì, đc 2 chàng trai tài mạo song toàn yêu thì vênh váo lắm chứ gì, tôi đâu có bản lĩnh như cô – Á cay nghiệt đâm chọc nó

- Tôi...tôi ko có

- Hừ, cô còn dám mặt dày tới đây còn dám nói ko có, nhờ cô mà mấy hôm trước có kịch hay xem, cô nào loạn vậy chưa đủ sao?... Hiện giờ giám đốc đang bận họp, ko tiện tiếp khách, mời cô về cho, ở đây ko ai hoang nghênh cô đâu – Máu ghen trong ả sôi trào, 1 hơi tổng sỉ vả nó ko thương tiếc, việc 2 chàng trai đỉnh đỉnh như Jun đại tổng và ken thiếu gia ẩu đả nhau vì 1 con nhóc như nó quả là 1 đòn chí mạng vào lòng tự trọng của phái nữ, nhất là kẻ ngạo mạn như cô ả

- Tôi...tôi... – Trước khí thái giận dữ của ả, nó cảm thấy nhỏ bé, nước mắt lưng tròng khòe mắt, từng lời như nhát búa bổ vào đầu nó khiến đầu óc choáng váng, phần vì nó cũng quá mệt mỏi bởi mấy ngày qua khóc quá nhiều

Chân nó run lên dường như muốn kiệt sức, đầu 1 mẩu hỗn độn... nó gần như muốn ngã khụy xuống... Ngay khi nó đã ko còn chút sức phản kháng, từ phía sau 1 bàn tay đỡ lấy nó vững vàng... Gương mặt anh tuần điểm vài phần đen như mây kéo thành giông bão... đôi mắt như 2 viên đạn lửa bắn thẳng đến người ả thư kí...

- Giám...giám đốc... – Ả bị 1 mắt anh bắn vào người lạnh toát, ánh mắt như dao sắc có thể chém chết người

- Cô nghĩ mình là ai mà dám lớn tiếng ở đây? – Anh gầm rít qua kẻ rằng như muốn ăn tươi nuốt sống kẻ trước mặt

- Tôi...giám đốc, có chút hiểu lầm...

- Hiểu lầm? Boo là phu nhân tương lai của Dimon, đến hay đi cũng ko tới lượt nhân viên quèn như cô ý kiến... cô nghĩ mình là ai mà dám xua đuổi?

- Giám đốc... tôi...tôi

- Trợ lý Kim, giao cho anh xử lý, tìm 1 người tốt hôn – anh lạnh lùng bế lấy nó vào lòng bước đi ko thèm đếm xỉa đến ả mặt xanh từ tàu lá chuối đang thảm thiết cầu xin

...

- Boo, em ổn chứ? – Anh đặt nó xuống ghế, lo lắng nhìn sắc mặt nhợt nhạt của nó

- Ko sao, em muốn về nhà – Nó lặng đẩy tay Jun ra, mắt ngập sương nặng nề gượng 1 nụ cười...

Nhìn khuôn mặt nhỏ ko còn chút hồn nhiên như trước, chính lòng anh cũng đau quặn... Anh thật biết chính mình đã sai rồi, có phải dừng lại hay ko? Nhưng trái tim anh cho phép...

- Đc, anh đưa em đi ăn rồi chúng ta về

Nó chỉ vẽn vẹo gật 1 cái, như 1 cái xác ko hồn vô cảm xúc làm việc như lời anh nói ... Biểu hiện đó càng khiến anh thấy bị thương nhiều hơn là vui mừng chiến thắng khi có đc nó...

...

...

...

Quán Bar Queen Night...

- Ken, đừng uống nữa – Min gắng lấy ky rượu trên tay anh

- Buông ra, cậu muốn ăn đấm àh? – Anh lơ mờ đôi mắt, khàn khàn giọng trầm đục lè nghề quát tháo

- Cậu... thật ko thể tin đc... Ngồi yên đây tôi lấy cho cậu ít thứ giải rượu – Minh bực dọc nhìn tên tiểu tử thất tình thảm hại, cũng ko nỡ đành lòng mắng ***** thêm, bước đi đến quầy bar

43. Chương 44

Anh 1 tay cầm chai rượu vốc cạn tu ừng ực như nước lã, đôi mày kiếm chau lại, vẻ mặt bất cần cùng ánh mắt đau khổ hạ gục hình tượng 1 Ken thần tượng lịch lãm, oai phong... Bóng Min vừa lặn vào đám đông... 1 thân ảnh âm thầm tiến đến nơi anh ngồi, ko mời mà tự nhiên ngồi xuống bên cạnh... đôi mắt sắc bén nhìn anh mê đắm, khóe môi gợn lên như 1 biểu tượng chiến thắng trước hình ảnh của người trước mắt...

- Ken – Giọng nói nhỏ nhẹ cất lên yêu kiều, gợi cảm... nhưng cũng ko lấy đc từ anh 1 cái nhìn...

Thấy anh đang định vớ lấy chai rượu thứ 3 trên bàn sau khi đã nốc cạn 2 chai trước, bàn tay xinh đẹp nhanh hơn chụp lấy... quả nhiên thu hút đc sự chú ý của anh về phía mình

- Sophina, cô làm cái quái gì thế hả? – Anh nhú mắt nhìn kẻ dám ngang nhiên tước đoạt chai rượu của anh...khinh khỉnh lên tiếng

Cách đáp trả của anh khiến ả có chút ko cam lòng, nhưng vẫn cố nuốt xuống, ổng ẹo nhích gần đến anh, 1 bàn tay khẽ đặt lên vai anh, tình tứ nói khẽ vào tai anh như cố ý gây hiểu nhầm...

- Nếu anh muốn uống, em sẽ cùng uống với anh

Trong cơn mê, chính anh cũng phân biệt đâu là nó đâu là những ả diêm dúa, ko chút động lòng, anh đẩy ả ra vô tình, giật phăng chai rượu, ngửa cổ tu 1 hơi ko thèm đếm xỉa đến ả... Thấy mình bị đá 1 phát ra ngoài, lòng tự ái dâng trào 1 tảng lớn như sóng thủy triều vỗ vập... ả nghiêng rầm rầm lợi tức giận sôi trào

- Anh...anh sao lại như vậy? Con nhỏ kia có quái gì mà phải tự dìm vò mình như vậy, ko lẽ em thua con nhỏ xấu xí, ti tiện, ham mê tiền bạc đó sao?

...xoảng...

Chỉ sau khi nghe tiếng ả hét lên lẫn lộn với vô số tạp âm trong quán Bar là tiếng chai nện vào tường khô khốc vang lên... Mọi người dòn hết ánh mắt đổ vào nơi nguyên nhân nguồn cội... chỉ thấy mặt Sophina trắng nhưng tờ giấy, cắt ko còn hột máu phía bức tường sau lưng ả vẫn còn màu đỏ sẫm sẫm của chày dài xuống... còn khuôn mặt Ken thì đen xạm 1 mảng, ánh mắt như dao găm sắc bén muốn giết người gườm gườm đâm thẳng vào ả... bàn tay to lớn mạnh mẽ của anh ko chút thương tiếc nắm lấy cái cổ ả xách lên thô bạo... khuôn mặt đang trắng như xác chết chuyển sang xanh ko thua tàu lá chuối...

- Người như cô mà dám đi so sánh với cô ấy sao? Nghe cho rõ đây, nếu tôi còn nghe từ cái miệng dơ bẩn của cô nói về Boo của tôi như thế 1 lần nữa, thì tôi sẽ cho cô biến mất khỏi giới nghệ thuật ko còn tâm hơi... rõ chưa

Anh gằn mạnh mẽ từng lời từng tiếng, ko đợi ả kịp trả lời đã hất 1 cái mạnh ném ả ngã nhào ra đất rồi lững thững bỏ đi, bước đc mấy bước, đôi mắt mịt mờ lảo đảo, toàn thân vô lực nặng nề... anh bắt đầu ngã xuống như thân cây đổ... may mắn Min kịp thời quay lại đỡ lấy thân hình to lớn của anh dìu ra xe... thấp thoáng phía sau vẫn ko ngớt tiếng plap máy chụp hình, nơi đâu có anh quả có kẻ rồi hơi theo rình... Min đặt Ken trong xe, khuôn mặt nhợt nhạt, đôi mắt vẫn nhắm nghiền, nhưng miệng mấp mấp mấy tiếng, chỉ nghe đc anh gọi ai đó... “Boo”... Min đưa mắt về phía sau, vẫn bọn đĩa đói ko ngừng chớp cơ hội, ngày mai mặt báo lại nóng hổi những scandans... lại nhìn tên bạn chí cốt đến trong mơ vẫn gọi tên người yêu thương khiến anh chàng thôi ko khỏi lắc đầu kêu khổ...

Chiếc xe của Min lặn bánh mang Ken đi, từ trong quán Bar, Sophina như ngọn đuốc phừng phừng trông theo, miệng ko ngừng ***** mắng...

- Đc lắm Ken, anh dám sỉ nhục tôi như vậy, tôi sẽ ko bỏ qua cho anh đâu...

...

Quả đời nói gì có nấy... Mắt nó trầm buồn, bên khóe đo đỏ ngấn 1 giọt lệ nhìn ko rời khỏi mặt báo, trên đó còn nguyên hình ảnh anh đang hung dữ nắm xóc ko thương tiếc Sophina lên... Anh lại uống say gây chuyện nữa rồi... Từ ngày nó quyết định chia tay anh... ko ngày nào là hình ảnh của anh ko có trên mặt báo... Từ những scandans anh có bạn gái mới cho đến anh ẩu đả tại quán Bar... nó theo dõi anh ko sót dù là 1 tin nhỏ nhất nhất... Tại sao anh lại hủy hoại hình tượng chính mình như vậy?...

Gạt đi khoe mắt động sương, nó thở dài 1 cái... Nó còn đang luyến tiếc gì?... Nhưng nó biết... nó cũng đang sai lầm...?

...

...

Ở 1 nơi khác... tâm trạng 1 người cũng ko khá gì hơn khi, bàn tay to lớn nhàu nát mảnh báo, gương mặt tối sầm 1 mảng đen nhánh... Jun tựa người vào ghế, mắt mông lung trải qua cửa sổ đầy gió và nắng ấm, nhưng sao chính lòng anh lại lạnh như thế này... Anh đang làm gì?... Anh đang làm đau cả 3... cả 3 sao?... hóa ra cả anh cũng đau... Anh đau...là tim anh đau khi nhìn nó... 1 cô bé luôn ngập tràn sức sống, nụ cười xinh tươi như thiên thần giờ đây héo rũ như đóa hoa tàn... Anh đau...là lương tâm anh đau... khi trông thấy hấn... có thể coi là địch thủ của anh, nhưng thâm tâm lại có thể xem là bằng hữu... hấn càng ngày càng tệ hại... và... anh đau... là chính anh đau... một kẻ cố chấp... một kẻ trực tiếp bóp nát trái tim người khác...và cả chính mình...

...cốc...cốc...

44. Chương 45

Một tiếng vang khê cắt ngang tâm tư hỗn độn... Jun nhúu mày khó chịu lên tiếng...

- Vào đi

Từ cửa, 1 có gái dáng người xinh đẹp, từng đường nét trên người gọn gàng trong trang phục công sở lịch sự, mắt to long lanh ngập đầy nắng sớm, mũi cao nho nhỏ, môi hồng mềm mại cùng mái tóc tơ mềm xỏa dài ngang lưng...

- Cô là ai?

Anh nhìn hồi lâu người vừa bước vào phòng nghỉ hoặc nhúu mày hỏi...

- Chào ngài, tôi là Hyo Rin, thư kí mới, bắt đầu từ hôm nay sẽ làm việc cùng ngài, mong dc chỉ dạy – Giọng nói ngọt dịu man man như làn gió xuân, cô cất lên khe khẽ hướng về Jun kèm theo 1 nụ cười nhẹ đủ làm người khác mê mết

Jun ánh mắt lạnh lạnh vẫn ko đổi nhìn về phía thư kí mới, đánh giá 1 loạt rồi trầm giọng ko chút cảm xúc...

- Đc rồi, cô đi làm việc của mình đi

Hyo Rin đưa mắt nhìn đại nhân vật lạnh lùng như băng tảng trước mắt, ánh mắt có vài phần khó hiểu, nhưng cũng mau chóng thu hồi mỉm cười cúi đầu lui ra ngoài...

Cánh cửa khép lại... ko gian lại yên ắng đến ngợp người... anh lại rơi vào tình trạng u mê trầm mặc... thật sự... anh quá mệt mỏi rồi... anh muốn rút lui... nhưng anh ko thể nữa...

...cốc cốc...

Đôi mắt đang nhắm nhay trốn hiện thực nheo lên, 2 chân mày chau nhau báo hiệu 1 cơn tức giận...

- Vào đi – Anh quát nhẹ nhưng khí thái vẫn đủ hù chết người ngoài cửa...

Chiếc cửa nhẹ mở, nhưng ko thấy người bước vào... Anh hoài nghi giương mày nhìn chằm chằm... Hồi sau... 1 chiếc đầu nhỏ nghiêng nghiêng nhìn vào quan sát tình hình... Hyo Rin thấy khuôn mặt hắc ám đầy giận dữ của Jun mà sợ toát mồ hôi, nuốt 1 ngụm nước bọt, cô ôm chồng hồ sơ bước vào, ái ngại đặt lên bàn...

- Giám... giám đốc... hồ sơ này tôi đã xem và chỉnh sửa xong, mời ngài duyệt qua

Đứng càng gần Jun, cô càng cảm thấy da đầu tê tê... vừa vào đây làm là cô đã dc nghe qua thành tích hắc ám của ông chủ, nhưng ko ngờ, chứng mắt chính kiến thái độ tức giận lạnh lùng của Jun, cô nàng mới hiểu

hết thế nào là “Tai nghe ko bằng mắt thấy”... Thật ko biết ngài dài thằng rộng có còn đợi cô tận hưởng ko đây...

- Đc rồi, cô đi ra đi

...

...Cạch...

Cô đặt lên bàn anh 1 tách trà... toan bước đi...

- Thư kí Rin, đây là...? – Anh nói bỏ lửng, ánh mắt lạnh lùng nhìn cô rồi nhìn tách trà như 1 ngụ ý cần 1 câu trả lời

Ánh mắt đó của anh khiến cô rùng mình 1 cái... cô gãi gãi đầu áp ứng như cô ngốc...cười cười ngượng ngùng...

- Àh... tại...tại tôi thấy anh hình như tâm trạng ko tốt lắm... đây là trà sữa mật ong... tôi nghĩ có thể giúp anh cảm thấy khá hơn... có lẽ...có lẽ vẫn tốt hơn là uống cà phê – Cô cúi đầu giải thích vội, vẫn sợ ông chủ máu điên nổi lên đem hết tâm ý tốt của cô quăng tthăng thì thật khôn khổ

Jun lặng nhìn thân người trước mặt, cô nàng ko giống với những thư kí trước, cô mang 1 dáng vẻ tự nhiên, gương mặt đc trang điểm nhẹ ko lòe loẹt nhưng lại vô cùng tinh khiết... từ cô tỏa ra 1 mùi vị dịu dịu làm người khác thấy nhẹ nhàng...

- Đc rồi, cảm ơn cô, cô lui ra đi

Nghe 1 giọng mềm hơn hẳn, Hyo Rin ngẩng người nhìn anh ko chớp, cứ ngỡ mình nghe nhầm liều mạng ngốc đầu lên nhìn anh chăm chăm như người ngoài hành tinh...

- Còn chuyện gì sao? – Bị cô nhìn bằng 1 ánh mắt khó hiểu, anh nhúu mày hỏi lại

- Dạ...ko...ko có... xin lỗi – Bị anh làm cho giật mình... cô ngượng đỏ mặt nhanh chân phóng ra khỏi phòng làm việc...

Cánh cửa lại đóng lại, 1 cơn gió nhẹ thoảng vào phòng, mang mùi hương trà sữa tản mát khắp nơi làm lòng người nhẹ hẳn... nhìn ly trà sữa thơm lừng, còn có những viên đá trong suốt như thủy tinh, lành lạnh sóng sánh gọi mời mỹ vị người nhìn... Nâng ly trà sữa, anh nhấp 1 ngụm, vị thơm của trà xộc vào mũi, cảm giác ngọt ngào của mật ong quyện cùng vị béo của sữa, ko ngọt gắt cũng ko quá lạt lẽo, rất vừa dùng, còn có 1 chút hương thơm và vị đắng của cà phê, có lẽ để cho ngon hơn, cô nàng cho thêm vài giọt cà phê... Cảm giác từ món ngon mang lại... trong khoảnh khắc giúp anh cảm thấy thư thái hơn 1 chút... cảm giác mệt mỏi ko giấu diếm mà bộc hết ra ngoài khiến anh thấy thoải mái hơn... đã mấy ngày rồi anh đã nặng nề đến nỗi quên mất cảm giác thư giãn này?... Có vẻ như lần này trợ lý Kim tuyển chọn đc đúng người rồi...

...

Hyo Rin bước đc ra khỏi cái phòng ngọt ngào như tra tấn kia liền thở phì phì...

- Em làm gì mà bộ dạng như mới gặp quỷ vậy

Từ phía sau cô vang lên 1 chất giọng quen thuộc trầm ấm... xác định đc chủ nhân giọng nói, cô nàng liền vui vẻ chạy đến ôm lấy người đàn ông đáng vẻ đạo mạo, tuy ko bằng Jun nhưng cũng ko đến nỗi tệ... chiếc miệng nhỏ nhắn hôn lên má anh ta 1 cái thật kêu...

- Anh...

Anh chàng dùng đôi bàn tay khỏe khoắn đón lấy thân hình đáng yêu nhảy bổ vào lòng mình nũng nịu...

- Ngày đầu làm việc thế nào? – Anh chàng dịu dàng hỏi

- Ông chủ của anh đáng sợ quá, em sống ko nổi đâu – cô nàng rưng rưng tội nghiệp

Anh chàng nghiêng người cười khê 1 cái xoa đầu...

- Em đừng lo, vì giám đốc đang có chuyện ko vui nên mới thế, em cố gắng làm việc cho tốt đc rồi – Anh vỗ vỗ cô cười nói

Cô nàng nhăn nhó 1 cái, lè lưỡi trêu chọc...

- Đc rồi, trợ lý Kim quý giá của giám đốc ơi, em biết anh tôn sùng tên đó lắm, ko nói lại anh...

Anh buồn cười nhìn cô gái nhỏ nhắn, khoát vai nịnh nọt...

- Đc rồi, để ủng hộ tinh thần cho em, bây giờ anh mời em đi ăn cơm – anh nói rồi kéo tuột cô đi

45. Chương 46

Trời trưa hè ko chút thoải mái gì cho lắm... nhìn đồng hồ cũng đã quá trưa, Jun rút điện thoại bấm số quen thuộc...

- Alo – Đầu kia đáp lại hồi chuông dài bằng 1 giọng nói ko hề có sức sống

- Em đang ngủ à? – Anh nhú mồm, ko hiểu sao giọng nói này với anh sao mà xa lạ quá, khiến anh cảm thấy buồn phiền hơn

- Ko, em chỉ đang nằm nghỉ – Nó ỉu xiu đáp gọn

- Em đã ăn cơm chưa?

- Vẫn chưa

- Anh sẽ cho người đến đón em, chúng ta cùng ăn trưa rồi chọn váy cưới cho em – Anh trầm ồ nói

Bên kia ko truyền lại bất cứ 1 câu trả lời nào... chỉ thấy lặng 1 lúc lâu rồi báo hiệu đã cúp máy... Anh buông thõng chiếc điện thoại trong tay, mắt giăng lớp sương mờ, ngày một đã là lễ đính hôn mà anh luôn chờ đợi, nhưng sao... day dứt như thế này...

...

Chiếc xe đậu lại trước cửa công ty Dimon, nó mệt mỗi bước lên từng bước nặng nề đến thang máy...

- A, đó là bánh của em mà...

Từ phía sau vọng lại 1 giọng nói trong trẻo cười đùa vui tươi khiến nó tò mò ngoái lại... thấy trợ lý Kim cùng 1 cô gái trẻ xinh đẹp tay trong tay cười đùa, anh khoát vai cô gái nói chuyện thân mật... cô gái với gương mặt sáng sủa nhìn anh nũng nịu đáng yêu đang cười khúc khích với trợ lý Kim... Nhìn hình ảnh 2 người hạnh phúc bất giác khóe môi khô cằn hiện lên 1 nụ cười buồn đầy ngưỡng mộ, ánh mắt ngập tràn niềm đau... Ngày ấy... ngày ấy... đúng...ngày ấy... nó và Ken... cũng hạnh phúc...như vậy... Lưỡi nó khô ran, cổ họng cũng thật nghẹn ngào... sóng mũi cay xè...

- Thôi, em đi làm đi, mọi người đang nhìn kìa – Trợ lý cốc nhẹ cô nàng đáng yêu đang ở bên mình

- Kệ người ta, hihihhi – Cô trêu ghẹo anh cất tiếng cười ngọt ngào đáng yêu – Em đi đây, tan ca đợi em ở bãi đỗ xe nhé

- Ok

Cô nàng ôm cổ hôn chóc lên má anh 1 cái mới tùm tùm đi đến thang máy đứng cạnh nó... Nó len lén nhìn cô gái xinh đẹp... Có lẽ cô là bạn gái của trợ lý Kim, trông cô tràn đầy sức sống, nụ cười rất đẹp...

...Ding...

Tiếng thang máy lòi nó trở về hiện tại, thu lại ánh mắt, nó cuối đầu bước vào thang máy... Vừa đưa tay nhấn nút tầng 10 thì chạm trúng 1 ngón tay xinh đẹp của một ai khác... 2 ánh mắt to long lanh nhìn nhau 1 cái... Hyo Rin mỉm cười gần gũi với nó...

- CÔ cũng lên tầng 10 sao? Cô làm ở văn phòng tầng 10 àh? Sao tôi chưa gặp qua cô nhỉ? – Hyo Rin nhiệt tình hỏi han

- Tôi...tôi – nó ấp úng chưa kịp trả lời thì cô nàng Hyo Rin lại tiếp lời

- Àh, tôi cũng mới đến làm, ko biết là phải, tôi tên Hyo Rin, còn cô?

- Boo – Nhiệt tình của Hyo Rin làm nó cảm thấy gần gũi hơn nên cũng vui vẻ cười đáp lời

- Tôi là thư kí mới vào, cô biết ko, giám đốc chúng ta thật đáng sợ, lúc nào cũng hầm hập, làm tôi mới đến mà sợ đến rét cả người – Hyo Rin phồng má tố cáo Jun – Thế cô làm trong bộ phận nào? Trong cô rất quen, chúng ta đã gặp nhau chưa nhỉ? – Hyo Rin thật thà cười nói

Nó mỉm cười gượng gạo, cuối đầu trầm buồn...

- Tôi...tôi là... vị hôn thê của Jun – nó tự cười chính bản thân...2 từ “hôn thê” khiến nó cảm thấy thật... buồn cười

Hyo Rin quay phắt sang nhìn nó... Sắc mặt xuống sắc ngay lập tức... tay cô nàng run run chỉ về phía nó... miệng lắp bắp như gặp phải sinh vật lạ...

- Cô...cô là...là... hôn thê giám đốc?... còn là bạn gái của Ken... đúng rồi... tôi nhớ rồi... tôi thấy cô trên báo... Boo... ko sai

Nó cười khở ko nói gì...còn Hyo Rin thì mồ hôi đã vã ra như tắm... lúc này cô còn to gan chề sếp là đáng sợ... chết chắc rồi...

- Chị là bạn gái Trợ lý Kim?

- Bạn gái – Hyo Rin sững lại mấy giây chớp chớp mắt nhìn nó rồi bật cười nghiêng ngả – Cô thấy chúng tôi giống tình nhân lắm à? – Hyo Rin quệt giọt nước mắt cười cười hỏi nó

- Vì...vì... 2 người rất ...rất ...giống...giống – Nó đỏ mặt, ngượng ngùng

- Hahaha... tôi quên ko giới thiệu rõ ràng nhỉ?... Tên đầy đủ của tôi là Kim Hyo Rin

- Kim Hyo Rin... Kim Hyo Rin... – Nó lẩm nhẩm lại cái tên của Hyo Rin – Kim... A!!! ko lẽ cô là em gái trợ lý Kim

Hyo Rin cười tươi roi rói gật đầu đồng tình...

...Ding...

Nó bước đi vừa ra khỏi thang máy thì bị 1 bàn tay xinh xinh níu vạt áo lại... Ngoái nhìn thì thấy Hyo Rin đang cúi đầu thấp hết mức, mặt mày khó coi...

- Hyo Rin, chị có chuyện gì vậy? – Nó nhìn cô nàng chăm chú khó hiểu

- Cô...cô đừng nói với tổng tài tôi nói giám đốc là đáng sợ, mặt hầm hập nhak – cô nàng lí nhí giọng cầu khẩn

Nó chớp chớp mắt ngây người nhìn cô nàng này... ko biết nên ko hay cười, nhìn nó bộ hẹp hòi lém sao? =))

- Chị yên tâm, em ko nói gì đâu – nó cười cười nhìn cô gái dễ thương này

- Thật ko? Thật nhé... Cám ơn cô – Hyo Rin như bắt đc vàng nắm lấy tay nó cười ngoác tận mang tai

- Chị gọi em là Boo đc rồi, rất vui khi đc kết bạn với chị – Nó thật sự thích cô gái nhiệt tình này

- Thật sao... ko thành vấn đề...thôi!! Cô vào trong đi kẻo giám đốc đợi – Hyo Rin hoạt bát thúc giục nó rồi quay người đi

Nó lặng đứng nhìn người bạn mới, trong khoảnh khắc ở gần Hyo Rin, nó đã có 1 chút niềm vui nhỏ trong suốt thời gian khó thở vừa qua... Nhưng thực tế vẫn là thứ nó phải đối mặt ... Đuôi mắt sụp xuống... mọi tâm trạng vui vẻ vừa thoáng qua lập tức dập tắt, trở lại cảm giác vô cảm... nó đẩy cửa bước vào...

...

- Boo, em đến rồi à? – Jun buông tập tài liệu trong tay mỉm cười bước đến gần nó

Nó ko nói gì, chỉ khẽ gật đầu, thái độ vẫn ko có gì thay đổi ngoài 2 chữ lạnh lùng...

- Em muốn ăn gì?

- Tùy anh – Nó lắc đầu ko quan tâm

- Em muốn chọn áo cưới như thế nào

- Tùy anh

- Còn nhẫn? – Anh nhíu mày, sắc mặt kém đi vài phần

- Cứ chọn theo anh – nó lại lãnh đạm trả lời

...Rầm...

Thái độ bất cần của nó khiến anh muốn nổ tung... tất cả dồn nén như quả bom lâu ngày... chiếc bàn bị nắm đấm của anh nên lên run bần bật...

- Rốt cuộc là em quan tâm cái gì đến hôn lễ chúng ta? – Anh phẫn nộ bắt lấy vai nó siết chặt như muốn nghiền nát đôi bờ vai bé nhỏ

- Ko gì cả – nó ngược đôi mắt lãnh đạm thông thả trả lời vô cảm

- Em như vậy là thế nào? Muốn chống đối tôi sao? – Anh hét lên, đôi mắt đỏ ngầu sòng sọc những tia đau đớn

46. Chương 47

- Vậy chứ anh muốn như thế nào nữa... Ép buộc tôi kết hôn cũng đã toại nguyện, anh còn muốn đòi hỏi gì nữa... Anh muốn gì nữa... nói đi – Nó cũng hét lên, nước mắt giàn giụa, trống ngực phập phồng kịch liệt đau đớn... nó cũng phát điên lên với bao dồn nén... đau khổ... thất vọng... và... oán trách

Đôi bàn tay anh bỗng chốc thả ra, cả người cứng lại... cảm giác như 1 quả cầu vỡ òa tan nát thành từng mảnh... 1 nhát dao ko thương tiếc đâm thẳng vào lòng ngực... chỉ ước gì đc chết ngay ko phải chịu đau đớn...

Thấy tay anh rời lỏng, nó vùng thoát khỏi, đôi mắt rưng rưng lệ thống khổ nhìn anh như oán trách rồi chạy nhanh ra khỏi phòng... Anh 1 thân cứng như bị ướp lạnh đóng băng, run lên bần bật... ánh mắt đại đi mờ mịt như đang rơi vào hư vô...

Phải... Là cái gì? Anh là muốn cái gì nữa... ko phải anh đã từng nói, ko cần nó yêu anh, chỉ cần anh yêu nó là đủ sao, giờ tại sao lại đòi hỏi nó phải thế này thế nọ... đòi hỏi cái gì nữa... Chỉ cần anh yêu nó là đủ?... thật như vậy là đủ???....

Nước mắt giàn giụa... nó xông thẳng ra ngoài... vô tình đụng phải người khác, nhưng tâm trạng cũng ko có mà quan tâm đã đụng trúng ai, cứ vậy mà chạy đi...

- Kìa, Boo...Boo.. cô... – Hyo Rin thấy nó nước mắt như mưa chạy đi hết sức lo lắng gọi theo nhưng ko kịp nữa...

- Aiz... còn 1 ngày nữa là đính hôn rồi... vậy mà...

Nghe 1 tiếng than thở dài ảm đạm, giọng nói quen thuộc, Hyo Rin liền quay lại...

- Anh... chuyện gì xảy ra vậy? sao Boo lại khóc?

- Em nhiều chuyện quá... mau đi làm việc đi – Trợ lý Kim nhìn cô em gái dễ thương trên ghẹo

- Nói em nghe đi mờ – Hyo Rin nũng nịu, chớp chớp mắt nai khiến anh trai mình chịu ko nổi

- Haiz... em thật là... chuyện là...

...

...

...cốc...cốc...

- Xin lỗi, tôi làm phiền 1 chút – Hyo Rin gõ cửa vài tiếng mà ko thấy người bên trong hồi âm nên mạnh bạo tự mở cửa bước vào...

Thấy Jun đang ngồi thờ ra ở ghế, mắt như vô hồn tiến cõ u mê, lơ đãng như xác chết... cô nuốt khan vài ngụm nước bọt tiến đến gần...

- Ai cho phép cô tự ý vào đây – Anh ko nhìn cô, từng tiếng ko nặng ko nhẹ nhưng khiến người nghe ko rét mà run

...Cộp...

Cô ái ngại cúi thấp đầu, ko nói gì... Đặt trên bàn anh 1 tách trà sữa cao cùng 1 chiếc bánh ngọt nhỏ xinh xắn...

- Tôi nghĩ cái này sẽ giúp anh bình tĩnh hơn, và hình như trưa nay anh chưa ăn gì – Cô nhỏ giọng lí nhí như muỗi kêu

Từ lúc nghe anh trai kể về chuyện của 3 người họ, cô cảm thương cho Boo và Ken, nhưng cũng ko căm ghét Jun... cô hiểu, khi yêu, người ta ích kỷ nhỏ nhen... Anh ko biết rằng anh đang khiến 2 người kia đau, thì chính anh cũng đau hơn trăm lần...

Hyo Rin đứng lặng im, nhìn thật sâu anh, người đàn ông này mới tròn 24 mà đã 1 tay sự nghiệp huy hoàng, anh vinh quang trên đỉnh cao sự nghiệp... nhưng ko ngờ...tình yêu anh lại ngang trái đến thế... ko gì có thể đau hơn người mình yêu lại ko thuộc về mình...

- Tôi xin phép...ko quấy rầy anh nữa – Cô cúi đầu, lén thở ra 1 tiếng cảm thông...

- Cô nghĩ... tôi đang làm đúng ko thưa kí Rin?

Quay người bước đi chưa đầy 2 bước, giọng nói trầm khàn đầy nỗi niềm cất lên níu bước cô lại...

- Giám đốc?... – Cô nhìn anh trân trân, ko biết vừa rồi có phải tai cô nghe nhầm hay chính cô đang bị mắc chứng tưởng tượng

Nhưng quay người nhìn lại, đôi mắt sâu đen chứa đầy cảm xúc ko tên khiến người cô run lên... ánh mắt nhìn cô chăm chăm như đang chờ đợi câu trả lời làm trái tim cô bất chợt rộn lên vài nhịp khác lạ... Cô ít 1 hơi sâu, ko vội trả lời mà ngắm nhìn người đàn ông đang đau khổ vì tình yêu kia mà nhói nhói... Người nổi tiếng lạnh như băng, phong độ đỉnh đạt cuối cùng vì tình yêu mà ra bộ dạng này sao?... Yêu đơn phương thực sự... đau khổ...

- Tôi nghĩ anh đã có câu trả lời rồi... Tình yêu ko thể 1 người gánh vác, lòng tham con người cũng ko có đáy, hôm nay anh có đc cô ấy cho là đã mãn nguyện, nhưng ngày mai nữa tôi dám chắc 1 điều, ngoài cái xác ko hồn kia anh sẽ tiếp tục đòi hỏi tình yêu từ cô ấy... tình yêu là sự ích kỷ, đau khổ hay hạnh phúc là biết nắm hay buông... Tôi mong anh suy nghĩ thấu đáo, dừng lại đúng lúc trước khi mọi chuyện quá muộn để hối hận về sau, giám đốc ạ... – Cô mỉm cười, bao nhiêu suy nghĩ trong lòng ko ngần ngại bày hết ra cho anh... xong... cúi đầu bước ra khỏi phòng...

- Dừng lại đúng lúc trước khi mọi chuyện quá muộn để hối hận – Anh nhìn cánh cửa khép lại... 2 mí mắt nặng nề khép lại, ngã người lên ghế, 2 chân mày chau nhau kịch liệt, miệng bất giác lẩm bẩm điều Hyo Rin vừa nói... Có phải anh nên dừng lại?... về sau anh sẽ phải hối hận rất nhiều?... Anh ko biết... anh thật sự... rất mệt mỏi...

.....

Nó chạy về nhà... đôi mắt đỏ hoe vẽ ko ngừng có dấu hiệu dừng lại... cái dáng người nhỏ nhắn trong làn xe lẫn người đông đúc thật nhỏ bé và cô đơn... Nó đứng lặng trước cửa nhà, cố lau đi nước mắt đang thi nhau rơi xuống... nó ko muốn ba mẹ lo lắng...

- Boo

Từ phía sau, 1 tiếng gọi tên nó ầm ập quen thuộc mà nó nhớ nhưng đến phát điên... là nó tưởng tượng hay chính mình đang ngủ mơ... sao anh có thể ở đây?...

- Boo

Một tiếng gọi nữa... giọng nói trầm trầm mang biết bao nhiêu dư vị cảm xúc...

- Ken, sao anh lại ở đây? – Nó nuốt nước mắt, giấu hết nỗi niềm, lạnh lùng nhìn anh... nhưng dấu mắt nó có tỏ vẻ lạnh đến đâu, thì đôi mắt và trái tim nó ko thể nói dối đc... nước mắt bị kiềm nén đến mờ nhạt, trái tim run lên muốn vỡ tung... nó muốn chạy đến ôm anh cho thỏa nỗi nhớ... nó nhớ vòng tay, nhớ ánh mắt, nụ cười... và cả bờ môi ầm ập kia... nó rất nhớ

- Boo... Anh đến gặp em... Anh rất nhớ em

Nó ngây người trước lời nói của anh... ko biết đã bao lâu ko gặp anh, trông anh tiêu tụy đến nhường kia... nhìn gương mặt ko được chăm sóc, râu mọc lún phún nhưng vẫn ko làm xấu đi vẻ đẹp như tượng tạc của anh... Anh... anh... tại sao lại ra bộ dạng này?...

- Chúng ta đã hết rồi... anh về đi, đừng nói thêm lời vô ích – Nó cắn nước mắt, ngậm nỗi đau vào trong, mau chóng quay đi trước khi nước mắt kia ko thể làm chủ đc nữa mà rơi ko ngừng...

- Boo – Anh gọi tên nó trong tuyệt vọng, nắm lấy bàn tay nó từ phía sau...

Bàn tay to lớn truyền thẳng vào tim nó làn hơi ầm ập, đã lâu rồi nó luôn nhớ đến cảm giác khi anh nắm tay... Nhưng... hiện thực vẫn là hiện thực... Nó cố vùng vẫy, đau khổ rút tay ra khỏi anh...

Sự kháng cự của nó như nhát dao rạch vào tim anh rút từng giọt máu... Anh kéo nó ôm vào lòng từ phía sau... Anh đã nhớ người con gái nhỏ bé đáng yêu này như điên, từng đêm hình ảnh nó chập chờn như bóng ma ko thể dứt, nụ cười, giọng nói... tất cả...tất cả... anh sắp điên mất rồi...

Bất ngờ bị anh ôm vào lòng, mùi hương quen thuộc xông lên mũi cho nó 1 cảm giác dịu dàng... nó ko vùng vẫy, cũng ko nói những câu vô tình, mà đứng lặng như cố gắng tận hưởng cảm giác hạnh phúc này 1 chút...1 chút nữa thôi... từ anh...

- Boo... Chúng ta kết thúc thật sao? Anh ko tin... anh ko tin... – Giọng nói anh nghẹn ngào như đang khóc... cảm xúc kiềm nén cũng vỡ ra, trở thành 1 hạt nước nóng hổi lăn từ khóe mắt sâu dài xuống bờ má rồi vỡ đôi trên vai áo nó...

Trái tim nó thổn thức ko nguôi, nó đau ko thể thở nổi nữa... ko thở đc...

- Chúng...chúng ta... hết rồi... anh...anh về...về đi – Nó nấc nghẹn, đau lòng bước đi, rời khỏi cái ôm ầm ập kia... từ nay... có lẽ sẽ ko còn gì sưởi ấm nỗi trái tim nó nữa...

Vòng tay trống rỗng buông lơi, lòng anh mất mát nặng nề... Hết...thực sự hết sao?....

- Boo... Ngày mốt anh sẽ rời khỏi đây đi lưu diễn... Anh ko thể tham dự lễ đính hôn của em đc... chúc em hạnh phúc... – Giọng anh đứt quãng như từng khúc ruột bị cắt lìa, đầu cuối gằm khó khăn nói từng câu chữ rồi quay đi...

Nó chết lặng... đầu óc 1 mớ hỗn loạn như mây mù... Hết.... hết thật rồi... ko còn gì cả... tình yêu đầu tiên của nó... hết...

Nó ko quay lại nhìn anh, nhưng nó có thể cảm nhận đc rằng anh đã rời đi... đôi chân bất lực ko còn sức... cả người nó đổ xuống đất... ngồi trên mặt đất lạnh lẽo, từng giọt nước mắt lại rơi... rơi vỡ như trái tim nó lúc này...

....

....

....

Hai ngày sau ...

- Boo...con đã chuẩn bị hết chưa? – Mẹ nó từ ngoài cửa hỏi vào

- Vâng – nó yếu ớt đáp lại

Mẹ nó bước vào căn phòng dành cho cô dâu, nó trong bộ váy trắng dài ngang gối, tóc búi tỉ mỉ cài hoa trông ko khác gì 1 thiên thần... nhưng phần son trên mặt ko đủ nguy tạo cho nó 1 vẻ ngoài hạnh phúc của 1 người sắp trở thành cô dâu... Nhìn nó mà trái tim bà đau nhói...

- Boo, con thật sự ko cần phải vì chúng ta mà hi sinh hạnh phúc của mình như vậy... – Bà ôm lấy nó mà ko kiềm đc nước mắt để chảy dài...

- Mẹ... con ko sao mà, là con tự nguyện, ba mẹ ko cần lo... Con sẽ hạnh phúc mà – Nó ôm lấy bà... chưa lúc nào nó cảm thấy yêu thương ba mẹ nó nhiều như vậy... – Mẹ, sao lại khóc, con của mẹ hôm nay lên xe hoa, mẹ phải vui cho con chứ – Nó mỉm cười gượng gạo trấn an mẹ nó

Bà nhìn con gái mà cố gạt đi nước mắt... hai mẹ con ôm lấy nhau đầy tình mẫu tử...

...cộc...cộc...

- Boo tiểu thư, xe đã đến... mời cô mau chóng lên xe đến lễ kéo muôn

Từ ngoài cửa vọng vào 1 tiếng gọi cắt ngang bầu ko khí u buồn... Nó ngẩng mặt lại mỉm cười nhìn mẹ nó...

- Mình đi thôi mẹ

Bà cũng lau đi nước mắt nhẹ gạt đầu cùng con gái bước ra...

- Phu nhân, mời bà ở lại đợi xe sau, giám đốc có dặn đưa cô Boo đến trước – Một người mặt tây phục như 1 tài xế cúi đầu lịch sự nói

- Vậy sao... mẹ, vậy con đi trước, chút nữa mẹ đến sau nhé... – Nó nắm tay mẹ nó nhìn bà yêu thương rồi đi ra xe...

...

...

Bà vẫn đứng đó nhìn theo hướng con mình đi chết lặng... rồi quay vào thu dọn đồ đạc... chừng hơn 1h lại có tiếng người đi vào... thầm nghĩ con rể cho người đến đón đi, bà nhìn đồ đạc của nó thở dài thườn thượt...

- Mẹ – Một giọng nói trầm ổn đánh gãy tâm trạng suy nghĩ của bà...

Là đứa con rể của bà... bà rất hài lòng về nó, nhưng nay chính bà cũng ko biết nên yêu thương hay oán trách... Bà phần hiểu cho anh vì tình yêu to lớn anh dành cho nó, phần vì chính anh mà con bà đau khổ... thật oan trái cho người làm mẹ như bà...

- Jun, sao con lại ở đây? – Ngưng suy nghĩ, bà thấy có gì đó kì lạ hoài nghi hỏi

- Tất nhiên là đến đón mọi người, chúng ta đi thôi kẻo trễ, Boo đâu hả mẹ? – Anh mặc 1 bộ đồ tây trắng lịch lãm, ko thua gì vị hoàng tử bước ra từ trang truyện cổ tích...

- Sao? Ko phải con vừa cho người đến đưa nó đến buổi tiệc trước rồi mà? – Bà sưng sờ giật thót, trái tim như muốn ngừng đập lo lắng nhìn anh

- Ko có, con ko có sai ai đi đón Boo cả – Anh chột dạ đáp lời quay sang nhìn trợ lý Kim đầy kinh hãi

- Cách đây 1 tiếng, có người đến nói con bảo họ rước Boo đến buổi lễ trước nên nó đã đi

- Nguy rồi... ko lẽ...

47. Chương 48

- Jun, con đang nói gì, nói rõ ẹ xem, cái gì nguy, cái gì ko lẽ?... Rốt cuộc Boo đang ở đâu? – Mẹ nó nói như muốn hét lên, trái tim bà đang run lên vì sợ hãi

- Mẹ...mẹ bình tĩnh ở đây chờ con, con đến chỗ lễ tiệc xem thế nào – Anh trấn an mẹ nó rồi cấp tốc cùng trợ lý Kim bước ra xe

....

- Trời ơi, con tôi, sao con khổ thế này – Mẹ nó đau khổ khóc đến ngã bệch xuống đất

...

Nó trầm tư đưa mắt nhìn quang cảnh cứ vụt lướt qua lòe nhòe, tâm trí phiêu lãng bỏ tận nơi đâu... Nó ngược nhìn bầu trời cao... Hôm nay là ngày anh đi... cũng là ngày nó chấm dứt tất cả... Chỉ bây giờ thôi... lúc này thôi... cho nó nghĩ về anh lần nữa... nghĩ về anh... 1 giọt nước mắt lặn lẽ rơi xuống...

.....

....

....

Phi trường rộng lớn kể đến người đi, luyến tiếc đưa tiễn, chia tay xum vầy hàng loạt cảnh tượng... Trong đám đông hỗn tạp... 1 dáng người cao ráo đẹp đẽ, từng tác thịt trên người vừa chuẩn ko dư ko thừa dù 1 li...nhưng trông anh thật cô đơn, tản mát trên người 1 nỗi buồn đau khổ khó tả, dù chiếc kính râm đen che đi khuôn mặt cùng chiếc mũ đội sụp nhưng ko giấu hết đc nét bi đát trên khuôn mặt anh... Anh quyết định ra đi...đi để quên 1 người con gái... người con gái anh lần đầu rung động và yêu rất nhiều... đi...đi để quên... để vơi niềm đau trong lòng... Anh sẽ ra đi...

...Ring... ring...

Ken nhẹ nhắc điện thoại, lòng 1 nỗi vấn vương ko dứt khẽ đánh 1 tiếng thở dài não nề...

- Quản Lý, sao anh chưa đến... 1h nữa máy bay cất cánh rồi đấy...

- Ken, tôi đang ở buổi lễ đính hôn để gửi quà như cậu bảo... nhưng hình như xảy ra chuyện rồi...

Một tiếng “thịch” chấn động cả người anh, toàn thân như bị 1 dòng điện lướt qua tê cứng... cảm giác báo hiệu cho anh có chuyện ko hay đã xảy ra

- Tôi vừa đến thì thấy mọi người đang nháo nhào, tìm đến trợ lý của Jun thì biết... Boo đã mất tích, hình như bị bắt cóc...

Chiếc va ly từ tay ra rơi xuống đất vang 1 tiếng “huych” khô khốc, ánh mắt trầm đại, người sét đánh 1 lúc ngậy đại...

- Alo...Ken...Ken...cậu còn ở đó ko?

Ko một dấu hiệu có người đang nghe nhưng cũng ko có dấu hiệu đã tắt cuộc gọi, chỉ nghe tiếng gió vù vù qua đt... Quản lý Hiro đủ hiểu tình hình mà cúp máy... Ken lao như điên chạy ra khỏi sân bay... Thô bạo chặn lấy 1 chiếc taxi... anh nói địa chỉ nơi cử hành lễ đính hôn mà như muốn ăn tươi nuốt sống người tái xé... anh chàng tài xế đáng thương cũng vì khí thế của Ken làm cho hoảng loạn, tay chân cuống cuồng nhấn ga chạy như bay...

.....

....

...

- Trợ lý Kim, đã tìm đc Boo chưa? – Jun phóng đến buổi lễ, hiển nhiên ko hề có nó ở đây, mặc dù suốt dọc đường đi anh đã ko thôi cầu nguyện rằng khi anh đến sẽ gặp đc nó... sự thật hiện tại khiến lòng anh nóng như lửa đốt...

- Vẫn chưa, tôi đang cho người đi điều tra chiếc xe đến rước tiểu thư, hình như gần đó có người nhìn thấy bằng số xe... Chúng ta sẽ mau chóng tìm ra thôi – Trợ lý Kim mặt cũng ko kém phần hoang mang lo lắng tỉ mỉ báo cáo tình hình

Jun nhảy thái dương cổ chần tỉnh chính mình... xác định tình hình hiện tại, cố bình tĩnh nhất suy xét, nhưng tâm trí dường như ko 1 mảnh yên tĩnh... lúc này trong đầu anh chỉ biết đến an nguy của nó... Rốt cuộc ai đã làm việc này... kẻ thù của anh cũng ko phải ko có nếu như ko muốn nói là nhiều, nhưng ko ngờ lại nhắm vào nó... anh thật sự rất hối hận, chỉ cần bây giờ nó bình an trở về... anh thề sẽ làm tất cả, ngay cả việc từ bỏ nó... chỉ cần nó an toàn trở về...

...Rầm...

Một tiếng cửa mở thô bạo vang lên thu hút lực chú ý của mọi người... Chưa kịp định hình... 1 thân người như điên lao vào... chỉ sau khi nghe 1 tiếng...

...bóp...

Người Jun ngã xuống đổ vật trên nền nhà... cả hội trường lúc này mới định hình đc Ken đang 1 thân như lửa cháy, ánh mắt sắc hơn dao đang chăm chăm xả vào Jun như muốn bóp vụn...

- Đồ khốn... tao đã tôn trọng để cho Boo đến bên mày, rốt cuộc, mày đã làm cái gì hả?... – Anh hét lên như mãnh thú đang giận dữ gầm lên

...Bóp...

Lại 1 tiếng mạnh mẽ vang lên... trong nháy mắt, Ken lại đâm thẳng vào Jun thêm 1 cái nữa ko thương tiếc... Jun bất động... để cho Ken đánh anh... Ken nói phải...rốt cuộc anh đã làm gì... đến cả người con gái mình yêu thương cũng ko thể bảo vệ nổi... còn chính tay mình làm cô ấy tổn thương tột cùng... anh đáng bị đánh...

- Ken, bình tĩnh lại đi, việc quan trọng bây giờ là tìm cho ra Boo – Quản lý Hiro chạy đến ngăn anh lại nhắc nhở điều quan trọng hiện giờ là cấp thiết đi tìm nó trước khi có chuyện gì xảy ra...

Ken tức giận buông lỏng nắm đấm đang vừa giơ lên định tặng thêm vào mặt Jun, thô bạo hất thẳng cổ áo Jun ra mạnh bạo... Đôi mắt sát thương ko ngừng bám vào Jun ra, hàm răng nghiến vào nhau muốn vỡ vụn... Kiểm nén lại cảm xúc, anh quay lưng bước đi mạnh mẽ rời khỏi hội trường xông ra xe cùng Hiro...

- Giám đốc, ngài ko sao chứ – Quản lý kim đến đỡ lấy anh đang ngồi thất thần dưới đất... ánh mắt đau khổ xám như tầng mây bão xé tan lòng tự trọng, ích kỷ, ngu ngốc của mình ra chảy dài 1 giọt nước trong suốt rơi xuống nền đất lạnh...

...

Nó vẫn ngẩn ngơ như kẻ mất hồn ngồi trên xe mà ko hay biết điều khác thường đang xảy ra... Đến lúc này, thu lại suy nghĩ, nó mới chợt nhận ra, hình như xe đã đi gần hơn 1h, đã trễ mất buổi lễ đính hôn... quang cảnh bên đường cũng trở nên xa lạ, nhà cửa bắt đầu thưa thớt... hình như xe đang chạy ra khỏi thành phố, hướng đến ngoại ô chạy mãi...

- Khoan đã... Hình như anh đi nhầm đường rồi...

- Ko nhầm đâu tiểu thư – phía trên người tài xế đeo chiếc kính râm đen che khuất gương mặt mỉm cười ôn tồn đáp

- Nhưng đây ko phải đường đến nơi tổ chức lễ – Nó cảm thấy 1 nhiệt lạnh chạy dọc cơ thể...bàn tay ko biết từ bao giờ đã đổ mồ hôi đến ẩm ướt, lạnh buốt, da đầu cũng căng ra...

- Đúng... bởi vì hôm nay cô sẽ ko thể đính hôn – Tên tài xế cười cợt nói

- Sao? Rốt cuộc các người là ai? Tôi đang đi đâu? – Nó chần động mạnh, trái tim bé nhỏ hoảng hốt tột cùng...

- Chúng ta sắp đến rồi, cô sẽ biết ngay thôi – Hắn vẫn cợt nhả chơi đùa thần kinh đang sợ hãi sắp phát điên của nó...

Chiếc xe quẹo cua thẳng tắp chạy vào 1 khu nhà kho công nghiệp bả hoang rồi dừng lại... nó sợ hãi run rẩy, nước mắt đọng ở khóe... chỉ biết khi xe vừa dừng lại, nó đã bị 2 gã cao to lôi tuột khỏi xe...

...

...Huych...

Hai tên cao to ko thương tiếc ném thẳng nó xuống đất, rồi đến đóng cánh cửa kho lại... Nó lồm cồm ngồi dậy, xoa chiếc đầu bị va đập đau đớn đến nhăn nhó mặt mày... Những cái đèn trong kho lần lượt sáng lên, từ trong bóng tối, 2 dáng người đang chiếm chệ ngồi vắt chân nhìn nó thâm hiểm... tổng cộng 4 gã đàn ông lần lượt lui ra đứng phía sau người đó... Chắc chắn đây là kẻ chủ mưu... Nó nặng nề ngược nhìn 2 kẻ đang ngạo nghễ nhìn nó đầy căm hận...Đó...đó ko phải là...

- Cô...cô là...Milan... – Nó lắp bắp ko nên lời, lòng hoảng 1 tảng lớn

- Xem ra mày vẫn còn nhớ – Milan nhếch miệng cười thâm hiểm hướng về nó cầm thù vung chân đá 1 cái mạnh bạo...

Chỉ 1 tiếng “bốp” vang lên, thân người nhỏ bé của nó bật ra sau đổ nhào, từ ngực truyền đến 1 cơn đau mãnh liệt...Nó khó khăn ôm lấy ngực, khóe mắt chảy dài 2 dòng lệ, môi dưới bị cắn sâu thâm tím... Nó cố gắng tìm 1 chút tỉnh táo, thở dốc toàn lực 1 cách vất vả... Đúng lúc... thân ảnh thứ 2 từ trong tối bước ra... Đôi mắt nó căng lên quên cả đau đớn...

- Cô... tại sao lại là cô? – Milan đã là 1 sự ngạc nhiên lớn đối với nó... nhưng ko ngờ... nó ko thể tin... ko thể tin dc... sao lại có thể là...

48. Chương 50

- Cô...cô là... Sophina? – Nó ko thể ngờ, làm sao có thể là cô nàng này?, rõ ràng trong tiềm thức, nó chỉ gặp qua Sophina 1 lần, ko hề có gây tội với cô ta, tại sao cô ta lại cùng Milan bắt cóc nó

- Mày còn nhớ tao sao? – Ả nghênh ngang bước đến trước mặt nó, dùng ánh mắt căm ghét nhất quét qua

- Tôi... tôi có làm gì 2 người đâu, tại sao lại vô cớ bắt tôi? – Nó sợ hãi run giọng hỏi

- Câm miệng

...Bốp...

Chỉ sau khi nghe tiếng thét chói tai của ả Milan, nó bị giáng 1 bạt tai như nẩy lửa khiến bên má sưng húp lên hẳn rõ 5 dấu ngón tay đỏ ửng...

- Mày còn dám nói sao, chính mày đã cướp anh Jun của tao, nếu ko phải vì mày thì người hôm nay ở buổi lễ cùng anh Jun kết hôn là tao mới phải – Milan hét rống lên tức giận, nhớ đến lúc bị Jun cự tuyệt đến nhục nhã, ả lại máu lên, xông đến đánh nó cho hả giận...

Ngược lại với cơn điên ngập tràn sự ghen tuông của Milan, Sophina nhàn nhã ngồi xem cảnh tượng trước mắt như thưởng thức vở kịch hay... Cô ả ngay từ đầu muốn tiếp cận Ken để đánh bóng tên tuổi, lại phần muốn 1 bước thành phượng hoàng... nhưng ko ngờ sau bao nhiêu công sức ko kết quả gì thì lại nhảy đầu ra con nhóc vất mũi chưa sạch phũng mất tay trên... Lần trước ả mò tới chỗ Jun đàm đạo, ko ngờ dc chứng kiến 1 màn ả Milan mặt dày phá đám, túm lấy Jun ko thôi... trong cái đầu cáo già của ả liền nắm bắt lấy cơ hội lợi dụng ả tiểu thư ngu ngốc Milan này để giành lại Ken... Nhưng ngoài ý muốn ko thể ngờ dc lại là Ken bị đá văng mất lưới, vốn dĩ sẽ tạm gác thù hận sang 1 bên tiếp tục công cuộc chinh phục thiếu gia làng giải trí Ken,...nhưng mấy ngày trước bị Ken phũ phàng, trước mặt thiên hạ ăn 1 phen sỉ nhục... nên ả tiếp tục kế hoạch cùng Milan phá tan cái đám cưới này rửa hận...

Sophina vốn dĩ là 1 con hồ ly tinh ranh, ả để cho Milan tự tay giáo huấn nó, chính mình ko cần động tay vào cho bản... Quả thật, phụ nữ khi ghen tuông thật đáng sợ... bằng cớ là ả Sophina đang khoái chí chiêm

ngưỡng cảnh Milan đang bộc hết tức giận lên người nó ko thương tiếc...Ả rất cao hứng khi nghĩ tới cảnh Ken sẽ phải đau khổ thế nào khi nhìn thấy bộ dạng của nó bây giờ... Anh đã cho ả 1 thì ả sẽ đáp lại 10... “Ken, tôi đã cảnh cáo anh, đây là tại anh...” – Khóe miệng nhếch lên mạnh mẽ, đôi mắt thâm độc sắc bén đến gai người...

Người nó run lên bần bật đau đớn khủng hoảng, khắp cơ thể ko chỗ xanh thì chỗ tím, trầy xước khắp mình, hơi thở cũng yếu ớt dần rồi ngất liệm...

- Milan, đủ rồi, nó ngất rồi, nếu cô còn đánh nó chết mất – Sophina 1 bên xem kịch hay cuối cùng cũng sắm vai người lương thiện ngăn cản ả Milan

- Hừ hừ, con tiện nhân này đánh chết nó mới cảm thấy hả dạ – Milan thở phà phò rít lên như trâu bò

- Cô bình tĩnh lại đi, cô quên kế hoạch của chúng ta rồi sao? – Ả nhìn thái độ Milan mà ko khỏi cười khinh miệt, quả là con đàn bà ngu ngốc

- Hừm, đc rồi, cảm ơn cô đã nhắc nhở – Ả tạm tha cho nó

Lôi chiếc di động của nó ra bấm dãy số...

- Alo... Boo, em đang ở đâu?... Em có sao ko? – Đầu dây bên kia lập tức truyền đến tín hiệu khẩn cấp, giọng nói lo lắng khàn khàn phát lên

- Jun... – Milan mỉm cười nhẹ nhàng gọi tên anh

- Cô là ai? Boo đâu? – Anh nhũm mày hoài nghi, lòng nóng như lửa đốt

- Anh nữ nào quên em như vậy sao? – Ả ọ ọ phát ra tiếng nhào nhoét gớm ghiếc

- Milan? Tại sao cô lại có đt của Boo? Là cô bắt Boo đúng ko? Cô muốn cái quái gì? Cô ấy đâu? –Anh như phát điên hét lên

- Anh bình tĩnh đi, cô ta vẫn chưa chết mà? – Ả nói giọng giễu cợt liếc xéo nó đang nằm ngất trên sàn

- Rốt cuộc cô muốn gì, mau thả Boo ra, nếu cô ấy có chuyện gì, tôi thề sẽ lột da cô – Jun tức giận hét lên, ko khoan nhượng buông tặng 1 lời cảnh cáo

Ả nghe xong như bị chọc trúng huyệt, máu nóng lại dồn lên não...

- Jun, em cho anh 1 cơ hội, ngay bây giờ anh đứng trước báo chí tuyên bố hủy hôn và tuyên bố cùng em kết hôn... em sẽ nhân nhượng xem lại – Ả nghiêng răng nghiêng lợi ngu ngốc nói ra những điều ghê tởm ko biết nhục nhã

Sophina lại chiếm chệ ngồi xem ả đàn bà si dại ngu ngốc này... mọi chuyện đều đúng như kế hoạch của ả, chỉ cần lợi dụng Milan ngu ngốc kia, cho dù Jun có đáp ứng hay ko yêu cầu của ả thì nó cũng ko toàn mạng trở về trước ả tiểu thư lòng rắn độc này, ả nghiêm nhiên mượn tay ả Milan *** hại nó mà đường hoàng đến với Ken ko mang chút tội lỗi...

...

- Cô điên rồi Sophina, cho dù ko lấy Boo thì tôi cũng ko bao giờ lấy hạng đàn bà tâm địa rắn độc như cô, mau thả Boo ra – Anh rít từng câu lạnh thấu xương nghe chừng muốn ăn xương uống máu ả

- Jun... Anh dám nói tôi như vậy... Đc, tôi đã cho anh cơ hội trở về bên tôi nhưng chính anh ngu ngốc cự tuyệt... Anh đợi mà nhận xác con nhỏ khốn kiếp này đi – Ả nghiêng răng, bàn tay siết chặt, đầu móng tay bén ngọt đâm thủng da thịt tức máu, mắt đỏ ngầu như 1 con thú dữ...

Nhìn vẻ mặt Milan, Sophina đã biết câu trả lời của Jun mà ko cần phải hỏi nhiều, ả nhếch miệng cười thâm, khua gót giày đi đến rử rử vào tai ả Milan...

- Hắn ta đối xử với cô như vậy, tội gì phải nương tay nữa, hành động thôi

Nghe từng lời độc của Sophina, cơn giận che ngút lí trí, Milan siết chặt chiếc điện thoại, bao nhiêu cơn tức giận dồn hết vào đó mà ném nát chiếc điện thoại ko thương tiếc... Sophina nhếch miệng cười... đột nhiên hốt hoảng...

- Nó đâu rồi?

Tất cả này giờ chú ý hết mức vào Milan lúc này nghe tiếng Sophina như người bước ra từ cõi mộng quay về phía lúc này nó nằm thì đã ko còn thấy tăm hơi...

- Đồ ngu, chúng mày coi chừng nó kiểu gì thế hả? Mau đi tìm bắt nó về – Milan cuồng điên rống lên với 4 gã đang đứng nhìn nhau ngu ngơ

- Chết tiệt – Sophina nhủ mày **** rửa 1 câu cũng mau chóng bước ra ngoài xe... Nếu như để nó thoát thì mọi chuyện sẽ bại lộ, tốt nhất là nó ko nên sống và ả Milan kia cũng ko thể mở miệng nữa... tất cả kế hoạch đang tiến triển tốt đẹp thì lại thế này khiến ả tức giận cho sự ngu ngốc của ả Milan kia

...

Trong lúc Milan nói chuyện với Jun, nó lơ mơ tỉnh lại... Phát hiện ko có ai chú ý nó lén thoát ra... may mắn bọn chúng sơ xuất quên mất cánh cửa sau ko đóng... nó lợi dụng thời cơ mà trốn chạy... nó chạy chối chết, cứ nhằm đường cái mà chạy, hi vọng ra đến đường lớn sẽ tìm đc người giúp đỡ... Bỗng qua cánh đồng cỏ, bàn chân nó túa máu vì cỏ cây chém phải... nhưng nó vẫn ko màng vết thương trên người mà lao đầu chạy... gần đến đường lớn... nó vui mừng khôn xiết... tưởng chừng mình sắp thoát nạn thì từ phía sau, tiếng xe đuổi theo ngày 1 lớn dần... 4 gã đàn ông phát hiện ra nó liền đạp ga cho xe lao đuổi theo... Nó hoảng loạn chạy như bay ra đường lộ cái...từ trên dốc lao xuống lặn thẳng 1 đường xuống đường lộ, đau đớn gượng dậy tiếp tục chạy tiếp... Ko thể cho xe lao xuống dốc... Một trong 4 gã dùng đt liên lạc...

- Tiểu thư, đã phát hiện nó đang chạy ra đường lớn

...

Milan nhận cú điện thoại, ánh mắt điên cuồng sắc lên, khóe môi thâm hiểm như muốn giết người, đánh tay lái 1 vòng tròn mạnh bạo chạy thẳng ra đường cái như xé gió khiến Sophina ngồi bên cạnh cũng sợ xanh mặt... Ả này điên thật rồi...

...

Cảm thấy chiếc xe kia ko đuổi theo nữa, nó thở hổn hển, sức lực cạn kiệt, đầu óc bắt đầu trống rỗng mờ mịt ... từng bước nặng nề lê trên con đường lộ dưới cái nắng nóng cháy da đến ngộp thở... vùng ngoại ô vắng vẻ đánh tan hi vọng mong manh của nó... Đôi mắt hoa lên vì nắng chói.. nó gục xuống đường... da thịt đau đớn nhức nhối vắt kiệt trí óc ... Những giọt nước mắt nối nhau lăn xuống bờ môi khô cằn... Tại sao? Tại sao nó phải chịu nông nỗi này... Nó muốn buông tay... buông tay tất cả...

Từ phía sau vang vọng tiếng động cơ xe điên cuồng đánh ngang sự tuyệt vọng, và đánh thức lí trí nó... Ngoái đầu nhìn lại... một chiếc xe đỏ chót dưới cái ánh nắng rực rỡ như khối cầu lửa cuồng điên lao thẳng về phía nó... Ánh mắt mờ mịt nheo lại, khuôn mặt tựa ác quỷ đang giận dữ nhìn nó sòng sọc...

Nó hoảng sợ vội trở dậy, nhưng ko ngờ đôi chân đã như ko còn cảm giác... tê liệt... đau nhức... vô lực... Cơ thể nó giờ phút này phản lại nó... Thật trở trêu... Nó đau khổ gục ngã hoàn toàn... Buông... nó mệt rồi... nó buông... buông xuôi tất cả... Ngay cả tình yêu cũng chẳng còn... nó cảm thấy mọi thứ vô nghĩa... thế cũng tốt... chấm hết ...

Nhìn chiếc xe ko ngừng lao về phía nó... đôi mắt mờ nhạt... nước mắt cũng muốn cạn... từ đôi môi nó nở 1 nụ cười yếu ớt... đôi mắt nhắm nghiền lại chờ đợi nỗi đau đến dần... Trong khoảng khắc... một ánh mắt...một nụ cười... một đôi môi... và... 1 tình yêu... chính anh...là anh... hình ảnh anh ko ngừng hiện lên trong đầu nó... đến giới hạn cận kề tử thần... nghĩ về anh như 1 niềm an ủi... nó mãn nguyện... “Ken... Em yêu anh... vĩnh biệt...”

Milan ko ngừng nhấn ga cho xe lao về phía nó... ả chìm trong cơn ghen mịt mù trở thành con thú khát máu... hình ảnh bé nhỏ vô lực ngồi chờ đợi cái chết đến gần của nó cũng ko đánh thức nổi lí trí làm người cuối cùng của ả... Hai con rắn độc hau háu lao đến điên cuồng mong muốn nghiền chết con mồi... Nó vô lực cảm nhận từng chút...từng chút một chiếc xe đỏ rực tiến đến gần...

49. Chương 51

Trong khoảng khắc, tiếng xe chói óc cận kề... nó mỉm cười cùng tử thần nói lời vĩnh biệt thì... Từ phía sau... 1 đôi tay mạnh mẽ đẩy mạnh nó văng ra vệ đường... trong khoảng khắc mơ hồ... 1 tiếng thắng gấp vang lên tê óc như xé nát khoảng trời... khói bụi tung lên mù mịt như sương... “Rầm” 1 tiếng kinh hãi, 1 thân người bị hất mạnh văng lên thành 1 đường rơi xuống đất mạnh bạo... tất cả lại chìm vào im lặng đáng sợ....

- Knnnnnnnnnnnnnnnnnnnnnnnnnnnnnn - Nó ngầy người nhìn cảnh tượng trước mắt... trái tim trong khoảng khắc 1 lần nữa cất lìa, nó sơ hãi hét lên 1 tiếng kinh thiên....

.....

.....

• • • • •

...

...2 năm sau...

Sân khấu ngập muôn ánh màu, phía dưới khán đài là những người cuồng nhiệt ko ngừng gào thét tên thần tượng... trên sân khấu MC bước ra cười rang rỡ...

- Và bây giờ chúng ta cùng chào đón ca sĩ... Booooooooooooo

Dứt lời, 1 trận la hét chói lói bao trùm cả ko gian... Mọi người ko ngừng gọi tên “ Boo...Boo...Boo”... Ánh đèn sân khấu vụt tắt, từ bóng tối... 1 giọng hát ngọt ngào cất lên rung động lòng người... 1 ánh đèn chiếu thẳng vào nơi phát ra chất giọng ngọt ngào đó... “Bùng” 1 tiếng ko gian như bị kiểm nén vỡ ra mạnh mẽ, đèn sân khấu đồng loạt sáng lên, 1 thân người nhỏ nhắn, xinh xắn tựa búp bê với nụ cười rạng rỡ trên khuôn mặt cất chất giọng thanh khiết chinh phục lòng người...

• • • •

...

Mặc dù đã rời sân khấu, nhưng tiếng các Fan hâm mộ gọi tên nó vẫn ko dừng, như từng đợt sóng cuộn vang lên mạnh mẽ...

...

- Vất vả cho em rồi, Boo

- Ko có gì a, quản lý Hiro... Anh chuẩn bị chưa? Chúng ta về thôi... – Nó mỉm cười nhìn quản lý Hiro

...

...

...

Sân bay...

- Boo...Boo – Vừa thấy bóng dáng nhỏ nhắn của nó bước đến cửa soát vé... Mẹ nó ko kiềm chế đc hét lên vẫy tay như quạt gió về phía nó...

- Mẹ - nó thấy mama cũng ko thèm chú ý hình tượng mà quăng hết đồ đạc chạy vu về phía mama nó... - Mama... con nhớ mama quá - nó nũng nịu ôm lấy mama

- Con gái của mẹ... mẹ cũng nhớ con quá... – Bà сут sit ôm lấy đứa con gái bé bỏng của bà

- Nè nè, quên anh rồi sao? – Từ phía sau vang lên 1 giọng nói trầm ấm quen thuộc

Nó nhìn anh cười tủm tỉm ngưỡng chừng nhảy phốc 1 cái ôm chầm lấy anh...

- Jun... làm sao quên anh đc chứ... hihihihhi... – Nó cười nhìn anh trêu mếu

- Chúc mừng chuyến lưu diễn của em thành công – Anh diu dàng ôm nó cười hiền

- Hyo Rin nói phải đó mẹ, Boo yêu Ken như vậy, muốn nói quên ko phải dễ.... Boo đã rất cố gắng, sau khi tốt nghiệp đã gia nhập làng giải trí, đúng như di nguyện của Ken... Chúng ta phải mừng vì Boo đã cố gắng như vậy chứ

- Boo đã rất cố gắng sống khi ko có Ken bên cạnh... -Hyo Rin đau lòng, giọng hơi nghẹn đau khổ, Jun đưa tay đỡ lấy cô ôm vào lòng vỗ về

Caû 3 người lặng nhìn theo cùng 1 hướng, theo đuổi 3 suy nghĩ khác nhau nhưng đều có chung 1 niềm tiếc thương từ tận đáy con tim...

...

...

Nó ôm bó hoa trong tay bước từng bước thật nhẹ... từng cơn gió miên man thổi mái tóc khẽ bay... tóc nó đã dài hơn so với 2 năm trước... Kể từ ngày ko còn anh ở bên... nó chưa bao giờ đụng kéo đến tóc dù chỉ 1 lần... Dừng chân lại, đôi mắt đượm buồn nhìn hình ảnh trước mắt, cũng khuôn mặt quen thuộc, cũng đôi mắt đỏ, chiếc mũi đỏ... và... đôi môi đỏ... nhưng tất cả đều ko có lấy 1 cảm xúc... lạnh... tất cả đều lạnh... vô cảm... càng nhìn hình ảnh đó... trái tim lại càng thêm nhức nhói... 1 giọt lệ nóng ko kiềm *** đc mà rơi dài... nó đau lòng gạt đi hàng lệ ... khóe môi khó khăn gượng 1 nụ cười

- Xin lỗi anh...Ken... em lại khóc nữa rồi... em đã hứa sẽ ko khóc nữa... vậy mà... Em xin lỗi... 1 lần này nữa thôi... đc ko anh... em chỉ khóc thêm lần này nữa thôi... em sẽ thiếp tục mỉm cười... Anh có thấy em ko?... Em đã sống như anh muốn... sống và thực hiện cả giấc mơ cả phần anh... anh có thấy ko?... – Từng tiếng ngắt quãng đau đớn kèm theo những hạt pha lê ko ngừng tuôn rơi... – Ken...em nhớ anh... nhớ anh đến phát điên... tại sao anh lại nằm đó...tại sao bỏ em 1 mình cô đơn bước trên con đường này?

...

...

....1 năm trước....

- Cấp cứu, cấp cứu... Xin nhường đường...

Tiếng ầm ĩ khắp nơi cũng ko lọt nổi vào tai nó 1 mảnh... mỗi giác quan của nó lúc này chỉ tập trung lên mỗi anh... người anh máu...toàn là máu... đôi mắt nhắm nghiền,làn da tái nhợt... trái tim nó vỡ vụn... thật sự vỡ vụn

...

- Bác sĩ, xin hãy cứu anh...xin ngài – Nó nghẹn ngào gào thét van xin tuyệt vọng, đôi bàn tay cũng đã nhuốm đầy máu nứ kéo anh ...

- Xin cô bình tĩnh...chúng tôi sẽ cố gắng hết sức...

50. Chương 52

Nó mất hồn nhìn cánh cửa phòng cấp cứu khép lại...như chính trái tim nó bị ném vào hầm băng để giam cầm vĩnh viễn... cả thân người ko còn chút sức lực mà trượt dài xuống nền đất lạnh lẽo... Jun đỡ lấy nó... lòng anh đau ko kém gì nó...

...

Từng giờ từng phút đi qua như từng cây kim châm vào lòng nó... đôi mắt dại đi ko chút sức sống... đôi bàn tay đã bị nó cắn nát đến bật máu mà ko hay biết... Làn váy cưới trắng tinh bây giờ nhuộm 1 màu đen của máu đã khô kịt... 1 màu tan thương...

- Boo, em nghỉ chút đi, Ken sẽ ko sao đâu – Jun dịu dàng khuyên nó

Nhưng ngoài đôi mắt vô hồn hướng về cánh cửa ko rời nửa giây, thì nó ko còn biết gì nữa... nhìn nó như vậy Jun cũng chỉ có thể thở dài 1 tiếng quặn thắt...

Jun bước ra ngoài, từng làn gió tê buốt lướt qua... hít sâu 1 hơi, mái tóc rối bù mặc gió thổi nhẹ bay...

- Có phải tôi đã sai? Tất cả đều tại tôi – Anh thở hắt 1 cái trầm giọng khàn khàn hỏi

Từ phía sau... Hyo Rin nhẹ bước đến cạnh, đôi mắt cô cũng chứa đầy nỗi buồn cùng lo âu...

- Ko...anh ko sai... ko phải tại anh... – Cô nhẹ nhàng đặt 1 bàn tay lên vai anh khuyên nhủ...

Anh nhắm mắt cảm nhận sự ấm áp truyền đến từ bàn tay nhỏ bé kia... Lặng 1 lúc lâu, đôi mắt ngập tràn sương và mây xám khê mờ... đánh 1 tiếng thở dài... Hyo Rin vẫn lặng lẽ đứng cạnh anh...truyền cho anh 1 chút sức lực... Bây giờ ko phải là lúc anh sụp đổ...

- Cám ơn cô Hyo Rin – Anh nhìn ngắm thân hình bé nhỏ bên cạnh yếu ớt cất lời – Chúng ta vào thôi...

....

...

Trải qua 8 tiếng mà ánh đèn đỏ vẫn ko có dấu hiệu chuyển sang xanh... đầu óc nó trống rỗng 1 nỗi tuyệt vọng...

...kong...

Một tiếng chuyển hiệu, ánh đèn đổi xanh... từ phía trong, vị bác sĩ mặc bộ trang phục màu xanh lá đầy chất mệt mỏi bước ra...

- Bác sĩ, anh ấy sao rồi? Anh ấy ko sao phải ko?... ngài nói đi – Nó vồ vập như điên dại nắm lấy áo vị bác sĩ...

- Boo, em hãy bình tĩnh – Jun đỡ lấy nó, khuôn mặt chất chứa đau khổ nhìn vị bác sĩ phẫu thuật – Thưa bác sĩ... Kết quả thế nào?

Ông nhíu mày 1 cái, khuôn mặt như báo hiệu 1 điềm ko lành... Khó khăn mở lời...

- Chúng tôi đã cố gắng hết sức... nhưng... – vị bác sĩ lắc đầu tuyệt vọng...

- Bác sĩ

- Chúng tôi rất tiếc... chúng tôi đã cố gắng hết sức... nhưng... Anh ấy bị va đập quá mạnh, vùng đầu bị chấn thương nặng... anh ta khó có thể tỉnh lại – Vị bác sĩ tầm ngoài 50, đôi mắt hằn những vết nhăn thời gian buồn rầu nhìn người thân bệnh nhân mà ko khỏi xót xa

- Ý ngài là ...- Jun khó khăn nghẹn ngào mở lời

- Tôi e đúng là vậy

- Ko thể phục hồi sao – Đôi hàm răng nghiến chặt vào nhau kiềm nén xúc động, anh hỏi lại với hi vọng mong manh

- Tỷ lệ phục hồi trở lại chỉ có 40%...Còn tùy ở bệnh nhân... chúng tôi hi vọng sẽ có kì tích – vị bác sĩ rầu rĩ cố trấn an người nhà bệnh nhân

Nó nãy giờ ngã quỵ trong vòng tay Jun, từng câu từng chữ đối thoại đập vào tai nó buốt như nghìn kim băng lạnh tê tái xuyên dọc cơ thể... Đôi mắt dại đi ko biểu hiện gì của 1 tia sống...

- Ko...ko...ko...tôi ko tin... tôi ko tin – Nó lẩm bẩm như kẻ điên... nó ko tin những gì nó nghe... là giả...tất cả đều ko thật – Ken...Kennnnnnnnnnnnnnnnnnnnnn

Nó thét lên 1 tiếng tê dại xông thẳng vào phòng mổ... Anh nằm trên đó, sắc mặt tái nhợt, những sợi dây ghim vào da thịt nổi vào người anh chằng chịt...

- Ken... em đây... anh đừng ngủ nữa...mở mắt ra nhìn em đi – Nó bước khập khiễng vô thức đến cạnh giường anh... Đôi mắt chứa đầy nước mà mờ mịt... mỉm cười vô tri vô thức... nó nghèn nghẹn cất tiếng ngu ngu – Anh

nghe em nói ko? Mau dậy đi anh... Dậy đi... – Nó nắm lấy tay anh cầu khẩn tha thiết – Dậy đi Ken...Anh mở mắt ra nhìn em đi... Sao lại ngủ say như vậy... Họ nói anh ko thể tỉnh lại... em ko tin...em ko tin... anh mau mở mắt ra nhìn em đi... – Nó bức xúc ko thể kiềm nén, nước mắt như đê vỡ tuôn trào, tay nó ko ngừng lay mạnh anh, đánh vào anh... nhưng... anh... vẫn nằm yên lặng...

- Boo...bình tĩnh lại đi em – Jun chạy và đỡ lấy thân người đang suy sụp của nó... chính anh bây giờ cũng ko biết nói gì hơn

- Ken, anh dậy đi, dậy đi, em van anh... mở mắt ra nhìn em đi... nhìn em đi anh – Nó khóc lên những hồi đau đớn khôn cùng... tiếng khóc thê lương đâm xuyên vào tim mọi người rút từng giọt nước mắt...

....

...

51. Chương 53

- Ken... đã 2 năm rồi, anh nhất định ko muốn nhìn em sao? – gạt đi giọt nước mắt còn đọng... nó nhìn anh say đắm, giọng oán trách

...

- Chào cô, Boo... Cô lại đến thăm Ken à? Chắc lại vừa đáp máy là đến đây phải ko? – Từ phía ngoài vọng vào 1 giọng nói trầm trầm hiền hậu cắt ngang tâm tư buồn đau của nó

Nó quệt vội nước trên mặt và khước mắt ngược lưng mỉm cười ...

- Bác sĩ, tình hình anh ấy thế nào rồi?

- Cậu ấy có những chuyển biến khá tốt, gần đây có dấu hiệu phục hồi – Vị bác sĩ trung niên hí hóp đôi mắt già nua hiền từ nhìn nó

- Thật ư? Cảm ơn bác sĩ... – Nó mừng rỡ quay sang nhìn anh

Anh đã nằm đó 2 năm, ngoài những dây nối hỗ trợ giằng đầy người, làn da thiếu sức sống xanh xao, khuôn mặt gầy gò khiến trái tim nó quặn thắt...đâu còn Ken đầy nhiệt huyết cao ngạo trên sân khấu đầy ánh màu, nào còn Ken thiếu gia oai phong... Tất cả tại nó... lỗi của nó... hối hận... nó hối hận vô cùng... Phải chi ngày đó anh đừng đến... ngày đó người phải nằm đây bây giờ là nó thì tốt biết mấy... Ko có gì đau đớn bằng người ở lại ...

- Bác sĩ, mong bác cố gắng chữa trị cho anh ấy – nó long lanh đôi mắt cầu khẩn

- Cháu đừng khách sáo như vậy, đây là việc bác phải làm mà – Vị bác sĩ cảm thông nhìn nó xót xa

- Cảm ơn bác sĩ

Đội bác sĩ kiểm tra tổng quát 1 lượt rồi đi, nó vẫn ngồi lặng lẽ ngắm nhìn anh, nó luôn ngồi ngắm nhìn anh lâu như vậy... nắng ấm trải nhẹ lòng cũng vì vậy mà vui chút sầu... nó nắm lấy tay anh dịu dàng, truyền vào đôi bàn tay lạnh giá 1 hơi ấm từ trái tim...

- Ken... Tuần sau em lại xa anh rồi, em phải lưu diễn, mất khoảng 2 tuần...và còn quay ngoại cảnh ở bãi biển, từ đó có thể thuê thuyền ra hòn đảo của chúng ta... Anh nhớ nơi đó ko? Là nơi anh tỏ tình với em... anh...anh mau tỉnh lại, chúng ta lại cùng nhau dạo bên bờ biển... có đc ko anh... – Nó siết chặt tay anh hơn, giọng nghẹn ngào đứt quãng, mắt long lên những vệt sương mờ...hít sâu 1 hơi lấy lại bình tĩnh, nó mỉm cười yếu ớt tâm tình cùng anh – còn nữa, cuối tháng này anh Jun và chị Hyo Rin sẽ đám cưới... họ cũng rất mong anh có thể đến dự ngày vui này....

Giọng nó ngày càng nhỏ...ngày càng yếu ớt... rồi chìm vào im lặng... Ko biết từ lúc nào nó gục xuống cạnh anh chìm vào giấc ngủ... Gió nhẹ lay tấm rèm mong manh, mang mùi hương cây cỏ ngòn ngọt ngập tràn

căn phòng, vây lấy 2 người đang cạnh nhau...2 trái tim kề nhau... và... tình yêu cảm động tận trời xanh đỏ đã theo gió mang 1 phép màu kì tích nào đó...

Trong cơn mơ... nó lại thấy anh... anh lại xuất hiện trong giấc mơ của nó... suốt 2 năm qua... nó chưa từng đi ngủ an giấc... cứ hề nhắm mắt lại thì hình ảnh Ken cả người nhuốm máu lại đánh nó 1 cơn đau nhói... Ngày anh đi phỏng đoán khó có thể tỉnh lại... nó đã ngất lịm... mê man suốt 2 ngày, trong cơn mê, nó không ngừng đuổi theo anh... còn anh thì cứ xa...xa dần... xa đến nỗi nó cố gào thét gọi theo anh cũng không đáp trả... và tỉnh lại sau 2 ngày mê man... nó phát hiện mình không thể thốt ra được 1 tiếng... cổ họng như bị đứt lìa đau đớn... mẹ nó đã sợ đến chết đi sống lại... nó ngoài đời mắt ướt át sưng mọng thì chỉ còn cái xác không hồn... Ngày nào Jun và Rin cũng đến thăm nó ... nhìn thấy nó nhốt mình trong nhà ngăn ngời vô hồn nhìn tận trời xa xăm là lòng anh lại dấy lên nỗi đau khổ cùng hồ thẹn tội cùng... Gần tháng trời nó không gượng nổi... dù 2 ả rắn rết kia đã phải lãnh mức án xứng đáng cho hành động thú vật của mình cũng không bù được cú shock tinh thần của nó... Cho đến 1 ngày, nó bỗng mỉm cười cất tiếng nói đầu tiên trong suốt gần 2 tháng khiến mọi người ai cũng mừng như cha mẹ chết đi sống lại... Từ ngày đó nó trở lại như xưa... nhưng ai cũng biết... đó chỉ là vỏ bọc bên ngoài, còn bên trong chỉ còn là những mảnh vụn tâm hồn...

Và bây giờ, anh lại xuất hiện trước mặt nó... không giống như những cơn ác mộng, lần này anh đến bên nó, bàn tay quen thuộc của anh nắm lấy đôi tay nhỏ bé... hơi ấm mãnh liệt xâm thẳng vào tim... thật dịu dàng yêu thương... tất cả...tất cả như đều rất thật... đã rất lâu...lâu lắm rồi nó mới cảm thấy hạnh phúc như vậy... Đúng... cảm giác này thật... rất thật... rất ấm... Nó lơ mơ choàng tỉnh...

Kì tích... là kì tích... không đúng...phép màu...là phép màu... ngón tay thon gầy của anh đang nắm lấy bàn tay nó... Nó mở tròn mắt, như không tin chính mình đã tỉnh hay chưa?... Nó không phải mơ chứ?... anh đang cử động... trong lòng dâng lên niềm cảm xúc vỡ òa không trời đất nào so sánh được... đôi mắt đã lâu luôn đóng chặt đang khẽ nhúc nhích...

- Bác...bác...bác sĩ... Bác Sĩ...mau...mau... bác sĩ... mau đến...mau đến – Nó nhất thời vui sướng như điên dại, loạn cả ngôn ngữ không cất nổi nổi niềm

Tiếng gọi của nó lập tức được 1 đoàn bác sĩ gấp rút đáp lại... thấy kì tích đang hiện ra trước mắt... ai cũng chung 1 niềm vui khôn tả nhanh bắt tay vào việc...Một lần nữa... cánh cửa phòng cấp cứu lại khép lại, mang theo trái tim thấp thỏm lo âu nhỏ bé của nó... Nhận được tin, cả nhà nó và cha Ken cùng Jun, Rin lập tức có mặt... trên mặt ai cũng mang theo 1 tia hi vọng lớn lao...

...

...

....

Từng giờ từng phút lại trôi qua như cái ngày đầu tiên anh bước vào... trái tim lạc nhi4p run rẩy không ngừng... Đan chặt 2 tay nó không ngừng cầu nguyện... Nó có thể đánh đổi tất cả để đem anh về bên nó 1 lần nữa... “Ken... anh phải tỉnh lại... Em nhớ anh... mọi người đều nhớ anh... anh nhất định phải tỉnh lại...”

...Kong...

Bảng đèn chuyển sang xanh... vị bác sĩ luôn chữa trị cho Ken chậm rãi bước ra trước sự đón chờ của mọi người... Mặt ông vẫn trầm lặng khó đoán... nhưng niềm vui không thể kiềm nén... ông nở 1 nụ cười thật hiền chậm rãi từng lời

- Chúc mừng, cậu ta đã hồi phục...

Một lời vàng ngọc thốt ra như châm ngòi cho quả pháo... tất cả đều nổ vang 1 tiếng vui mừng, nước mắt lại trào ra nhưng không phải là đau xót... mà nước mắt của niềm vui đang lấn dài... không phân biệt ai với ai, mọi người ôm lấy nhau nức nở... khóe mắt cũng không kiềm *** được hạnh phúc mà mặt sức để nước tuôn trào...Nó như người cõi chết 1 lần nữa được tái sinh... trái tim tan vỡ bao năm khoanh khắc bắt lại nhịp đập... Anh đã trở lại...trở về bên nó...

....

Trong căn phòng phục hồi... mọi người hạnh phúc dìu nhau bước đi, để lại ko gian thật tĩnh lặng cho nó và anh... Nó cười... nụ cười từ trái tim, nụ cười ấm áp... nó đang cười... cười hết trong 2 năm qua... Nắm lấy tay anh, nó chờ đợi khoảnh khắc thiêng liêng nhất như 1 lần nữa đc sinh ra trên đời này... nó muốn là người đầu tiên anh nhìn thấy... Ko phụ tấm lòng chân thành... một ngón tay bắt giắc co giật... dần lan ra mười đầu ngón tay... đôi hàng mi anh tuần giật nhẹ... 1 đường chỉ mỏng hé mở lấp lánh rồi lập tức nheo lại... đã quá lâu anh ko có ánh sáng... mất khá lâu để dần tiếp nhận lại cuộc sống... mi mắt cũng dần hé lộ đôi mắt ấm áp nồng nàn quen thuộc...

Một hơi ấm từ bàn tay truyền đến cho anh sự nồng nàn yêu mến... một khuôn mặt yêu thương anh luôn nhớ rất rõ trong tiềm thức...

- Ken...

Và... giọng nói ngọt ngào mà đến chết anh vẫn kot hề quên... là nó... ngày anh trở lại với thế gian người mà anh nhìn thấy đầu tiên là nó...thiên thần của anh...

- Ken... – nó siết chặt tay anh xúc động, đôi mắt ngập nước, từng hạt pha lê rơi lên bàn tay anh nóng ấm...

Khuôn mặt anh nheo lại, đôi môi khô cần nứt nẻ nhẹ cuộn lên 1 nụ cười yếu ớt, cổ họng khô khốc đau buốt... miệng lưỡi đắng nghét mang lại cho anh 1 trận đau tê khắp người... Cố gắng nuốt 1 ngụm nước bọt... đôi môi như đất khô giữa mùa hè nóng cháy mấp máy khó khăn thều thào nặn ra từng lời...

52. Chương 54: End

- Sao... em... lại... khóc... – Anh nhìn nó âu yếm trìu mến... anh nhớ... nhớ khuôn mặt này đến phát điên... trong cơn mê dài u ám... anh thấy quanh mình toàn bóng tối cô đặc... dù bước đi hay chạy trốn, tìm kiếm đến kiệt sức cũng ko có lối thoát... Trong tuyệt vọng...anh muốn buông xuôi tất cả...thì 1 bàn tay thân quen mang cho anh tia sáng hi vọng, kéo anh ra khỏi bóng đêm... chính nó... anh thấy 1 thiên thần với nụ cười tinh khiết... chính nó đã đưa anh trở về cuộc sống... cuộc sống có nó...

- Ken... em xin lỗi... xin lỗi – nó nấc nghẹn, vùi gương mặt tròn trịa đầy nước vào tay anh

- Anh ...xin lỗi... Hình như...anh đã ngủ... rất lâu rồi phải ko? – ngón tay gầy guộc vuốt ve khuôn mặt dù đã qua bao nhiêu lâu ko thể xác định vẫn nguyên vẹn như ngày đầu anh gặp nó...

- Ko...ko có – nó lắc đầu, nước mắt vì vậy mà lại mạnh mẽ tuôn ra... Là đôi mắt này...khuôn mặt... giọng nói... và bàn tay này... Nó nhớ... nhớ lắm... – Ken... em nhớ anh... em nhớ anh nhiều lắm

Nó nhào người ôm lấy anh òa khóc... nước mắt chất chứa bao nhiêu năm đến bây giờ lại kéo nhau ra hết bên ngoài... Anh nhắc cánh tay nhẹ nhàng ôm lấy thân hình bé nhỏ vào lòng, cảm nhận hơi ấm từ người nó... đây ko phải mơ... nó đang ở đây cùng anh, hít 1 hơi sâu... gương mặt xanh xao tái nhợt sau bao năm tràn ngập 1 niềm hạnh phúc lớn lao...

- Boo... anh yêu em...

.....

....

...

Hồi kết....

1 năm sau....

- Bây giờ chúng ta cùng chào đón cặp đôi thế kỉ... Boo và Ken.... – 1 giọng giới thiệu lãnh lót vang lên....

Dưới khán đài như 1 quả bom đc châm ngòi nổ lớn... tiếng la hét rung động đất trời thì nhau vang lên ko dứt... Từ sân khấu mờ mờ... 1 cô gái trong bộ đầm màu trắng tinh khôi xếp tầng dài ngang gối lộng lẫy, đầu

đội 1 tấm voan cô dâu tinh khiết xinh đẹp bước ra sân khấu mang theo 1 giọng hát ngọt ngào và nụ cười đẹp như nụ hoa mới nở, trong trẻo động lòng người... Bên cạnh 1 chàng trai tựa như hoàng tử bước ra từ truyện cổ tích khiến các thiếu nữ ngây ngốc dùng đôi tay mạnh mẽ ôm lấy thiên thần nhỏ bé như sợ chỉ cần thả tay ra... thiên thần sẽ vụt bay đi mất... Hai giọng hát quyện vào nhau khiến khán đài đang bát nhào như đánh trận bồng chốc im lặng...

...

...

- Cảm ơn các bạn đã ủng hộ chúng tôi – bài hát kết thúc, cả 2 nhìn nhau cười âu yếm hướng về khán giả thân thương nói lời cảm ơn – Và sau đây... mời các bạn cùng đến chung vui tại lễ kết hôn của chúng sau chút ít nữa... – nhân vật chính hướng tới mọi người nói 1 câu khiến khán đài 1 lần nữa nổ ầm vang rền... hai đương sự gấp rút kéo nhau ra xe... khán đài ào 1 cái... mọi người cũng ủa chạy đi ko còn 1 mống...

....

....

- A...aaaaa... mau lên...mau lên...trễ rồi... trễ rồi – nó phóng vào xe ngồi, miệng la hét hãi... Ken 1 bên cũng nhanh chóng vào xe phóng đi

...

...

Tại nhà thờ...

- Trời ơi, tụi nó đâu rồi, tới chưa hả? – Mẹ nó ở nhà thờ loăn xoăn đứng ngồi ko yên – Có ai như 2 đứa này ko? Đến ngày kết hôn mà còn đi diễn, thật ko thể tin đc mà – Mama nó tức giận lắm bầm đi qua đi lại...

- A!!! mẹ ơi, tới rồi...tới rồi kìa... Hyo Rin đứng ở cửa trông thấy nó và Ken đang chạy tới cuống quýt la lên chạy ra đón...

- Á, chị Hyo Rin... đừng chạy... – Nó từ xa thấy chị nuôi đang chạy ra đón hét lên hét lên

- Á – Nó chưa dứt lời thì cô nàng loạn choạng mắt thẳng bằng ... Mọi người trong phút chốc hét lên 1 tiếng nín thở xanh mặt...

Vừa lúc đó, từ phía sau... 1 thân người cao lớn với tốc độ điện xẹt lao đến ôm đỡ lấy cô... Hyo Rin thở hồng hộc ngược mặt lên nhìn người đang đỡ cô... Jun với gương mặt trắng dã cắt ko còn hột máu, mắt đen giãn dữ nhìn vợ yêu với cái bụng to tròn tựa mèm gây họa...

- Hyo Rin – Anh gầm từng tiếng đáng sợ

Hyo Rin mặt phụng phịu biết lỗi cúi đầu ko dám cãi... Lúc này mọi người ở đây mới vuốt ngực thở phào 1 cái...

- Chị Rin, ko sao chứ?... May mà có anh Jun nếu ko... ko biết cháu em sẽ ra sao nữa – Nó hét hãi chạy lại

- Hì, xin lỗi – Hyo Rin cười tủm tỉm... nhưng sức nhớ ra gì đó, cô ngoác mồm hỏi thúc – Lễ cưới... mau lên... trễ mất... em có cần thay đồ ko?

- Ko cần, đây là áo cưới của Jonny đặc biệt thiết kế cho em hôm nay đó – Nó cười tươi như hoa nắm tay kéo Ken đi

- Á!!! Khoan...khoan... còn hoa... – Hyo Rin nhảy cẫng lên vù vù đi vào lấy ra bó hoa, chân nhấc đc mấy bước tính chạy lại chỗ nó thì bị 1 cánh tay to khỏe ôm ghì lại... cô quay lại thì trông thấy 2 cục lửa phóng ra từ mắt của chồng yêu đầy cảnh cáo...

Jun giật phắt bó hoa trên tay vợ yêu, ném xoạt 1 cái về phía Ken... Ken chuẩn xác bắt gọn bó hoa bằng 1 tay, khoe môi nhếch lên đẹp mê hồn người nhìn Jun cười 1 cái mang chút thân tình anh em chí cốt, lại mang chút cao ngạo khí phách... Jun cũng hếch lên 1 tia cười ngạo mạn ôm ghì Hyo Rin đáp lại... Dùng 2 đôi mắt của 2 người đàn ông tuyệt đỉnh sắc sảo nhìn nhau 1 cái đủ hiểu hết câu trả lời...

- Chúc 2 người hạnh phúc – Jun trầm giọng nhẹ nhàng hát về Ken 1 câu chúc

- Cảm ơn – Ken cũng thấy lại 1 câu cảm ơn

Tuy rằng nghe qua tưởng chừng lạnh lùng, nhưng chỉ có người trong cuộc mới hiểu hết 2 lời đối thoại ngắn gọn chứa hết bao nhiêu ý nghĩa... phải... ai cũng hạnh phúc...

- Họ nhất định sẽ hạnh phúc – Hyo Rin tựa vào người Jun nhìn theo bóng nó và Ken khuất dần cúi hành lang hạnh phúc thay cho họ... Jun ôm vợ trong lòng cúi đầu hôn lên môi cô 1 cái dịu dàng đầy yêu thương...

....

...

..

- Ken... con có đồng ý lấy Boo là vợ ko?....

- Con đồng ý – Anh nhìn sâu vào mắt nó trả lời dứt khoát

- Boo... con có đồng ý lấy Ken là m chồng...?

- Con đồng ý – Nó mỉm cười hạnh phúc nắm chặt tay anh ko đắn đo trả lời

- Ta tuyên bố 2 con là vợ chồng... Con có thể hôn cô dâu

Anh ôm lấy nó trao 1 nụ hôn nồng ấm, hương vị ngọt ngào lan tỏa khắp mọi người... tiếng vỗ tay ko dứt, tiếng chúc mừng, hò reo lẫn nước mắt vui mừng cũng ko thể thiếu trong ngày hạnh phúc...

- Ken, em có cần kí bản hợp đồng khác ko? – Nó thỏ thẻ vào tai anh trêu đùa...

Anh nhún mày nhìn nó 1 cái rồi mỉm cười tà tà rủ rủ và otai nó...

- Cần chứ... Hợp đồng làm vợ anh, thời hạn vĩnh viễn... em đồng ý ko cô bé lọ lem?

- Em đồng ý – Nó cười ngây ngất ôm chầm lấy anh

Cả 2 lại trao nhau những chiếc hôn nồng nàn... Cô bé lọ lem đã tìm đc hoàng tử của mình...và họ sống bên nhau hạnh phúc suốt đời...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hop-dong-lo-lem-va-hai-chang-hoang-tu>